

സോവല്ലൂ

കുടുംബചരിത്രമേഴുതുനവർക്കുവേണ്ടി

ദരു ശുണപാഠകമാ

ജോൺജ്. പ്രാത്യേകം

കുടുംബചരിത്രമെഴുതുന്നവർക്കുവേണ്ടി

ഒരു ശുണ്ണപാഠകം

1

പുറത്തുനിന്നുള്ള അതിമിക്കളെ വേഗം പറഞ്ഞയക്കാൻ പീറ്ററച്ചൻ തിരക്കുകൂടുന്നതു കണ്ണപ്പോഴേ ഇതിലെന്നോ രഹസ്യമുണ്ടന്ന് ഉമ്മച്ചൻ മനസിലാക്കി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, കാപ്പിയും കുടിച്ചു സിഗ രൂം വലിച്ചു പോകാൻ ഭാവിക്കയായിരുന്ന അയാൾ അമ്മാവർഗ്ഗയടക്കത്തു പോയി വീണ്ടും ഇരിപ്പുറിപ്പിച്ചു.

അമ്മാവൻ എന്നുവച്ചാൽ പീറ്ററച്ചൻ അമ്മാവൻ. അച്ചൻ വീട്ടുകാരിൽ മിണഡാൻ കൊള്ളലാവുന്നത് അയാളെ ഉള്ള എന്നാണ് ഉമ്മച്ചൻ പറയാറുള്ളത്.

അപകടം മന്ത്രം പീറ്ററച്ചൻ നേരെ ഉമ്മച്ചൻ രഗ്രേയടക്കത്തോടു തന്നെയാണു വന്നത്. “എന്നാൽ, ഉമ്മൻ പോകുകയായിരിക്കുമല്ലോ...”

ഉമ്മച്ചനുവേണ്ടി അമ്മാവൻ വല്ല ശുപാർശയും ചെയ്തെങ്കിലോ എന്നു ദീർഘദർശനം ചെയ്ത അച്ചൻ വെടിപറഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ...”

“ഞങ്ങൾ വീടുകാർക്കു മാത്രമായി ചില കൂത്യങ്ങൾ ഉണ്ടോ...”

ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളി അവസരത്തിനൊത്തുയർന്നു. “പിനെ, പോകണം നൃകൂട്ടം കാര്യങ്ങൾക്കിട തിൽ നിന്നു പോന്നതാ... നമ്മകുകാണാം.”

രണ്ടുതോൽവികൾ ഏറ്റവാണ്ഡിക്കൊണ്ടാണ് ഉമ്മച്ചൻ പോകുന്നത്. അപ്പനാകാൻ പ്രായമുള്ള തന്നെ ഉമ്മൻ എന്നാണു കത്തനാർ വിളിച്ചത്. ‘ഞങ്ങൾ വീടുകാർക്കു മാത്രമായി’ എന്നോന്നു ചെരക്കാൻ പോകുവാ അയാൾ. ഉമ്മച്ചനോർത്തു. എന്നാണെങ്കിലും താൻ അറിയാതിരിക്കില്ല. ഗെയ്റ്റു വരെ എത്തിയ ഒന്നുരണ്ടുപേര് ഉമ്മച്ചൻ ഒപ്പം എത്താൻ വേണ്ടി തിരിത്തുനിന്നു. അവർക്കൊപ്പം എത്തി ഉമ്മച്ചൻ നട നുനീങ്ങി.

മുറ്റത്തും സ്വീകരണമുറിയില്ലുമായി ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചും സംസാരിച്ചും നിന്ന ബന്ധുക്കളെയെല്ലാം അച്ചൻ ആളഞ്ഞാശക്തി നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ നിശ്ചവദാക്കി.

തന്റെ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടവർ മാത്രം ഉടൻതന്നെ വീടിന്റെ രണ്ടാംനിലയിലേക്കു ചെല്ലണമെന്ന ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്തു. സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും വരേണ്ടതില്ലെന്നും അതിന്റെ കാരണം ഇപ്പോൾ പറയുന്നില്ലെന്നും പ്രഭാഷണശൈലിയിൽ അച്ചൻ അവരെ യർപ്പിച്ചു.

വീണ്ടും അമ്മാവനുനേരെ തിരിഞ്ഞു “അപ്പോൾ അമ്മാവൻ...”

“ഓ... എാൻ വരാം...”

“അതല്ലാ... ഈ കുടുമ്പത്തിൽ പെട്ടവർമാത്രം... അതായത്...”

“ഞാൻ പിനെ?.... നിന്റെ തള്ളേം ഉടപ്പിനുവന്നല്ലോ...!”

“അതേയും... ഈ കുടുമ്പത്തിൽ... അപ്പുൾ വഴിയിൽപ്പെട്ടവർ രക്തബന്ധമുള്ളവർ... അമ്മാവൻ വരുന്ന തിനു കുഴപ്പമുണ്ടായിട്ടില്ല, വെറുതെയെന്നിനാനു...”

“ஓே!! அதென்றா, ரக்தபறிஶோய்ந்தானோ?... எனால் வரவெள்ளும் வருடங்கில் காருமென்றானு பிறயெடு பீரிடுகே...”

அஞ்சில் அலிமானதெடையை பிறந்து. “ஹபூஸ் வெஜிப்பூத்துநெட் உசிதமல்ல. ஏனால் யமாஸம் யத்த அம்மாவன் அரியிக்குந்தான்... ஹபூஸ் அம்மாவங் ஒன்று மதங்கேண்டு...”

“பபுள் ஹங்காந்துவாடோ...” மருபடியானி அம்மாவன் விழிச்சு. “எனைச் சின்திப்புற்றெட் ஹவிடிரு ஸோஞ்சுங்...”

அஞ்சில் “எா... பபுங் வீடித்தீ போகேண்டு...”

அம்மாவன் “ஹல் பபுள் கூரிச்சுக்கிணெட் போகுங்குத்து. பீரிடு நீ அண்காந்து செல்லு.”

அஞ்சில் பவங்குங்கைஞ்செல் தெழிச்சுக்கொள்க் முகலில்தெட் நிலதிலேக்குபோயி.

போக்கோ வேஷங்கேயோ ஏங்கு ஶகிச்சு நில்க்கையாயிருந் ஸேவாகர் பபுள் யெருங்கைமேதா அம்மா வரை அடுத்தெட்குவங்கு.

ஏ.ஐ.ஸி. ஜங்கின் பெட்டாங்கு ஸேவாகர் பபுள். பிரதேகிச்சு ஸேவாகர் பளி எங்குமில்லு.

“நமுக்கொங்கு கிரங்கால் போயாலோ...” அம்மாவன்.

“அது வேஷங் ஹங்கு புரவாங்கேலி கைகை அஞ்சிகொள்க்கு...”

“பின்னையைக்கையாடோ...”

“அதைக்கை அம்மாவங்குவேஷத்து கருத்தீட்டாள்க்கு...”

“அதாராடோ பீரிடு பரவேந்தா...”

“கோ”

“பின்னை அஜியன் பரவெந்திடோ?”

“கோ... கோ!”

“ஏநிக்கரியாங் குஞ்செல்லியா... அவன்றே அதோர்க்கெத்துத்துத்து!... ஏவிடெயாடோ ஸாயங்கா?”

“பஷே பெரேலா... நமுக்கைங்காந்துபோகாங் அதா ஸுகர்க்கு...”

பூதிய வார்க்கவீடு பளிதெக்கிலும் தெக்குபுருத்துத்துத்து கூடிலின்கொசு அது மெஞ்சும்லூத்த பஷய வீக் நிலகிர்த்தியிட்டுள்க்கு. ஏங்குமாத்தமல்ல ஏழிப்புசேந்தாங்கு குஞ்செல்லிமக்கும் பஷய பூரயோக் கடுத்த அதுமெய்மாள்கு. பாளைகங் மெஞ்சுகிய அது பஷய தடிப்புரயிலெ காஷ்சக்கும் ராய்க்கூத்து அபுர்ண்ட க்கும் பக்கங்வய்ப்புக்கும் அவருடை ஜீவிதத்தின்றி ஏடக்கைஞ்செல்லை தென்யாய்டிட்டுள்க்கு. பூதிய வீடித்தீ ஏது ஸாக்குவதெட்கையல்லாத ஜீவிக்கான் படிலெட்டு ஏழிப்புசேந்தாங்கு ஸோய்யமுள்க்கு.

அதுவாய்த்தினு பீவியியும் முருக்கான் ஸாயங்கைஞ்செல் அம்மாவங்கும் பபுஙும் பஷய பூரயிலேக்குபோயி.

2

ரண்டாங் நிலதிலெ விஶாலமாய முரியித்தீ நிரைய அஜுக்கஶ ஹருங்கு. கேஸரகஜிலும் புதிப்பாய க்குலும் கையையாயி. வேஷியித்தீ வலிய ரண்டு க்கேஸரக்கஶ். அதிகங்குத்தாயி வழரை பிராயாங்கு கொடுத்த பிரத்திப்பிச்சிதிக்குந் சிலத்துள்க்கு. ஏது ரூாஞ்சித்தீ தூக்கியிட்டிதிக்குந் வலியைரு ஓவர்கோக்கு. ஶரிக்கும் அடிக்கை ரோம் கொள்ளுத்துத்து. வழரை பஷகி அவிடவிட கேடுவங்கிட்டுத்து அதிக்கை வழரை வலிய ஸ்தாங்கு என்று ரண்டாங்கை ஏல்லாங் பரித்துபோயின்க்குந்கு. ரூாஞ்சிக்குத்துத்து திரயித்தீ கால்முக்குடும் ஏத்துந் கட்டிதெடைால்கொள்ளுத்து பஷயைரு பூத்து. வழரை ஶஹிச்சுரை குதிரசாடு ஏங்கு தோன்கிக்குந் ஏது ஸாயங்கா டித்தியிலும் தூக்கியிட்டுள்க்கு.

யாதொரு ஸுப்பந்தீ கொடுக்காதெயாள் பீரிச்சுன் அஜுக்கை அவிட விழிச்சுக்குடியிட்டுத்துத்து. அவருடை ஸஂஸாரத்திலும் கோட்டத்திலும் உத்து அக்ஷமயும் குதுகவும் தான் ஸுஷ்டிச்சிதிக்குந் காடக்கீயதயும் அஸுதிச்சுகொள்க்கு அஞ்சில் முரிக்கு வெஜியித்தீ நிலக்குந்கு. மஹ்யவயஸுக்காங்கை வெலுத்து

തുടക്കത്ത് ഒരു സഹാരി സൃഷ്ടുകാരനുണ്ട് അച്ചൻ്റെ സമീപത്ത്.

എന്നോ മുഹൂർത്തമോ സുചനയോ ഒത്തുവന്നതുപോലെ പെട്ടെന്ന് അച്ചനും അപരനുംകൂടി മുൻ യിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. വയോവുഡുരുൾപ്പെട്ടെ എല്ലാവരും ചാടിയെന്നിറ്റു. അച്ചൻ്റെ പിതാവ് എപ്പുചേട്ട നൊഴികെ മറ്റുള്ളവർ ഇരുന്നു. “അച്ചാച്ചൻ ഇരിക്കു” മകൻ അനുവദിച്ചു എകിലും അദ്ദേഹം ഇരുന്നില്ല. ഭവ്യതയോടെ ഏപ്പുചേട്ടൻ അറിയിച്ചു. “എന്തിനാണ് ഇവിടെ ഞങ്ങളെ വിളിച്ചുചേർത്തത് എന്ന് എല്ലാവരും എന്നോട് ചോദിക്കുന്നു. എനിക്കും ഒരു പിടിയും കിട്ടിയിട്ടില്ല.” അതുകേട്ട് അച്ചൻ സന്തുഷ്ടനായി. എല്ലാവരെയും നോക്കി നിശബ്ദനായി ചിത്രിച്ചു.

“യോഗനടപടി ആരംഭിക്കുംമുണ്ടു, എന്നോടൊപ്പം ഉപവിഷ്ടനായിരിക്കുന്ന ഈ വിശിഷ്ടവ്യക്തിയെ നിങ്ങൾക്കു പതിചയപ്പെടുത്താം. മംഗലാപുരത്ത് പ്രഫസറായ ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും പേര് ആൻഡ്രൂസ് പെരിയോൻ എന്നാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ലിറ്ററേച്ചറിൽ എം.എ.യും ഡോക്ടറേറ്റും എടുത്തിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹം നമ്മുടെ ബന്ധു എന്നതിലുപരി എൻ്റെ അടുത്ത സുഹൃത്താണ്. നമ്മുണ്ടു സഹായിക്കാനായി നോൻ പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയതാണ്...”

എനിട്ടും അച്ചൻ മീറ്റിങ്ങിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയില്ല. പിൻനിരയിലെ ചെറുപ്പക്കാരുടെയിട തിൽനിന്ന് ഈ സമയത്ത് സാധാരണമല്ലാത്ത 1-2 കോട്ടുവാ ശബ്ദം ഉണ്ടായി. അച്ചന്തു കേടുതായി ഭാവിച്ചില്ലെങ്കിലും വേഗം തന്നെ യോഗനടപടികളിലേക്കു കടന്നു.

പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം ആർക്കാരുടെ ജിജ്ഞാസയെ മുർഖന്തുത്തിലെത്തിക്കുന്ന ഒരു ലഘുപ്രസംഗം നടത്തി അച്ചൻ. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ഏറ്റവും ലളിതമനസ്കനായി പുണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “നോൻ നിങ്ങളോടൊരു ചോദ്യം ചോദിക്കാം...”

ശ്രോതാക്കളുടെ ക്ഷമയെ ഇട്ടു തട്ടിക്കളിക്കുന്നതിൽ ആൻഡ്രൂസ് അല്പം ഭയപ്പെടുന്നതുപോലെ തോന്തി. എന്നാൽ അച്ചനു കുസലാനുമില്ല.

“എൻ്റെ ചോദ്യമിതാണ്, ഈ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും മുതിയ കുടുംബമേൽ...?”

ആശങ്കയില്ലാത്ത ഉത്സാഹവും ഇഷ്ടാശക്തിയും സ്ഥാരിക്കുന്ന അച്ചൻ്റെ കണ്ണുകൾ സദസിൽ പാറി പുതിയെന്നു നടന്നു.

“ഈപ്പോൾ ക്ഷയിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, പെരുസിയില്ലോ കഴിഞ്ഞയുള്ളു തറവാട്ടുകാര്” - ഒരു കാരണവരുടെ മറുപടി.

അച്ചൻ്റെ മുവമൊന്നു മങ്ങി.

“അവരു ഹിന്ദുകളെല്ലോ...!” അദ്ദേഹം ഉപരോധിച്ചു.

“കോൺട്രാക്ടർ ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിക്കാ ഇപ്പോൾ പ്രശ്നസ്തി...” പ്രതീക്ഷക്കു വിരുദ്ധമായ മറുപടിയാണു വീണ്ടും. അച്ചൻ ചൊടിച്ചുകൊണ്ടുപറഞ്ഞു.

“... കൂളിയു മണക്കുന്ന കുറച്ചു കാശല്ലാതെ കാഞ്ഞിരരേതതിൽക്കാർക്കെന്നും ഇളംത്രി...?”

ഈ സമയത്ത് അമ്മാവനും പപ്പുനും താഴെനിന്നു തിരികിട്ടു കയറിവന്ന് എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് മുറിക്കുപുറിയും. കണ്ണാലറിയാം അവർ ജിജ്ഞാസക്കാണ്ടു തിടുക്കപ്പെട്ടു വന്നിരിക്കയാണ്.

കാശല്ലു, ഇരുൾവിശാസോം പടക്കാരും കന്യാസ്ത്രീം ഒക്കെയാ കൂടുന്നമഹത്തതിന്റെ മാനദണ്ഡമുണ്ടാക്കാനും ‘ക്ലോ’ കൊടുത്തു.

പിറകിലിരിക്കുന്ന ഒരു യുവാവ് കുസൃതിക്കായി മാത്രം പറഞ്ഞു. “കപ്പാരുതോമാച്ചേട്ടൻ്റെ വീട്ടുകാർ നല്ല അന്തസ്യുള്ളാരാം...”

ശുഭഗതിക്കാരനായ എപ്പുചേട്ടൻ സപ്പോർട്ടു ചെയ്തു. “... ശരിയാ, പണ്ട് പ്രതാപശാലിയായ ഒരുച്ചനുണ്ടായിരുന്നു അവിടേം... വാഴേക്കാട്ടച്ചൻ വെച്ചാൽ....!! നേരോള്ളാരായിരുന്നതു കൊണ്ട് വീട്ടുകാർ സന്ധാരിച്ചു കൂട്ടിയില്ലനേയുള്ളൂ...” ഇതുകൂടിയായപ്പോൾ അച്ചൻ കരച്ചിലിന്റെ വക്കിലെത്തി എന്നു

പറയാം.

സ്വയം കുറുക്കിൽ ചെന്നു ചാടിയ മരുമകൾ ദയനിയാവനമ സ്വല്പനേരം ഒന്നാസ്വാദിച്ചുനിന്നിട്ട് അമ്മാവൻ ശാംഭരീയം സ്ഥാതിക്കുന്ന ചേഷ്ടകളോടെ വേദിയിലേക്കു കടന്നുചെന്നു.

“നിങ്ങൾക്കെന്തൊ കുട്ടരേ ഇതെ സംശയം! ഞങ്ങൾ നാട്ടിലെ ഉഗ്രപ്രതാപികളായ ഞങ്ങൾ ചേരേറി ക്കാർ, ഏകസഹോദരിയെ കൊണ്ടെന്നു കെട്ടിച്ചുകേറ്റിതെവിനെയാ?! അന്നും ഈന്നും ഈ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും മുതിയ കുടുമ്പം ഇതുതനെന്നയാ!”

ഇപ്പോൾ സദസ്യർക്കെല്ലാം കാര്യം ബോധ്യമായി. ഇതെയും നശവും ലളിതവുമായ ശരിയുതരം തോന്നാതിരുന്നതിൽ അവർക്കു ലജ്ജയുണ്ടായി.

അച്ചൻ തൽക്കാലം രക്ഷപെട്ടകിലും അമ്മാവൻ ഒരുപാടും സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതിലുള്ള ജാള്യ തയ്യാണ്ടുമുഖ്യത്തിൽ.

അരനുറാണ്ടു മുമ്പുനടന്ന കല്യാണത്തിൽ ഒരു ‘ലൈവ്’ ആവ്യാസം നടത്തി അമ്മാവൻ. ആദരണ വിഭൂഷിതയായ ഒരു പതിമുന്നുകാരി രൂക്കാളയെ കെട്ടിയ വില്ലുവണ്ണിയിൽ വനിറങ്ങുന്ന രംഗം വിവരി ചുപ്പോഴേയ്ക്കും പീറ്റിച്ചുന്നും കുടുമ്പക്കാരും ആവേശഭരിതരായി. ഈ അവസരം നോക്കി അമ്മാവൻ ചില കുത്തുകൾ ഏല്പിക്കയും ശ്രോതാക്കളോടെ ആഹ്വാദത്തിമിർപ്പിന് കടിഞ്ഞാൻ ഈടുകയും ചെയ്തു.

“കുഞ്ഞേതലി നന്നായി കറുത്തിടായതിനാൽ എപ്പിന് ഈ കല്യാണം വേണ്ടുന്നതിരുന്നു. എന്നാൽ പെൺവീടുകാരുടെ കൈവശമുള്ള കുതിരപ്പുവൻ കണ്ണു കണ്ണുമങ്ങിയ എപ്പിന്റെ അപ്പൻ കുഞ്ഞപ്പുൻ ചാടിവീഴുകയാണുണ്ടായത്...”

അമ്മാവനെ തുടരാനന്നുവദിക്കുന്നത് അപകടമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ പീറ്റിച്ചുന്ന ഒരുവിധം അദ്ദേഹത്തെ പരിഞ്ഞിരുത്തി മീറ്റിങ്ങിന്റെ നിയന്ത്രണമേറ്റുട്ടു.

“ഹൈറേണ്ടും മലബാറും മുതൽ മംഗലാപുരം വരെയും ശാഖകളുള്ള പുരാതീന കത്തോലിക്കാ ക്കുടുമ്പമാണു നമ്മുടേത്... അതിന്റെ ചതിത്രം ഭക്തിക്കുരുക്കയും എഴുതപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടത് നാടിന്റെ തന്നെ അഭിലാഷമാണ്...” അച്ചൻ പ്രഭാഷണം കത്തിക്കയറാൻ തുടങ്ങി.

ഇപ്പോഴാണ് സദസ്യർക്കു കാര്യമേതാണു പിടിക്കിട്ടിയത്.

സമ്മിശ്രമായ പ്രതികരണമാണുണ്ടായത്.

അതുവേണ്ടോ?

കുടുതൽ ചികഞ്ഞാൽ അപകടമല്ല.

പണച്ചിലവല്ല.

വലിയ മെത്രാനും മറ്റുമുള്ള കുടുമ്പക്കാരല്ലോ ചതിത്രമെഴുതുനേ?

ഉഴ്പുമാരായ ചില ചെറുപ്പക്കാർക്കു തമാശയും നിഷ്കള്ക്കരായ കാരണവന്നാർക്ക് ആശക്തയുമാ ണേകിലും അച്ചനും ആന്റിയുസും ചേരൻ ഭൂതിപക്ഷത്തിനും ഉത്സാഹവും ആവേശവും വരുത്തി.

അതിന്റെ ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് ഓവർക്കോട്ടിന്റെയും കുതിരച്ചാടയുടെയും ഒക്കെ ഉടമയായിരുന്ന കുതിരപ്പുറത്തമ്മാവനെ അച്ചൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആറര അടി ഉയരവും രാജകലയുമുണ്ടായിരുന്ന അമ്മാവൻ ഒന്നാം ലോകയുദ്ധകാലത്ത് പേരഷ്യായിൽ വരെ പോയി യുദ്ധത്തിൽ പങ്കടുത്ത പട്ടാളയോ കടറാണ്. സമയത്തിന്റെ മർമ്മം നോക്കി അമ്മാവൻ ഓരോ ഇടപെടാം നടത്തും. എന്നു പട്ടാളയോക്ക റാണേകിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുമ്പം വേറെയാണെന്നുള്ളത് അമ്മാവൻ ഓർമ്മിപ്പിക്കാതിരുന്നില്ല.

അത്യാവശ്യകാർ മാത്രം ഇടയ്ക്കുവച്ച് ഇരഞ്ഞിപ്പോയി. യോഗം സന്യുദ്ധാടനയാണു പിരിഞ്ഞത്.

അതിനിടെ കാപ്പിയും ലാലുക്കേഷണവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

3

നേരം പരപരാ വെള്ളക്കുണ്ടോൾ വാസ്യപിള്ളയുടെ ചായകട സജീവമായിരിക്കും.

ആദ്യത്തെ ചായ (ധബിൾ) എടുത്ത് ഉമച്ചുനുവേണ്ടി വച്ചിട്ടുണ്ടാകും. പുലർച്ചു ജോലിക്കുപോ

കുന്ന റബ്ബർ ടാപ്പിങ്കാർ, നിലമുഴാൻ പോകുന്നവർ, ചെത്തുകാർ എല്ലാം ആയുധങ്ങൾ സഹിതം ചായ കടയിൽ ഹാജരാകുന്നു.

പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്ന ആദ്യത്തെ ബന്ധ് ഉറക്കമുണ്ടാനതും ജലപാനം നടത്തുന്നതും ഇവിടെയാണ്.

പുത്രം വരാൻ വൈകും. അതിനുമുന്നേ പ്രാദേശികമായ വാർത്തകൾ ചായകടയിൽ ചർച്ചചെയ്ത് ഒരുക്കുന്നു.

ഈനെത്തെ പ്രധാനമുന്നേ പീറ്ററച്ചൻ കുടുമ്പചരിത്തമെഴുതാൻ പോകുന്നതു തന്നെ. വളരെ ഒരുക്ക തതിൽ നടത്തിയ ആലോചനായോഗത്തിൽ പ്രസ്തുത കുടുമ്പക്കാരന്മാരെതെ കടനുചെല്ലാൻ പപ്പനു മാത്രമേ സാധിച്ചുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ആ വാർത്ത പപ്പൻ വക ഒരു ‘സ്കൂപ്പ’ തിരുന്നു.

ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളി എത്തുന്നതു വരെ പപ്പൻ വാർത്ത ഫ്ലാഷാക്കാതെ സുക്ഷിച്ചത് വളരെ ആത്മ നിയന്ത്രണം പാലിച്ചുകൊണ്ടാണ്.

ഉമ്മച്ചൻ വന്ന ചായകടയിലേക്കു കയറുമുന്ന് വടക്കുവശത്തെ കുതുമുള്ളകു കൊടിച്ചുവട്ടിൽനിന്നു ദീർഘമായി മുത്രമൊഴിക്കുക പതിവാണ്. അപ്പോൾ മുതൽ സംഭാഷണത്തിൽ കക്ഷിചേരുകയും ചെയ്യും.

പപ്പൻ വിവരണങ്ങൾക്കിടയിൽ പലരും വിശദാംശങ്ങൾ ചോദിച്ചിരുകയും, അഭിപ്രായം പറയുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഉമ്മച്ചൻ എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടിരുന്നതെയുള്ളൂ. ഉപസംഹാരംപോലെ പപ്പൻ പറഞ്ഞു. അച്ചൻ്റെ കുടുമ്പത്തിന് എവിടെല്ലാം ശാഖകളുണ്ട്. എല്ലാവരുടേയും പ്രതിനിധികളെ ഉൾപ്പെടുത്തി, 51 പേരുടെ കമ്മിറ്റിയാ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അര ധനനോളം സബ്കമ്മിറ്റികളുമുണ്ട്.

ഇതെല്ലാം ഉമ്മച്ചൻ ഉൾപ്പെടെയില്ല.

അച്ചൻ്റെ വീട്ടുകാരോട് വലിയ താല്പര്യമില്ലാത്തവർപോലും ‘എടങ്ങേട്’ എന്ന തങ്ങളുടെ ഈ ശ്രാമത്തിൽ ആദ്യമായി ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു ആയുനിക പ്രസ്ഥാനമല്ല എന്ന നിലയിൽ കുടുംബചരിത്ത തിനു പിന്തുണ പ്രവ്യാപിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

എറ്റവും ഒടുവിലാണ് ഉമ്മച്ചൻ ഉച്ചത്തിൽ പൊടിച്ചിരിച്ചത്. ‘അച്ചനു കുടുമ്പചരിത്തമെഴുതാൻ എല്ലാ പ്ലമ്മേ!... വല്ലപ്പനു വിറകോട്ടു ചരിത്രമില്ലാത്തവർക്ക് പുസ്തകമെഴുതാൻ ഇതെല്ലാം വലിയ കമ്മിറ്റിയൈക്കെ എത്തിനാടോ പപ്പാ...’

സദയിൽ ഒരു ബോംബു പൊടിയതുപോലെ ആയി. ഇങ്ങനെന്നെയാരു വിരുദ്ധാഭിപ്രായം ഉണ്ടാക്കിൽ മുതലാളിക്കുതു നേരത്തെ പറയാൻ വയ്ക്കാതുവോ? ചതികയെല്ലാം ചെയ്തത്. പലർക്കുകും ഉമ്മച്ചൻ്റെ പക്ഷത്തുനില്ക്കുന്നതായിരുന്നു ഇഷ്ടം.

ചിലപ്പോൾ ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിയുടെ രീതിയിങ്ങനെന്നും. എത്തെല്ലാം കള്ളക്കഴുവേരികൾ എവിടെ തെല്ലാം നിലയുറപ്പിക്കുന്നു എന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തിയ ശേഷമേ കള്ളത്തിലേക്കു ചാടിയിരിങ്ങു.’

പലർക്കും ജാളിയുടെ ഏകില്ലും സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ പിൻവലിച്ച് ഉമ്മച്ചൻ്റെ ചേരിയിലേക്കു പോരുവാൻ അധികം ആലോച്ചിക്കേണ്ടിവനില്ല. എന്നാൽ മുതലാളിയുടെ കടുത്ത അനുയായി ആയിട്ടു പോലും പപ്പനും, പുരുഷോത്തമൻ പിള്ളയും കുണ്ഠുമാത്തനും ഒക്കെ ചെറുതെന്നിനു.

അവസാനത്തെ ആയുധമെന്ന നിലയിൽ പപ്പൻ ഒരു ചരിത്രസാക്ഷ്യം അവതരിപ്പിച്ചു. നൃനിനാലു വയസ്സുള്ള, ശ്രാമത്തിന്റെ കാരണവരായ ശഹരിയെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു പപ്പൻ പ്രസ്താവിച്ചു. രണ്ടുതലമുറ ത്തക്കുമുന്ന് കാഞ്ഞിരത്തെത്തിൽക്കാർ അച്ചൻ്റെ കുടുമ്പക്കാരുടെ ആശ്രിതരായിരുന്നു. അതായത് അവരുടെ കുടികിടപ്പുകാരോ കുലിപ്പണികാരോ ആയിരുന്നു ഉമ്മച്ചൻ്റെ വീട്ടുകാർ എന്നർത്ഥം.

തീർച്ചയായും ഉമ്മച്ചനും അയാളുടെ പക്ഷത്തിനും കഷ്ടിനാം സംഭവിച്ചു.

എന്നാൽ ഉമ്മച്ചൻ പ്രകോപിതനായില്ല. അയാൾ ആദ്യം നന്നയണ്ടുകൊടുത്തിട്ട് പിന്നെ ഗുസ്തിക്കാരനെപ്പോലെ അടിച്ചുകയറി.

മനപ്രയാസം അനുഭവിക്കുന്ന സ്വന്തം പക്ഷക്കാരെ നോക്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “ഞാൻ വളരെ

കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എകിലും കുടുമ്പത്തെ ഒന്നുമില്ലായ്മേന് പഴേ പ്രതാപത്തിലെത്തിച്ചില്ല ഞാൻ. അപ്പു നെക്കണ്ണ ഓർമ്മയില്ല. എനെ വളർത്തിയ വല്യപ്പനിൽനിന്ന് ചരിത്രം കുറേ ഞാനും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പപ്പൻ പറയുന്ന ആ കാലത്തിനും ഒന്നു രണ്ടു തലമുറ മുമ്പ് ഈ പ്രദേശത്ത് കരംതീരുവയുള്ളത് ഞങ്ങൾ കാണ്ടിരംനില്ക്കുന്നേടത്തുകാരും, അന്നങ്ങനെയാ വീട്ടുപേര്, പ്രമാണങ്ങളിലെബാക്കെ ഈനും കാണ്ടി രംനില്ക്കുന്നതിലോ, ഓ പറഞ്ഞുവന്നത്, കരംതീരുവയുള്ളവരും കണ്ണികുടിക്കാൻ വകയുള്ളവരും ഈ പ്രദേശത്തു ഞങ്ങളും പെരുവറയില്ലത്തുകാരും മാത്രമായിരുന്നു. പണ്ണത്തിന്റെ കാര്യം അങ്ങനെ കേരീം ഇരങ്ങിം കിടക്കും. ... ആ പഴയകാലത്താനും അച്ചന്റെ തറവാട്ടുകാരുടെ പേരു കേക്കാനില്ല... അതാ പറഞ്ഞെ, അച്ചനു കുടുമ്പചരിത്രമെഴുതാൻ ഒരു വെഷമോമില്ല. പക്ഷേ...”

ആ “പക്ഷേ...” പലതിലും പ്രതീക്ഷയുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും ഉമ്മച്ചൻ ബാക്കി പറഞ്ഞില്ല.

പപ്പൻ തുടർന്നു “നിലയ്ക്കൽ നിന്ന് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് പാണിപ്പടയ്ക്കുപോടിച്ച് വിശുദ്ധ ഗൈവർഗ്ഗി സിന്റേ രൂപവുമെടുത്തുകൊണ്ട് അരുവിത്തുറയിൽ വന്ന അഞ്ചാറു കുടുമ്പങ്ങളിൽപ്പെട്ടും അച്ചന്റെതും...”

ഉമ്മച്ചൻ “ചുമ്മാ പോ എന്റെ പപ്പാ... നിലക്കേന്നു വന്നതുവേരെ അഞ്ചാറുള്ളാ... അരുവിത്തുറ പള്ളി ലതിന്റെ രേഖയുണ്ട്... എന്റെ വല്യപ്പൻ കണ്ണിട്ടുള്ളതാ... വടക്കുത്തും കോലെഴുത്തും ഒക്കെ അങ്ങൻറുകൾ റിയാമായിരുന്നു.”

പുരുഷോത്തമൻപിള്ള പറഞ്ഞു “എന്നാലും അച്ചൻ കാരണം നമ്മുടെ നാട്ടിനും കൂടെ ഒരുപ ലേഡി... ദുരെ നാട്ടിലെബാക്കെ കുടുമ്പചരിത്രമെഴുതുന്നീനു കേട്ടിട്ടുള്ളു...”

ഉമ്മച്ചൻ “എഡോ നായരേ, ആ കത്തനാർക്കു ജോലിയെന്നുമില്ലാണ്ടിട്ടില്ലോ... ഏഴു തലമുറ കാരണം വന്നാരുടെ പടങ്ങളും താളിയോലകളുമെബാക്കെ എന്റെ തട്ടിപ്പുറത്തും നിലവരേലും ഒക്കെയായിട്ടു കിട്ടുണ്ട്... പുരകോട്ടുള്ള ഏഴുതലമുറയ്ക്കു ചരിത്രമരിയാവുന്ന ഏതു വീടുകാരുണ്ടെങ്കേടോ ഇവിടേ...?”

ചായകട അപ്പാട അസ്വരനുപോയി.

അവർ ചോദിച്ചു “നേരോ!!”

ഉമ്മച്ചൻ “പിനെ... പുള്ളവാ! അതെല്ലാംകൂടെ ഒന്നു ചിട്ടപ്പെടുത്തിയാ മതി...”

പക്ഷേ നേരും വേണ്ടേ...”

പുരുഷോത്തമൻ “എന്നാൽ മുതലാളീം ഒന്നാഴുത്ത്... വല്യ പ്രതാപമെബാക്കെ ഒണ്ടാരുന്നൊണ്ടാരു നുന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയോ...?”

ഉമ്മച്ചൻ “വേണമെന്നു വച്ചാൽ അയാളു ചെക്കണ്ണു പിടിച്ചുവരുമ്പോഴേക്കും എനിക്കുപുസ്തകമി റക്കാൻപറ്റും... അതു വേണ്ണോന്നാ...?”

വേണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഏകാഭിപ്രായമായിരുന്നു. പലി ചിലച്ചില്ലെങ്കിലും, അടുപ്പിന്റെ പാതകത്തിൽ കിടന്ന പുച്ചപോലും യോജിച്ചു.

“എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ചെയ്യ. നേരമുള്ളപ്പും താനൊക്കെ അങ്ങനൊട്ടാനൊങ്ങനേം പപ്പാ...”

പപ്പൻ “അതിനുതന്നെ ആയിക്കോടെ...!”

ഉമ്മച്ചൻ “തനിക്കു നേരമുള്ളപ്പുണ്ട്, എനിക്കു നേരമുള്ളപ്പും വരാനു പറഞ്ഞെ.

എതായാലും ഈനുവേണ്ടും ഞാൻ പറയാം...”

അവർ ഏകസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു “മുതലാളി തീരുമാനിച്ചോന്നാ ഞങ്ങക്കരിയണ്ടത്...”

ഉമ്മച്ചൻ “ഇതാ ഇപ്പും തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു...”

4

കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ നടന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏടങ്ങേടു ശ്രാമത്തിൽ ഒരാഴ്ച കഴി ഞ്ഞുപോയി. പുറമേയ്ക്ക് സാധാരണ നിലയിൽ അലസമായിരുന്നെങ്കിലും അവിടത്തെ ജനജീവിതത്തിന്റെ അകത്തള്ളങ്ങളിൽ ശേഖവായി പലതും നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു - കുടുമ്പചരിത്ര രചനാ വിഷയകമായി

എ.

ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ മിമുൻ എന്ന ബാർബർ പയ്യനും ഇതെഴുതുന്ന നിങ്ങളുടെ ലേവകനും രണ്ടു മുന്നും ആളുകളുംകൂടി സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് നടന്നുപോകുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പീറ്റിച്ചുണ്ട് വീടിനു നേരെ വരുന്നോഫേയ്ക്കും പൊടുന്നനെ മോട്ടോർ ബൈക്കിണ്ട് ആരവമുയർന്നു. മരണക്കിണറുകാരുടെ തുപോലുള്ള കാതകപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദം. തുടർന്ന് മ്രോതമകമായ വേഗതയിൽ അച്ചുണ്ട് ബൈക്കു വീടിൽ നിന്നു പാതയും വഴിയിലിരജി വടക്കോട്ടുപോയി. അതു കണ്ണിൽ നിന്നു മരണത നിമിഷത്തിൽ അതേ വേഗതയിൽ വീണ്ടും അച്ചുനും ബൈക്കും വീടിൽനിന്നു പാതയും ഗയ്ക്കു കടന്ന് നേരെ തെക്കോട്ടു പോയി മരണതു. മുന്നാമതും അച്ചുനും ബൈക്കും ഭ്രാന്തമായ വേഗതയിൽ വന്ന് നേരെ ഒരു റബ്ബർതോട് തിലുടെ പാതയുപോകുന്നു. മുന്നുപ്രാവശ്യവും അച്ചുണ്ട് കുടെ ബൈക്കിണ്ട് പിൻസിറിൽ വൃത്യുന്നത് രായ മുന്നു പേരാണ്. അവരെ നമുക്കു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയില്ല. അച്ചുനേപ്പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തി ത്രായിന്റെയും ഇംഗ്രേസ്യുടെയും വിചിത്ര ശോഭയാൽ മാത്രം നമുക്കു പിടിക്കിട്ടുന്നു എന്നെന്നുള്ളൂ.

മധ്യവയസ്കന്നായ ചെറിയാച്ചൻ പറഞ്ഞു. “ഞാനിയിടെക്കണ്ട ജയറാം സിനിമയിലെപ്പോലെ ഒരു റംഗം ഇതാ ഇവിടെ ഞാനിപ്പോൾ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ജയറാമിനു പകരം നമ്മുടെ പീറ്റിച്ചനാണെന്നെന്നുള്ളൂ... മായക്കാച്ചയാണെല്ലും ഓജിനലായിരുന്നു. പോട്ടേലെ ധ്യാനത്തിനിടയ്ക്ക് വീടിലെ ചിന്നമയ്ക്ക് ഇത്തരം ദർശനം ഉണ്ടാകുന്നു അവളും പറയുന്നു...!”

മറേച്ചങ്ങാതി രാജീവൻ ഉടക്കച്ചിരിച്ചു. “ഞാനിനാലെ കുറിച്ചു നാടൻ ചാരായം കുടിച്ചു. അതിന്റെ കട്ടു വിടാത്തതാണെന്നും ഓർത്തത്... താനും കഴിച്ചോ...!! സർക്കണിലെ ബൈക്കല്ലോസിയുടെപോലോരു ചെത്തു പ്രകടനമാ ഞാൻ കണ്ടത്...”

എന്നാൽ മിമുൻ സമചിത്തതയോടെ അവരോടു പറഞ്ഞു: “സംശയിക്കണം, ഓജിനൽ ഒരു ലെവു സീനാ നിങ്ങളും കണ്ടത്. അതെല്ലാം പീറ്റിച്ചൻ തന്നെയാ. വേണ്ണേലിനീം വരും പീറ്റിച്ചൻ. അച്ചുനോരു കാരുത്തിനിരജിയാൽ ഇങ്ങനെയാ. അതാ എനിക്കെങ്ങേരോടിഷ്ടം! വടക്കോട്ടു മലബാറിനു പോയ കുടുംബം ബശാവയെ അനേഷിച്ചുള്ള പോക്കാ ആദ്യത്തെ. തെക്കോട്ടുപോയവരെ അനേഷിച്ചും അച്ചുണ്ട് തന്ന പോക്കണം. വേറാരേ അച്ചുണ്ട് വിടത്തില്ല. വിട്ടാൽ ശരിയാകത്തുമില്ല.

രാജീവൻ പറഞ്ഞു: “ആ മുന്നാമതെത പോകു കണ്ടിട്ട് മരിച്ചുപോയ കാരണവയാരുടെ അടുത്തെ കാം...!”

മിമുൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി: കലകൾ ജീവിതത്തിന്റെ പതിപ്പോ, പുനഃസൃഷ്ടിയോ ഒക്കയാണ്. ജീവിതം തിരക്കേറിയതും അതിശയങ്ങൾ നിറഞ്ഞതുമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ സിനി മകളും ഇങ്ങനെയൊക്കെയായത്. സിനിമയെ (കലകളെ) അനുകരിച്ചാണ് ജീവിതം രൂപപ്പെടുന്നത് എന്ന അഭിപ്രായക്കാരുമുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ അച്ചുണ്ട് കാരുമെടുത്താൽ, ജീവിതത്തിൽനിന്ന് അങ്ങാട്ടാണ്. കലകളിൽനിന്ന് ഇങ്ങാട്ടല്ല പീറ്റിച്ചെന്നപ്പോലുള്ളവർ നമ്മുടെ സിനിമയ്ക്കും മുതൽക്കുട്ടുന്നു.

പ്രീഡിഗ്രി വരെ മാത്രം പരിച്ചിട്ടുള്ള മിമുൻ നാടിലെ ഏറ്റവും വലിയ പൊതുവിജ്ഞാനിയാണ്. ഈ നാടിലെ സ്കൂൾ മാഷ്മാർ, ഏതാനും കോളേജ്യൂപകൾ ബി.എ.യ്ക്കോ, എ.ഓ.എ.യ്ക്കോ പഠിക്കുന്ന പയ്യമാർ ഇവരെക്കു ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ, ആദ്യമൊക്കെ പുച്ചത്തോടെ ഏറ്റവുമുട്ടുകയും പിന്ന ആദരവോടെ മിമുണ്ട് മുന്നിൽ വിനീതരായിട്ടുള്ളവരാണ്. എ.ഓ. മുകുന്നൻ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ‘മാർക്കസിസ്സ് ലീംഗം’ ഒരു ബാർബറിതാ! എന്നിട്ടും ഈ ബാർബർക്ക് അമേരിക്കയെ ഇഷ്ടമല്ല. ഏകിലുമ്മയാർക്ക് അമേരിക്കയെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തോടും കാലാവസ്ഥയോടും എതിർപ്പില്ല. ബന്ധുക്കൾ പലരും ‘സ്റ്റോർസി’ ലുംബേഡനും “ഗ്രീൻ കാർബു” സംഭന്ധം ഒക്കെ അഭിമാനിക്കുന്നവരോട്, മുടിവെട്ടിനോ, ഷേവിങ്ങിനോ ഇടയിൽ മിമുൻ ചോദിക്കുന്നു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റോർസിൽ എത്ര സ്റ്റോർകൾ ഉണ്ടെന്നിയാമോ? ബോസ്സ് റീപാർട്ടി എന്നാലെന്ത്? അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ നിങ്ങളെ ലോകചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു കൂടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. റണ്ട് സന്ദർഭങ്ങൾ ലോകചരിത്രത്തെ എങ്ങനെയെല്ലാം സ്വാധീനിച്ചു?

മുന്നു കോളേജയ്യാപകരാണ് എടങ്ങേട്ടു ശ്രാമത്തിലെത്തുന്നത്. ഒരാൾ നഗരത്തിലാണ് മുടിവെട്ടി കുന്നത്. ബാക്കി രണ്ടുപേര് മിമുഖ്സിയടക്കുത്തും.

വായനയിലുടെയും സംസാരത്തിലുടെയും സംവാദത്തിലുടെയും നേടിയ അറിവാണു മിമുഖ്സി.

മിമുൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നത് ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. ചായമാത്രം കഴിക്കും. നമ്മേപ്പാലുള്ളവർ ഭക്ഷണത്തിനായി ചെലവാക്കുന്ന സമയവും പണവും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കും പഠനത്തിനും വേണ്ടി ചെലവഴിക്കും.

മിമുഖ്സി ബാർബർഷോപ്പ് കേശവപിള്ളയുടെ ചായകടയ്ക്ക് നേരെ എതിർവശത്താണ്. മിമുൻ മുടിവെട്ടുനോൾ കാസറ്റ് പ്ലൈറിൽ ഡിസ്കോപ്പാട്ടും, തറയിൽ ഒരു സെറ്റു ചെസ്സുകളിക്കാരും വേണം. ഇതെല്ലാം ചട്ടവട്ടങ്ങളുണ്ടെങ്കിലേ ജോലി സുഗമമായി നടക്കും.

പതിവുപോലെ ഇന്നും മുടിവെട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോഴേയ്ക്കും പത്രം വന്നു. മനോരം, ബീപിക, ദേശാഭിമാനി. മിമുൻ പത്രങ്ങളും ഒന്ന് ഓടിച്ചുനോക്കി. ബീപിക പത്രം നോക്കി ഒരു പ്രത്യേക വാർത്ത കണ്ടുപിടിച്ചു. ചായകടയിൽ നിന്ന് ഒരാളെ ഇക്കരയ്ക്കു വിളിച്ചുവരുത്തി വാർത്ത ഉറക്കെ വായിക്കാനേല്ലപിച്ചിട്ട് അയാൾ മുടിവെട്ടു തുടർന്നു.

വാർത്തയുടെ ചുരുക്കം ഇതായിരുന്നു:- ചിരപുരാതനവും മറ്റൊരു കാഞ്ഞിരനേതതിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ചർത്രം ക്രോധിക്കിക്കാനും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനും കഴിഞ്ഞമാസം ‘കാന്ദ’ തിലെ ‘ഇൻഡ്യാന്’ യിൽ ചേർന്ന യോഗം തീരുമാനിച്ചു. ഈ ഗ്രോബർ ഹാമിലിയുടെ അടുത്ത കുടിച്ചേരൽ ഇൻഡ്യയിൽ കേരളത്തിൽ ഇടങ്ങേട്ട്, ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിയുടെ ഭവനത്തിൽ-ാം തീയതി നടക്കുന്നു. ബന്ധുകളും കുടുംബാംഗങ്ങളുമുണ്ടാം ഇതൊരു ക്ഷണക്കത്തായി കരുതണം. വിദേശികൾക്ക് കൊച്ചിയിൽ വിമാനമിരഞ്ഞിയിട്ട് എടങ്ങേട്ടുള്ള ഉമ്മച്ചൻ ഭവനത്തിൽ എത്തിച്ചേരാനുള്ള വഴിയും പത്രപ്പരസ്യത്തിന്റെ കൂടുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ഈ കുറഞ്ഞവും അന്തർദ്ദേശീയ ഭൂപടത്തിൽ സ്ഥാനം നേടി. അക്കരെ ചായകടയിലും ഇക്കരെ ബാർബർ ഷോപ്പിലും പ്രതികരണങ്ങളുണ്ടാണു. ആരും ഇതെല്ലാം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല.

മിമുൻ പറഞ്ഞു: “ഒരു ഏറോഡ്യോമും രണ്ടു സ്റ്റാർ ഹോട്ടലും കൂടി ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുവേണമായിരുന്നു ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളി ഇതു ചെയ്യാൻ!”

ഉമ്മച്ചൻ സാമാന്യം കറുത്തുതട്ടിച്ചിട്ടാണ്. അനേകം കളളുഷാപ്പുകളുടെയും ഒന്നുരണ്ടു ബ്രാംസികടകളുടെയും അബ്സ്കാറിയാണെന്ന് നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഷാപ്പു കോൺട്രാക്ക്ടറിനായതുകൊണ്ടുതന്നെ കഴുത്തിൽ ഒരു വെള്ളക്കാന്ത ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വായനക്കാർ ഉംഗിച്ചിരിക്കുമ്പോഡാം.

ഉമ്മച്ചൻ സത്തിനെന്നല്ലാം അവകാശിയായി ഒരേയൊരു മകനെയുള്ളൂ. എ.ഓ.എ. സിരുദധാരിയായ മകൻ ഷാപ്പു ബിസിനസിൽ ഉമ്മച്ചനെ സഹായിക്കുന്നു. മദ്യമോ പുകയോ തൊടുകയില്ല. വിലകുറഞ്ഞ വദരേ ധരിക്കു. ചെരുപ്പുപോലും ഉപയോഗിക്കില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ പക്ഷദേശങ്ങളുണ്ടിച്ച് നാടുകാർ പരയാറുണ്ട്. പാവപ്പെട്ട വല്ല കൃഷിക്കാരനും നാലുകാശുണ്ടാക്കിയാൽ അയാളുടെ മകൻ അതു കളളുകൂടിച്ചും ആധാർബന്ധം കാട്ടിയും തുലച്ചിരിക്കും! അല്ലെങ്കിൽ മകൻ മറബ്യുഡികളായിരിക്കും. ഇവിടെയിൽ അബ്സ്കാറിയുടെ മകൻ ശാസ്യിജിയെക്കാർ വലിയ ലളിതജീവി! മെതിയടി പോലും വേണ്ടും.

തെക്കിനിക്കെട്ടിന്റെ വരാന്തയിലുടെ ഉലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഉമ്മച്ചൻ മകനെ വിളിച്ചു. “എടാ അനിയാ.” അനിയൻകുഞ്ഞ് എന്നാണവരെ പേര്.

അക്കരെ മുറിയിൽ കണക്കുബുക്കുകളുടെ മുന്പിലിറിക്കുകയായിരുന്ന അനിയൻ പുറതേതയ്ക്കുവന്നു.

“നീ സ്കൂളിലും കോളേജിലും ഒക്കപ്പെട്ടിച്ച കുറേ പുസ്തകങ്ങളിങ്ങു കൊണ്ടുവാ...”

അനി : അപ്പച്ചനെന്നൊ കോളേജിൽ പേരാൻ പോകുവാണോ?

ഉമ്മ : ഡാ... ഇതു സീരയസു കാര്യമാ... മഹാമാരുടെ പടങ്ങളുള്ള കുറെ പുസ്തകങ്ങളും വേണം... എ... തന്നെ എടുത്തേണ്ടാണോ...”

ഉമ്മച്ചൻ അനിയൻ്റെ മുൻയിൽ പോയി കുറെ പഴയ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു. ചാരുക്കണ്ണേരയിൽ കിടന്ന് അയാൾ അവ പരിശോധിച്ചു.

രു പുസ്തകം തുറന്നുവെച്ച് ഉമ്മച്ചൻ വിളിച്ചു. “എടാ അനിയാ നീ കണ്ടിടില്ലല്ലോ... ഇതാ നിന്റെ അപ്പപ്പൻ മത്തായി മാപ്പു.”

അനിയൻ അതഭൂതത്തോടെ പുറത്തേക്കു വന്നു പുസ്തകത്തിലെ പടം നോക്കുന്നു. “അപ്പച്ചാ അതു ഹിറ്റലറാ!”

ഉമ്മ : ഓഹാ... ഹിറ്റലറാന് എനിക്കെന്നാമേലല്ലോ...! എടാ ഇങ്ങനേരുടെ ഷർട്ടുരിക്കളെന്ത് ഒരു വെന്തിങ്ങോം കുടി ഇടപ്പാൽ അസാലോരു നാടൻ നസാണിയായി! (ഉമ്മച്ചൻ കുത്രികകൊണ്ടു പടം വെട്ടി എടുത്തു). നീയിൽ ആ കാർധുബോർഡിലേക്ക് ഒട്ടിക്ക്. ഇങ്ങോടു ചോദ്യം ചോദിക്കേണ്ടാ. പടത്തിന്റെ അടിലെഴുത് ‘കാഞ്ഞിരത്തെത്തിൽ വർക്കി ചെറിയതു മകൻ മത്തായി മാപ്പു! ജനനം 1860... മരണം 1927 എന്ന്. പ്രധാനവീരി കൃത്യങ്ങൾ, ... എ, അവിടെ എഴുതാനുള്ള മാറ്റർ പിന്നീടു തരാം... ഇനി ... ഇങ്ങേര്...”

അനി : അത് സർവ്വാർ പട്ടം...

ഉമ്മ : ഇങ്ങനെന്നെല്ലാരു വിവരങ്ങോഷി! (ആ പടവും ഉമ്മച്ചൻ വെട്ടിയെടുത്തു) എടാ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്ക്. തലമുടിക്ക് ഒരു ‘കൊവേന്ത’ ക്കട്ടും കൊടുത്ത് വെന്തിങ്ങോം നേരുതും കുടി ആയാൽ... അങ്ങനേരുടെ മുവത്തുനോക്കിപ്പറിയാൻ പറ്റുവോടാ നിന്റെ മുതുമുത്തച്ചൻ വർക്കിച്ചേട്ടനല്ലെന്ന്...?!”

അനി : തൊനമേ വിളിക്കും.

ഉമ്മ : നീ വെറുതെ കുഴപ്പം സൃഷ്ടിക്കരുത്.

ഉമ്മച്ചൻ മറ്റാരു പുസ്തകമെടുത്ത് അതിലുള്ള ചിത്രം കണ്ണു തുപ്പതിപ്പെടുന്നു.

അനി : കർത്താവേ...! എബ്യൂഹം ലിക്കൻ.

ലിക്കനും ചെഗുവേരയും മുതൽ ചേരമാൻ പെരുമാൾ വരെയുള്ള പലരുടേയും ചിത്രങ്ങൾ ഉമ്മച്ചൻ വെട്ടിക്കൊടുത്തു. അനിയൻ യാത്രികമായി അതൊക്കെ കാർധുബോർഡിലേക്ക് ഒട്ടിച്ചു അടിക്കുറിപ്പുക ഇമെഴുതി.

അവസാനം ന്യായീകരണമായി ഉമ്മച്ചൻ പറഞ്ഞു - “എടാ കൊച്ചുനേ നമുക്കും ജീവിച്ചുപോകണേ...? നേ...”

ഈ കമ നടക്കുന്ന കാലത്ത് വാജ്പേരു ഇത്രയും പ്രശ്നതന്നായിരുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ വാജ്പേരി യുടെ പടവും നിസ്സാരമായ മിനുക്കുപണികളോടെ ഉമ്മച്ചൻ്റെ ഒരു കാരണവാർ മാപ്പു ആകുമായിരുന്നു.

5

അച്ചൻ്റെ വീടുകാരു ചരിത്രം വനനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതോടെയാണ് ഉമ്മച്ചനും ഉഷാറായത്.

ഐപ്പുചേട്ടെന്റെ കുട്ടിക്കാലത്ത് താമസം അക്കരെപ്പുറപ്പിലായിരുന്നു. ഒരു കുന്നിൻമുകളിലാണ് അക്കരെപ്പുറപ്പി. എടങ്ങെടുശാമവുമായി ഒരു വലിയ തോട്ട് ആ പ്രദേശത്തെ വേർത്തിരിക്കുന്നു. വർഷകാലത്ത് വെള്ളം പെരുകിയാൽ ആച്ചപ്പകളോളം തോടുകടക്കാൻ വയ്ക്കാതാകും. ഇപ്പോൾപോലും കുറങ്ങും കുറുന്തിയും ഉള്ള ആ പ്രദേശത്തുനിന്നും മിക്ക കുടുമ്പങ്ങളാരും താമസം മാറ്റി. അവരുടെ പുരയിടങ്ങൾ കാടുപിടിച്ചും നല്ല രീതിയിൽ കൂഷി ചെയ്യാതെയും കിടക്കുന്നു.

പഴയ പുരത്തിരയും മുറ്റവുമൊക്കെ പീറ്റിച്ചും ജോലിക്കാരെ നിർത്തി കിളച്ചുനിരത്തുകയാണ്. അച്ചൻ്റെ അവിടെനിന്നു മാറാതെ നില്ക്കും. ചരിത്രരേഖകളും നിയിയും ഒക്കെ അച്ചൻ്റെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടതെ!

വളരെ ഭദ്രമായി പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിയ എന്തോക്കെയോ അവിടെ നിന്ന് അച്ചൻ്റെ വീടിലേക്കു കൊണ്ടു വരുന്നതുപലരും കണ്ണു. ജോലിക്കാരിൽ നിന്നുപോലും വിവരങ്ങൾ ചോർത്താൻ ശ്രമിച്ചവർ പരാജയപ്പെട്ടുകയാണുണ്ടായത്. അച്ചനുമായി അടുപ്പമുള്ള കേന്ദ്രങ്ങൾ പറയുന്നത് പുരാവസ്തുവകുപ്പിലെ ചില ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥർ അച്ചൻ്റെ വീടിലെത്തി വനനം ചെയ്തതെടുത്ത സാധനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുവരുന്നു എന്നാണ്.

വൈകുന്നേരം നാലുമൺഡിയോടെയാണ് അമ്മാവൻ അച്ചൻ്റെ വീടിലേത്തിയത്. വാതിലും ജനലും മെല്ലാം അടഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ആളുനക്കമീല്ല. അദ്ദേഹം തെക്കേമുറ്റം വരെ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പഴയ പുരയിൽ നിന്ന് അല്പം ജാള്യത്തോടെ ഏപ്പുചേട്ടൻ ഇരഞ്ഞിവരുന്നതുകണ്ടു.

‘കൊച്ചേട്ടൻ ഇങ്ങോട്ടു കയറിണ്ട നമുക്കു പുതിയ വീടിലേക്കു പോകാം’ എന്നു പറഞ്ഞ്, കുണ്ണേതു ലിച്ചേടത്തിയും പുറത്തെയ്ക്കുവന്നു...” അമ്മാവൻ ഒന്നും ചോദിക്കാതെ തന്നെ അവർ പറഞ്ഞു “വാസ്തോലി കഴിഞ്ഞപ്പിനെ ആരും പഴേ പെരേലോട്ടു കയറുന്നില്ല. എടയ്ക്കാനും വന്ന് അടിച്ചു വാരി തീ പുകച്ചിടംമല്ലോനു കരുതി...”

അമ്മാവൻ അർത്ഥാർഥമായി ഓന്നുമുള്ളി.

അദ്ദേഹം തിരക്കി “ലാലിമമയെവിടെ?”

അവർ വിളിക്കുകൊണ്ടിരഞ്ഞിവന്നു. അടുക്കളുപ്പണി ചെയ്യുകയായിരുന്നു എന്ന് മനസിലാക്കും.

അമ്മാ : മോഴേ നിരുൾ അപുനോടും അമ്മയോടും ചോദിച്ചാൽ നേരുപറയേലെ. നിങ്ങളിപ്പഴും ഈ പെരേത്തന്നെയല്ലോ താമസം.”

ലാലിമ മറുപടി പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും കാര്യം വ്യക്തമായി. അവർക്കുള്ള നിസ്സഹായതയും മുവത്തുകാണാം.

“പുത്തൻവീടും പുരയും മുഖിച്ചുകളയണ്ടല്ലോ എന്നോർത്താകും ഇല്ലോ പെങ്ങങ്ങളേ, ചില കുടുമ്പങ്ങളിൽ പുത്തൻവീടുമൊക്കെ വെച്ചു കഴിയുന്നും അപുനമമാരെക്കൂടി മാറിയെടുക്കാൻ പറ്റാത്തതിലാ മക്കൾക്കു വിഷമം! ഇവിടെ കുഴപ്പക്കാരുന്നിങ്ങളും തന്നെയാ...! ഞാൻ ശരിയാക്കിത്തരാം... അളിയാ പണിക്കാരുണ്ടെങ്കിൽ ഒരാളെ ഷാപ്പിലേബാട്ടാനു വിട്ട്... ഈ ദൈനിക്കും ദേബിളിലും മാർബിൾ തറേലുമൊക്കെ കള്ളുവിന്നപാടും ബീഡിമുറിയും ഒക്കെ ഉണ്ടക്കിലേ ഒരു അരങ്ങുള്ളു.

അമ്മാവനെ പീറ്റർ ആളയച്ചു വരുത്തിയതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വനപ്പോൾ അവൻ സ്ഥലത്തുമില്ല. അമ്മാവനു ദേശ്യം വനു.

കുണ്ണേതലി സഹോദരനെ തന്നുപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. “ഇപ്പും നമ്മളു കുടുമ്പചരിത്രമെഴുതാൻ തീരുമാ നിച്ചപ്പും അസുയയാ... ദേശേ, കള്ളുകോൺട്രാക്ടർ ഉമ്മച്ചനും!... അയാടെ കുടുമ്പത്തിന് എന്നോന്നു കതയുണ്ടായീടോ... എഴുതാൻമാത്രം! നാട്ടിൽ കുറേപ്പേര് കുടെക്കുടാനുമുണ്ട്... കള്ളും ചാരായോം ചുമാകിട്ടുമല്ലോ... അതുപോടു... നമ്മട കുടുമ്പത്തിൽത്തന്നെ ചിലതാവഴിക്കാർക്ക് അച്ചനോട് അസുയേം പോരുമാ... ചിലരു സഹായിക്കേലെന്ന്, ചിലർക്ക് കമ്മറ്റീലും മുതിയ ഇരിപ്പടം കൊടുത്തില്ലെന്ന്... എന്തെല്ലാമാം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നേ... അച്ചൻ പള്ളിനുണ്ടാക്കിയ കാശുകൊണ്ടു വലിയ വാർക്കവീടു പണിത്തതേ...! എല്ലാം പറയുന്നതു സ്വന്തക്കാരുതന്നെ...!”

“അതിൽ വല്ല നേരുമുണ്ടാണീ... അല്ലെല്ലും ഞാനീക്കുടുമ്പക്കാരന്നല്ലല്ലോ കുണ്ണേതലി...”

അമ്മാവനു പലതും പറയാനുണ്ടായിരുന്നു. ആകെ ഒരാൾക്കാച്ചുണ്ടായതിനെ അച്ചന്നാകാൻ വിട്ടിൽ പണ്ടെ അമ്മാവനെതിരിപ്പാണ്. “അവൻ ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ മേലാത്ത ദൈവവിളി ഓന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലോ” നീ അമ്മാവനിവുള്ളതാണ്.

ഈനു മുഖ്യം അട്ട ശരിയല്ല. നല്ല രണ്ടു വർത്തമാനം പറയാൻ അദ്ദേഹം ഭാവിച്ചതാണ്.

പക്ഷേ പാവം അളിയൻ്റെ മുവത്തു നോക്കി അങ്ങനെ പറയാൻ മേലു. (കുണ്ണേതലിക്ക് എന്തും കേൾക്കാനുള്ള മനക്കെടുയുണ്ട്) അതുകൊണ്ട് അമ്മാവൻ ലഭ്യ സ്പീക്കറിന്റെ ഇളംതിൽ ഒരു ചിത്രം

ചിരിച്ചു. തുടർന്നു പറഞ്ഞു:

“എന്നായാലും എൻ്റെ മരുമകൻ ഇരങ്ങിത്തിരിച്ചില്ലോ...” അതെയും കേട്ടാൽ മതി! പെണ്ണൾക്കും അളിയന്നും സമാധാനമായി.

അമ്മാവൻ ഉപ്പുകല്ലു നക്കിക്കുട്ടി (ഉണക്കിരിച്ചി വറുത്തതില്ലകിൽ പിനെ ഇതാണുത്തമം) രണ്ടു കുപ്പികളെള്ളു കുടിച്ചു. പല ഗധുകളൊയി രണ്ടു ബീഡിയും വലിച്ചു.

പിനെയും കുറേനേരംകുടിക്കഴിഞ്ഞാണ് അച്ചൻ ഗേയറ്റിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടത്. എത്രൊ പുസ്തകം തുറന്നുപിടിച്ച്, വായിച്ചുകൊണ്ടാണ് വരവ്.

“നിന്റെ വണ്ണിയെന്തെ?” അമ്മാവൻ തിരക്കി.

“നടന്നുപോന്നു. അതെയും നേരംകുടി വായിക്കാമല്ലോ... ഇതു ചരിത്രമാ. ചരിത്രം നമ്മളു പറിക്കേണ്ടതാ...”

“ഒപ്പാ പുതിയ അറിവാണല്ലോ... എന്നു മുതലാ പീറ്റിനീ വെളിപാട്ടു!...” അമ്മാവൻ ചോദിച്ചു.

രാത്രി കുറേ വൈകുംവരെ അച്ചനും അമ്മാവനും ചർച്ചയിലേർപ്പെട്ടു. സ്വന്തം കുടുമ്പത്തിലെ വിമതരെ ഒരുക്കുകയാണ് അടിയന്തരപ്രശ്നം. ഉമ്മച്ചെന്തിരെയുള്ള പോരാട്ടം നാട്ടുകാരിൽ ഒരു വിഭാഗം സ്വയം ഏറ്റുടന്നുതുക്കൊള്ളും. അതങ്ങെന്നയാണ്. അച്ചനും അമ്മാവനും അറിയാം. കുറേപ്പേര് അച്ചൻ്റെ പക്ഷത്തു ചേർന്നുകൊള്ളുകയും ചെയ്യും. പ്രത്യേക കാരണമെന്നും അതിനു വേണ്ട. അടിയും തിരിച്ചടിയും ഒക്കയായി, ഒരു സാംഭവം കൊഴുപ്പോടെ നടത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടതു നാട്ടുകാരുടെ ചുമതലയാണല്ലോ. ഒരുപക്ഷം തീരെ ദുർബലമാണെന്നുകണ്ടാൽ, എതിരില്ലാതെ വന്നാൽ മറ്റേപ്പുകഷ്ടത്തുള്ള ചിലർത്തനെ എതിരാക്കുകയോ, സ്വയം പാരകളും കുത്രുഞ്ഞും പ്രയോഗിക്കുകയോ ചെയ്യും. അങ്ങെനെ മതി രത്തിന്റെ ബാലൻസ് നിലനിർത്തിക്കൊള്ളും.

ചരിത്രം കൈയ്യിലെടുക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് അച്ചൻ കുടുതൽ പറയാനുണ്ടായിരുന്നത്. കുടുംബചരിത്രമെഴുതേണ്ടത് പഴയ നിയമത്തിലെ വംശാവലി ചരിത്രം വിവരിക്കുന്നതുപോലെയല്ല. ഇതൊരു സാഹിത്യസ്വഷ്ടിയാണ്, കാല്പനികാംശത്തിനുപോലും കുടുമ്പചരിത്രത്തിൽ ചെയ്യും ണ്ണ്. രേഖകളിലൂടെയും പുരാതനവസ്തുകളിലൂടെയും ചരിത്രം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അവിടെയാണ് ചരിത്ര വന്നത്തിന്റെയും ശ്വേഷണത്തിന്റെയും പ്രാധാന്യം.

ഉദാഹരണമായി അക്കരെപ്പറിവിലെ പുരത്തറയും തഥാരവും വന്നു ചെയ്യുന്നോൾ പുണ്ണുലിന്റെ കഷണമോ പുരാതനമായ രോമൻ നാണയമോ കിട്ടി എന്നിരിക്കേണ്ട...

“പഴയ തുളയൻ കാലണക്കിട്ടിയാലും മതി നമ്മൾ രോമൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ രോമനാ...” അമ്മാവൻ പറഞ്ഞു.

“കരക്ക! ഇപ്പോൾ അമ്മാവനു ചരിത്രാനേഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം പിടിക്കിട്ടിയത്. നമുക്കിത്തരം അവ്യാഖ്യാമസ്തുകളുടെയെന്നും ആവശ്യമില്ല.. പക്ഷേ, വലിപ്പം അവകാശപ്പെടുന്ന മറ്റു പലരുടേയും കൈയ്യിലൂള്ളതു കളളനാണയങ്ങളാ, ചിലപ്പോൾ അതുപോലും ഉണ്ടാവില്ല. എന്നായാലും നമ്മൾ വന്നു നടത്താൻ തുടങ്ങിയതോടെ മറുപക്ഷം ഒന്നു വിരിഞ്ഞുണ്ട്.”

“ഉമ്മനും മറ്റും മാനാൻ പഴയ പുരത്തറയെന്നുമില്ലോ...?!”

“ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ ‘പീറ്റിച്ചൻ ചെയ്യുന്നതു കണ്ണിട്ടാണെ’ന് ആളുകൾ പറയില്ലോ? ഇവർക്കൊന്നും തലയിൽ എഴുപിയാസില്ല അമ്മാവാ! എൻ്റെ ഭൂഗർഭവന്നും എന്ന ആശയത്തിന് അവർക്കെന്തു മറുപടിയുണ്ടെന്നറിയില്ല. എന്നായാലും നമ്മൾ കുടുമ്പയോഗം നടത്തിയശേഷമാണല്ലോ ഉമ്മൻ അങ്ങെനെയൊരാഗ്രാഡം തലയിൽക്കൈയിരിയത്!”

അത്താഴം കഴിച്ചു അച്ചൻ ലാസ്റ്റ് ബസിന് പള്ളിയിലേക്കു മടങ്ങി. അളിയന്നുമായി സംസാരിച്ചിരുന്ന വളരെ വൈക്കിയാണ് അമ്മാവൻ കിടന്നത്.

കുണ്ണേതലിയും അളിയന്നും കുടിവന്ന് വിളിച്ചിട്ടാണ് അമ്മാവൻ പിറ്റേന് ഉണ്ടന്നത്. മണി ഏഴരായാ

യീടുണ്ടാകും. അവരുടെ കൈയിൽ 3-4 പേജുമുള്ള ഒരു ലാലുലേവയുണ്ട് - രാവിലെ വരാന്തയിൽ കിടന്നു കിട്ടിയതാണതെന്നും. അമ്മാവൻ ലാലുലേവ മേടിച്ചുനോക്കി. എന്നോ വലിയ ദുരന്തം സംഭവിച്ച ഭാവമാണവർക്ക്.

‘നിലവിയിലെ രഹസ്യം’ എന്നാണ് തലക്കെട്ട് - ലേവനും വായിച്ചുതുടങ്ങിയതെ അമ്മാവൻ അന്തം വിട്ട കുഞ്ഞേതലിയുടേയും അളിയന്നേയും മുവത്തേയ്ക്കു മാറിമാറിനോക്കി. അവരും പിടിക്കിട്ടായ്മയോടെ പരസ്പരം നോക്കുകയായിരുന്നു.

ഈ സമയത്ത് വഴിയിൽ, ചായകടക്കമുന്നിലും വെയ്റ്റിൽ ഷൈലും ഈതെ ലാലുലേവ വായിച്ചു ചെറിയ ആൾക്കൂട്ടങ്ങൾ വിസ്താരിക്കുകയും ആസാദിക്കുകയും ആക്ഷേപിക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്നു സഭായിരുന്നു.

ഒന്നുരണ്ടു ലാലുലേവകൾ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നിരഞ്ഞി പ്പുൻ നേരെ കിഴക്കോട്ടു നടന്നു.

ഉമ്മച്ചുനും അനിയന്നും വീടിലെ തെക്കിനി വരാന്തയിലിരുന്നു സംസാരിക്കയായിരുന്നു. കുറെ കടലാസുകളും ബുക്കും പേനയുമൊക്കെ മുൻപിലുണ്ട്, അനിയൻ ഉഷാരാണ് -

“അപ്പച്ചൻ അക്കാരും പറയേണ്ടെ. ഒരുത്തനേം പുതിയതായി എടുക്കാൻ പോകുന്നില്ല...”

ഉമ്മ: പുതിയ യുണിയൻ നേതാവ് അല്പം പിശകാ...

അനി: അയാളെ ഞാൻ ഒരുക്കിക്കൊള്ളാം... ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞു!...

ഉമ്മ: എങ്ങനെ ഒരുക്കിനാ... കാശുമേടിച്ചിടയാളും കാലുവാരും...

അനി: അതിനാരാ കാശുകൊടുക്കുന്നെൻ! അല്ലാതെയുണ്ട് വഴി, അവരു തമ്മലടിച്ചിട്ട് മധ്യസ്ഥതയ്ക്കു നമ്മുടെയടുത്തുവരും...”

ഈതൊക്കെ ഉമ്മച്ചൻ്റെ പരീക്ഷകളായിരുന്നു. കടവാ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഇരപിടിയ്ക്കാൻ പറിപ്പിക്കുന്ന തുപോലെ! ചെത്തുകത്തിയും കാരാരയും കൊയ്ത്തതിവാൾ പോലെ മീശയുള്ള ചേക്കോൺമാരേയാണ് ഈ നരതുപോലുള്ള ചെക്കൻ കൈകാരും ചെയ്യുന്നത്. പയറിപ്പയറി ആയുധംപോലും വേണ്ടാത്ത അഭ്യാസികളാണ് ചെത്തുകാരുടെ നേതാക്കൾ. അവരുടെ രണ്ടു തെറി കേട്ടാൽ ഏതവനും വീണ്ടുപോകും! എന്തായാലും മകൻ പരീക്ഷയിൽ മുഴുവൻ മാർക്കും കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഉമ്മച്ചൻ അവനെയോർത്ത് അഭിമാനത്തോടൊപ്പം ചെറിയൊരു ഭയവും തോന്തി. മകൻ ചേക്കോമാരെയും യുണിയൻകാരെയും ഒരു കിലോതുക്കി ഭാവിയിൽ അപ്പൻ്റെ നേർക്കെങ്ങാനും...?

ഈ സമയത്താണ് പ്പുൻ ഓടിക്കിതചെച്ചത്തുനുത്. മുറ്റത്തു കയറുംമുന്നേ അയാൾ പറഞ്ഞു. “കുറിക്കുകൊണ്ടിട്ടുണ്ടോ! മേലു നോകുന്ന പദ്ധത്യോഗങ്ങളുണ്ടോ...” ലാലുലേവ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉമ്മച്ചൻ അതുവാങ്ങി നോക്കിയിട്ട് അതുതപ്പെടുന്നു. അനിയന്നും നോട്ടീസ് ശ്രദ്ധിച്ചു.

ഉമ്മ: ഈതു നീയാണോടാ അനിയാ...?

അനി: ഞാനോർത്തു അപ്പച്ചനോരു നല്കാരും ചെയ്തല്ലോന്...

പ്പുൻ: എവിടെന്നു വന്നെന്നറിഡോ... സകലരും വായിച്ചു!

ഉമ്മച്ചൻ പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ വീണ്ടും വായിക്കുന്നു. “ഞങ്ങളുടെ തറവാടിന്റെ പഴയ നിലവിൽ വന്നും ചെയ്തുചെന്നപ്പോൾ കിട്ടിയ കമ്പിപ്പാര, ചേളാകം, തേങ്ങാക്കത്തി തുടങ്ങിയ പുരാവസ്തുകളിൽനിന്നും... (ഉമ്മ-കലക്കിട്ടുണ്ട്! പിന്നെയും വായന തുടരുന്നു)... ഞങ്ങളുടെ കുലത്താഴിലിനെക്കുറിച്ചും പാരമ്പര്യ തെക്കുറിച്ചും... ഈ പുതിയ അറിവുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ... പെപ്പുകം കാത്തുസൃഷ്ടിച്ച് മുഖികവയവും കേരവുകൾക്കാരോഹണവും തുടരുന്ന ഈ നാട്ടിലെ ഞങ്ങളുടെ പഴയ ബന്ധു ജനങ്ങളുടെ ഇനി മുതൽ കുടുംബങ്ങളോഗത്തിലേയ്ക്ക് ഇതിനാൽ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു...

നിങ്ങളുടെ വിധേയർ

പീറ്ററച്ചൻ

ഹൈപ്പുചേടൻ
അമ്മാവൻ.

ഉമ്മ: ഓ!! എനിക്കിതു ചെയ്യാൻ തോന്തിയില്ലല്ലോ പപ്പാ...

പപ്പാൻ - അപ്പോൾ നമ്മളാരുമല്ലിതു ചെയ്തത് എനോ!

അല്ലപം ഇപ്പോംഗം തോന്തിയെക്കില്ലും, നോട്ടീസ് വീണ്ടും വീണ്ടും വായിച്ച് അവർ ഉറക്കച്ചിത്തിച്ചു.

പപ്പ: ഇതൊന്നാശ്വരാഷിക്കണം മുതലാളി, കുപ്പിയെട്ട്!

കുപ്പിയും ഗ്രാസുമായി വന്ന ഉമ്മച്ചൻ പറഞ്ഞു. “ഇതു ലാലുലേവയിൽ തെങ്ങുകയറ്റവും എലിപിടു തത്വം തൊഴിലാക്കിയിട്ടുള്ള ആളുകളെ കൊച്ചാക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള പരാമർശമുണ്ട്. എന്ദോ പപ്പാ, തൊന്തായിരുന്നു ഇതടിച്ചതെങ്കിൽ അതുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. തീർച്ച...”

അതു നേരായിരുന്നു. ബിസിനസിൽ ഭാഗമായീട്ടാണെങ്കിലും ഉമ്മച്ചൻ സാമ്പത്തികമോ, ജാതി വർഗ്ഗിംഗപരമോ ആയ വിവേചനങ്ങൾ കാട്ടാത്ത ആളാണ്.

6

ലാലുലേവയുടെ ആശയത്തിനു പിന്നിൽ ഉമ്മച്ചൻ ആണെന്ന കാര്യത്തിൽ നാട്ടുകാർക്കു സംശയമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, അതിലെ സാഹിത്യസംഭാവന മറ്റാരുടേതോ ആണെന്നും അവർക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എകിലും അവർ ലാലുലേവ തകർത്താസവിച്ചു. ഉമ്മച്ചന് ഒരു സീകരണമീറ്റിങ്ക് ഒരുക്കുമായിരുന്നു അവർ, അദ്ദേഹം ഒന്നു സമ്മതം മുളിയിരുന്നെങ്കിൽ.

എതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ മനോഭാവത്തിൽ ഒരു മാറ്റം വരാൻ തുടങ്ങി. ‘ഇതെങ്കിലും വേണ്ടായിരുന്നു. ഇതല്ലപം കൂടിപ്പോയില്ലോ?’ എന്നാരു സംശയം. അതോടെ ആരും ചോദിക്കാതെ തന്നെ ‘താനല്ലിതു ചെയ്തത്’ എന്ന് ഉമ്മച്ചൻ തിരപ്പിച്ചു പറയാനും തുടങ്ങി. ആദ്യം മുതൽ ഇതു പറയുന്നെങ്കിലും ഇതെങ്കിലും തിരപ്പിച്ചായിരുന്നില്ല. നിഷ്ണയിച്ച കാര്യം ആരും ഒടുവിശ്വസിച്ചുമില്ല. കാരണം അത്തരം കാര്യങ്ങൾ ആരെങ്കിലും അങ്ങും സമ്മതിക്കുമോ? സമ്മതിക്കാനാണെങ്കിൽ, സന്തം പേരുവച്ച് നോട്ടീസ് ഇറക്കിയാൽ മതിയല്ലോ.

ഉമ്മച്ചൻ, തന്റെ മേൽ അദ്ദേഹമായ ഒരു സമർദ്ദം അനുഭിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യമാക്കു അതിനെ ചെറുത്തു നിന്നു. ഭാവനാശക്തിയുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരൻ (പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽ പോയിട്ടില്ലെങ്കിലും) ഭാഷാ വിദഗ്ധൻ തുടങ്ങിയ സ്ഥാനങ്ങളാണ് നാട്ടുകാർ ഇംഗ്ലീഷ് കല്പിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളത്. അതു പരസ്യമായി നിഷ്ണയിക്കാനും മനസ്പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നു. എത്ര നിഷ്ണയിച്ചാലും ആരും ഒടുവിശ്വസിക്കാനും പോകുന്നില്ല. മക്കൾന്മാരും മറ്റൊരോ പ്രൊഫഷണൽസിന്റെന്മാരും സഹായം തേടിട്ടുണ്ടെന്നു വച്ച് രചന പ്രസിദ്ധീ കരിച്ചയാളിക്കുന്നേൻ കൈഡിറ്റു കുറയുന്നുമില്ല.

മന്ത്രിമാർ, എം.എൽ.എ.മാർ, മേലധ്യക്ഷമാർ മുതൽപ്പേര് ചെയ്യുന്ന പ്രഭാഷണങ്ങൾ, ചില ഉന്നതസ്ഥാനീയർ രചിക്കുന്ന തീപ്പൊരി സർഖാസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ആത്മകമാ-സ്മരണകൾ എന്നിവയെക്കു സൃഷ്ടിക്കാൻ മേൽപ്പറിഞ്ഞവർക്കു ശ്രേഷ്ഠയോ ഇല്ലെന്നും അതോക്കു എഴുതിക്കൊടുക്കുന്നത് സെക്രട്ടറിമാരോ സുഹൃത്തുക്കളോ ആയ വേരേ ആണുങ്ങളോ, വിവരമുള്ള കൈച്ചുചുമ്പരോ, വിനീതവിധേയനായ ഒരു അശ്രമായൻ തന്നെയോ ആയിരിക്കുമെന്ന് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. അതിന്റെ പേരിൽ മുൻപറിഞ്ഞ പ്രമുഖരുടെ അറിവിന്റെ നിറകുടത്തതിനോ (‘നിറകുടത്’ എന്നാണ് ചില എഴുത്തുകാർ) ഗ്രാമരിനോ ഒരു ഗ്രാമിയും സംഭവിക്കുന്നില്ലല്ലോ.

അദ്ദേഹമാരുമുന്നുത്തിനുപുറമെ ഉമ്മച്ചൻ ഒരു അള്ളിയൻ കാണ്ടിരപ്പള്ളിയിൽ നിന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു, അല്ലപം തന്നുത്തുകഴിയുന്നോൾ (അവിഭാഗം എത്തി ലാലുലേവ) അച്ചുനെ ഒന്നു പോയി കണ്ണേക്കാൻ. പാരസാഹിത്യത്തിന്റെ രചയിതാവ് ഉമ്മച്ചനെന്ന ഉത്തമമ്പോധ്യത്തിലാണ് അള്ളിയൻ.

പള്ളിമേടയുടെ മുറ്റത്ത് അച്ചുൻ തന്റെ ബൈക്കു കഴുകിക്കാണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു.

ഉമ്മച്ചൻ ചോദിക്കാതെ തന്നെ ബൈക്കിന് 75-80 മെമ്പേജുകിട്ടുമെന്ന് അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

എതുചെയ്യാം പഴകുന്നൊരും മെമ്പേജുകൂടുകയാണ്. അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഈതുവിറ്റുകളും തത്ത്വം. ഈ അവസരത്തിൽ ചിരിക്കുന്നത് ശരിയല്ലപ്പോ. അതുകൊണ്ട് ഉമ്മച്ചൻ എല്ലാം അനുസരണ യോദ കേടുന്നിനു.

ലഭ്യലേവകാരുത്തിൽ തനിക്കു യാതൊരു മനസ്സിനിവും ഇല്ലാനും ഇങ്ങാട്ടാനിനാഞ്ഞാമെന്നു വിചാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കുറേ ആയെന്നുമൊക്കെ ഉമ്മച്ചൻ അറിയിച്ചു.

അതാരാണു ചെയ്തതെന്ന ചിത തന്റെ മനസിൽ വന്നിട്ടെല്ലാം അച്ചൻ പറഞ്ഞു. പാരമ്പര്യമില്ലാത്ത ആരോ അപകർഷതകാണ്ഡു ചെയ്തുപോയതാ. താന്തപ്പൂഴു അവഗണിച്ചു. സൗഹ്യദപുർവ്വം അച്ചൻമുറിയിലേക്കു കഷണിച്ചു. അച്ചൻ മനസിൽ ലഭ്യലേവയുടെ വിഷയമേഖിലേണ്ട് ഉമ്മച്ചനു തോന്തി. ഉമ്മച്ചൻ മനസു കൂളിർത്തു. വിസ്മയവും തോന്തി.

‘ആ കുശിതരുപം ഫോറിനാ... ഈ കെക്കസ്സു ജർമ്മനാ... ഈ മാതാവാകട്ട ഇറ്റാലിയൻ, പോസ്റ്റ് അനുശപ്പിച്ചതാ... അങ്ങനെ കുറേ സാധനങ്ങൾ ഒക്കെക്കാട്ടിയശേഷം, ഉമ്മച്ചൻ കൂടുന്നചരിത്രചന്ദ എവിടെവരെയായി എന്ന് അച്ചൻ ഇങ്ങാട്ടു ചോദിച്ചു. ചരിത്രവും പെത്തുകങ്ങളുമൊക്കെ ഉള്ളവർ അവ നശിച്ചുപോകാതെ രേഖപ്പെടുത്തി സുകഷിക്കാമെന്നും, താന്തിൻ എളിയരിതിയിൽ ഒന്നു തുടക്കമിട്ട താണ്ണനും അച്ചൻ പറഞ്ഞു. അച്ചൻ ഉമ്മച്ചനെ വാക്കുകൾക്കാണ്ഡു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകപോലും ചെയ്തു. ഉമ്മച്ചൻ ഉത്സാഹത്തോടെ പറഞ്ഞു “എനിക്ക് എഴു തലമുറയുടെ ചരിത്രം കൈയിലുണ്ടപ്പോ. അച്ചൻ വന്നൊന്നു കാണുകയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ തരുകയും വേണും. വിളിക്കാനും കൂടിയാ ഞാൻ വന്നത്...”

എഴുതലമുറകാരണവന്നാരുടെ ചരായാചിത്രങ്ങൾ എന്നുകേട്ടപ്പോൾ അച്ചൻ അതഭൂതപ്പെടുക്കരുന്ന ചെയ്തു. എല്ലാം താല്പര്യത്തോടെ കേട്ടശേഷം ഓർക്കാപ്പുറത്താണ് അച്ചൻ ആക്രമണം നടത്തിയത്. “ഇവർിൽ എത്തുകാരണവരും ഉമ്മച്ചാ ദത്തുവന്നത്...? കാണ്തിരതേതതിൽക്കാർ വലിയവരാണു പറഞ്ഞിട്ടും കാരുമില്ലപ്പോ... നമ്മുടെ രീതികൾ അപ്പും വഴിക്കാണപ്പോ ബന്ധം കണക്കാക്കുന്നത്... അങ്ങനെ വരുമ്പം ഉമ്മച്ചൻ യമാർത്ഥ കൂടുന്നമേതാം...!”

മറുപടി പറയാൻ പറ്റാമുന്നേ അച്ചൻ രണ്ടുമുന്നു ‘കേരളചരിത്ര’ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എടുത്തു മേശപ്പുറ തേക്കിട്ടു... വനനം ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോഴുണ്ട് ഉമ്മാ മനസ്സിലായത്, ... അങ്ങനെയാ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വാങ്ങണംവിവരം... കൊടുങ്ങല്ലെന്നും നിരണത്തും തുടങ്ങി എവിടെയെങ്കെന്നും വേരുകളുള്ളതെന്ന്,... പടമൊക്കെ കാശുകൊടുത്താൽ വരച്ചുകിട്ടും ഇതങ്ങനെയാണോ?!...”

യന്ത്രത്തോക്കിൽ നിന്നു തുരുതുരെ വെടിയേല്ക്കുന്ന അനുഭവമായിപ്പോലെ ഉമ്മച്ചൻ. ചതുവീഴു സ്വീച്ചു കുത്തനാരുടെ ഈ പെർഫോമൻസിനെക്കുറിച്ച് കോൺട്രാക്ടർക്കു മതിപ്പുതോന്തി.

ഉമ്മച്ചൻ വെള്ളം ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് പീറ്ററിച്ചു മനസ്സിലായി. ഒരു കുപ്പി മിനറൽ വാട്ടർരിസ്റ്റുപ്പും - മണ്ണാനുമില്ലപ്പോ കൂടിക്കാൻ തരാനായിട്ട് - എന്നു പറഞ്ഞു ഭവ്യതയോടെയാണു നീട്ടിയത്. ഇതിലെ പരിഹാസ്യത മുഴുവൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ഉമ്മച്ചന്തുവാങ്ങി പകുതിയും കൂടിച്ചു. ഈ കത്തനാരോടു പകവീട്ടാൻ മാത്രമായീട്ടകിലും താൻ ജീവിച്ചിരിക്കാണമല്ലോ. ഉമ്മച്ചൻ ഒരുതരത്തിൽ പിടച്ചേഴു നേര്ത്ത് പോകാനായി വരാന്തയിലേക്കിരാഞ്ഞി. എന്തോ പറയാൻ ഭാവിച്ച് തിരിഞ്ഞപ്പോഴാണ് കതകിലുള്ള അച്ചൻ നെയിംബോർഡ് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നത്.

ഒരുനിധി കിട്ടിയതുപോലെയായി ഉമ്മച്ചൻ. “അപ്പോൾ ഈതാണപ്പോ പീറ്ററിച്ചു യമാർത്ഥ വീടു പേര്...! ഞങ്ങളെക്കെ ‘അക്കരപ്പിലിലേ’നു വിളിച്ചു വിളിച്ചു ശരിയായ വീടുപേരുതന്നെ മറന്നു. അചോ! ഈ വീടുപേരു മാത്രം മതിലെല്ലാം ചരിത്രം മുഴുവൻ അതിലുണ്ട്!” കതകിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ഉള്ള നെയ്യാളുകൾ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. “ഹാ. പി. പെരുവഴിയിൽ; ബി.എ., എൽ.റി., എൽ.ഡി. തുടങ്ങിയ ബിരുദങ്ങളും.

കുട മർദ്ദനമെറു വശംകെടുവോൾ ഒരു കത്തി കൈയിൽ കിട്ടിയതുപോലെ! എതിരാളിയുടെ വയറിൽ അതു കയറുന്നതുപോലെ. ദൈവത്തിനു നഷ്ടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഉമ്മച്ചൻ ആയുധം പ്രയോഗിച്ചത്.

ഉമ്മച്ചൻ ആക്രമണവും ഓർക്കാപ്പുറത്തായിരുന്നേല്ലോ. അച്ചൻ എന്തോ വിശദീകരണം പറയാൻ ഭാവിക്കുവോഫേക്കും, കിട്ടിയ അപ്രതീക്ഷിതവിജയവുമായി ഉമ്മച്ചൻ തിട്ടുകത്തിൽ ജീപ്പു സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്തു.

7

രാവിലെ പത്തുമണി കഴിഞ്ഞ സമയം. മിമുന്റെ ബാർബർ ഷോപ്പ്. ചെസുകളിയും ഡിസ്കോ സംഗീതവും തീർച്ചയായും ഉണ്ട്. പപ്പരേൾ മുഖം ഷേവുചെയ്തുകൊണ്ട്, കണ്ണാടിയിലുടെ നോക്കി മിമുൻ പറഞ്ഞു. “ചുള്ളുവിൽ വാഴിക്കാനാ... തേരുപിടിച്ചങ്ങിട്ട് കുതാവല്പം കേറ്റി മുറിച്ചേക്കാം നരച്ചിട്ടുണ്ട്... ബിഷപ്പിനിട്ട് നന്നാകൊട്ട്... ശേ! എന്താരു കളി! ആറുകളി മുനിൽക്കണ്ണാ ഫിഷറും സ്പാസ്കിയും കളിച്ചിരുന്നത്... മീര വെട്ടേണ്ണോ... കാസ്പരോവും അങ്ങനെ തന്നെയാ... ആ കാസറ്റാനു മരിച്ചിട്ടേ...”

ചായകടകയുടെ മുന്പിൽ ഉമ്മച്ചൻ ജീപ്പുവന്നുനിന്നു. മുതലാളി പപ്പനെ തെരഞ്ഞുവന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു. “എന്നോ മിനുങ്ങിതുമതി. വണ്ടിയേക്കേര്... ഒരു സഹാത്തുപോണം...”

മിമുൻ:- മുതലാളി... അടിയന്നു പുതിയൊരിവാക്കേട്ടോ... ഈ ‘ഇൻഡ്യാനാ’ കാനയയിലാണെന്നു ഇള്ളത്...!

അല്പം ആലോച്ചിച്ചുശേഷമാണു ഉമ്മച്ചനു കാര്യം പിടിക്കിട്ടിയത്.

“ഓ... താന്തിപ്പും മനസിൽ വച്ചോണ്ടിരിക്കുവാണോ...! ഇയാളെന്തിനാ ഈ ചരിത്രോം ഭൂമി ശാസ്ത്രോം ഒക്കെത്തരക്കുണ്ടോ...”

മിമുൻ:- ചുമ്മം ചെരച്ചാപ്പോരേന് അല്ലോ... അതിനും സമ്മതിക്കേലെല്ലോ...

ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും ജീപ്പിൽക്കയററി. ജീപ്പു കുതിച്ചു.

വഴിക്കുവച്ച് മുതലാളി പപ്പനു വിശദമായ ഒരു സ്റ്റാർട്ടാസുകൊടുത്തു.

ഒന്നിന്റെ തിരഞ്ഞകുതാഗത്തുള്ള ഒരു ചിത്രകാരന്റെ സ്റ്റാറ്റിയോയ്ക്കുമുമ്പിൽ അവർ വണ്ണി നിർത്തി. മുറിക്കുള്ളിൽ ‘ഇംഗ്ലൂ’കളിൽ പുറത്തിയായതും വരച്ചുതുടങ്ങുന്നതുമായി ഏതാനും ചരായാചിത്രങ്ങൾ. ഒരാളിരുന്നു വരയ്ക്കുന്നു. പ്രധാന ആർട്ടിസ്റ്റ് എന്തോ കാല്പനിക പ്രദേശത്തെ പ്രകൃതി ചിത്രത്തിനു മുന്പിൽ കണ്ണടച്ചിരുന്നു ബീഡി വലിക്കുന്നു.

ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും പുസ്തകത്തിൽനിന്നു വെട്ടി ഒട്ടിച്ചു ആരേശു ചിത്രങ്ങൾ അയാളെ കാണിച്ചു. ചിത്രത്തിൽ വരുത്തേണ്ട മാറ്റങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശവുമുണ്ട്. “ഓയിൽക്കളെറിൽ പോർട്ടടയ്ക്ക് ചെയ്ത് അടിക്കുറിപ്പുകൾ എഴുതി നാളെ ഈ നേരത്തു തരണം.”

“ആറുമാസത്തിനിപ്പുറം നോക്കേണ്ടെന്ന്” അ ആർട്ടിസ്റ്റ്. ഉമ്മച്ചൻ അടയാളം കാട്ടി. പപ്പൻ പോയി സ്കോച്ചുവിസ്കിയുടെ കുപ്പിയും മോറിൻ സിഗരറ്റും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. പ്രധാന ആർട്ടിസ്റ്റും വീണ്ടും സമാധിയിലാണ്ടിരുന്നു.

പപ്പൻ സ്കോച്ചിന്റെ കുപ്പി അയാളുടെ വായിൽക്കടത്തി. രണ്ടുമുന്നു കവിൾ ചെലുത്തിയപ്പോൾ അയാൾ കണ്ണുതുറിന്നു. പപ്പൻ വലിച്ചുതുടങ്ങിയ സിഗരറ്റ് അയാളുടെ ചുണ്ടിനിടയിൽ തിരുക്കിക്കൊടുത്തു.

ഉമ്മച്ചൻ “എന്ന പിള്ളേരേ, ഒരു റി.വി. സീറിയലു പിടിക്കുന്നുണ്ട്... അതിനാ ഈ കുന്നൊണ്ടമോ കൈ. സംഖ്യായകൾ പറയുന്നത് ഒരു ആർട്ടിസ്റ്റിന്റെ രോളും, സ്റ്റാറ്റിയോ മുറിയുമൊക്കെ കമ്പയിൽ ഉണ്ടെന്നും... അയാൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ഇവിടെ വെച്ചാകാം. എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടാൽ അയാൾക്കിഷ്ടപ്പെടും!...”

അങ്ങനെയവർ ധാരണയിലെത്തി. “മറ്റൊരു വെക്കുന്നേരം സാറമാരിങ്ങുവന്നേച്ചാൽ മതി.” അധിശാന്തിസുതുകയായി ഓരോ തുടം വിസ്കിയും ഓരോ സിഗരറ്റും എല്ലാ ആർട്ടിസ്റ്റുകൾക്കും കൊടുത്ത്

അവരിങ്ങി.

8

ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചു വാങ്ങാൻ പോയത് പപ്പനും അനിയനും കൂടിയായിരുന്നു. പടങ്ങളും, അടിയൽ പേരും കുറിപ്പും എല്ലാം ആയപ്പോൾ സംഗതി ഗാംഡിരമായിട്ടുണ്ട്. പട്ടലും എബ്രഹാം ലിക്കനും ഒക്കെ ആർമാറാട്ടം നടത്തി തന്റെ കാരണവമാരായിരിക്കുന്നു. ഭാന്താബന്നനു പറഞ്ഞു താൻ അച്ചാച്ചുനെ കളിയാക്കിയെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ‘പപ്പരൈ’ കണ്ണശാജുലേറ്റു ചെയ്യേണിയിരിക്കുന്നു! അച്ചാച്ചുൻ എഡിയാസു തളവനാ. താൻ അത്രയ്ക്ക് ദിജിനലല്ലെന്ന് അനിയൻ മനസിൽ എഴുതിവച്ചു.

ചിത്രങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് അനിയൻ സകാരുമുറിയുടെ തരയിൽ നിരത്തിവച്ചു. “ഇനിയാ ചടങ്ങു കെടക്കുന്നെ...!” അനിയൻ പറഞ്ഞു. കാരണം, ഓരോ കാരണവമാരുടെയും ചിത്രത്തിന് അവരുടെ കാലാലട്ടം അനുസരിച്ചുള്ള പഴക്കം തോന്നാം. പെയിന്റിന്റെ, അതിൽ ചേർക്കുന്ന ഓയിലിന്റെ ഫേഡയിം പോളിഷ് ചെയ്തതിന്റെ ഒക്കെ പുത്രൻ മനം മാറ്റി ഭൂതകാലത്തിന്റെ പുപ്പലിന്റെ ഗനധി ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കണം. റി.വി. സീരിയലിനു വേണ്ടിയാണെങ്കിലും കുടുംബചരിത്രത്തിനാണെങ്കിലും കാലത്തിന്റെ ഭൂത-സാന്നിദ്ധ്യം തുടിച്ചുനില്ക്കണമല്ലോ.

ആർട്ടിസ്റ്റുകൾ അക്കാദ്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാലപ്പുഴക്കം വരുത്തുന്ന മാറ്റത്തിന്റെ മാതൃകയായി ആർട്ടിസ്റ്റുകൾ തന്നെ ഒരു കാരണവരെ മേക്കപ്പ് ചെയ്താൻ തന്നുവിട്ടിട്ടുള്ളത്.

അവർ മേക്കപ്പ് ചെയ്തത് ഈ വിധം:

പ്രസ്തുത ചിത്രം വാസലുപുർവ്വം എടുത്ത് ഭിത്തിയിൽ ചാരി വച്ചിട്ട് ആർട്ടിസ്റ്റുകൾ, ബ്രഹ്മ കഴുകുന്ന വെള്ളമെടുത്ത് അങ്ങേരുടെ മേൽ കമഴ്ത്തുകയായിരുന്നു. മാസങ്ങളായി ബ്രഹ്മ കഴുകുന്ന മണ്ണണ്ണ ടർപ്പൻ, പലനിറം പെയ്ന്റ്റുകൾ, ബിഡിച്ചാരം, കടലത്തൊണ്ട്, ഇങ്ങനെ അനേകം വസ്തുകൾ നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുള്ളതും, കൊളാഷ് സഭാവമുള്ളതുമായ ഒരു ഫ്രാവകമായിരുന്നു അത്.

സ്ഥാഡിയോയ്ക്കു പുറത്ത്, ശാർഹികാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇതുപോലെ ചരിത്രകാലം എങ്ങനെ പ്രാവർത്തികമാക്കാം എന്ന് അനിയനും പപ്പനും വേണ്ടി ആർട്ടിസ്റ്റുകൾ സാങ്കേതിക ഉപദേശം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

അതനുസരിച്ച് ചിത്രങ്ങൾ നിലത്തിട്ട് മുവര്ത്തു ചവിട്ടിത്തുടച്ചും, തുപ്പിയും, കണ്ണതികലെം കൊണ്ട് ഉരച്ചും അനിയനും മറ്റും അവയെ പുറത്തുകാട്ടാൻ കൊള്ളുന്നവിയത്തിൽ സജജമാക്കിത്തുടങ്ങി.

ചരിത്രതോടുള്ള ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിയുടെ വിലുവകരമായ ഈ സമീപനം വെളിയിൽ രണ്ടാമത്തോരശ് അറിഞ്ഞുപോകരുതെന്ന് അദ്ദേഹം പപ്പനു മുന്നറിയിപ്പു കൊടുത്തിരുന്നു. മുതലാളിയുമായി ഈ സന്താൽ അദ്ദേഹം തന്റെ കുടുംബം കുള്ളം കോരുമെന്ന് പപ്പനറിയാം. താൻ ആകസ്മികമായി മരണപ്പെട്ടു കയോ മറ്റൊ ചെയ്താൽ ഒരു ഇൻഷുറൻസാക്കെ എന്നു കരുതി പപ്പൻ ഉമ്മച്ചൻ വംശവൃക്ഷത്തിന്റെ ഈ രഹസ്യം മിമുനിനോടുമാത്രം പറഞ്ഞു. മിമുൻ എത്ര വാചാലനാണെങ്കിലും ശരി സുക്ഷിക്കേണ്ട ഒരു രഹസ്യം അയാളോടു പറഞ്ഞാൽ അതു വജനാവിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതു പോലെ സുരക്ഷിതമാണെന്നു പപ്പനറിയാം. അയാളുടെ ഒരും മുറിച്ചെടുത്താൽ പോലും രഹസ്യം പുറത്താക്കില്ല.

പീറ്റിച്ചുമായി ഏറ്റവും അടുപ്പുള്ള ഒരാളാണു മിമുൻ എന്ന വസ്തുതയും പപ്പനറിയാം. മുൻകുർ നിശ്ചയിച്ച് ഉള്ളകൂടിക്കാഴ്ചകൾ നടത്താൻഡില്ലെങ്കിലും, കണ്ണമുടിയാൽ അച്ചുൻ മിമുനുമായി ദീർഘനേരം സംസാരിക്കാറുണ്ട്. അച്ചുൻ പല രഹസ്യങ്ങളും അവനോടു പറയും. പുറത്തുപറയാവുന്നതും അല്ലാത്തതും തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഓച്ചിത്രവേബാധം അവനുണ്ടെന്നും അച്ചുനറിയാം. ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരുപാട് അറിവുകൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതാണ് മിമുൻ കുഴപ്പം. ഒരു വിശ്വാസിയോടു സംസാരിക്കുന്ന ലാഖവബുദ്ധിയോടെ അവനെ സമീപിക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു.

‘ഞാൻ എന്നായാലും പീറ്റർച്ചർഡ് രഹാരാധകനാണോ’ന് മിമുൻ പരസ്യമായി പറയാറുണ്ട്. അത് ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിയുടെ മുവത്തുനോക്കിയും അയാൾ പറയും.

ചരാധാച്ചിത്രങ്ങൾ അടിയന്തരമായി തയ്യാറാക്കി വെക്കാൻ ഉമ്മച്ചൻ ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. അനു പള്ളിമുറിയിൽ പോയി അച്ചന്നേക്കണ്ണപ്പോൾ വെറുതെയെന്നു കഷണിച്ചതാണ്. അങ്ങെരുവരു മെന്ന് ഒരു പ്രതീകഷയുമില്ലായിരുന്നു. അച്ചനെ ഒന്നു പേടിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി കഷണിച്ചതായിരുന്നു.

പക്ഷേ രണ്ടുമുന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ‘ഉമ്മച്ചൻ എന്നാണു സൗകര്യമുള്ളത്’ എന്നു ചോദിച്ച് അച്ചൻ ആളുച്ചു. ഈ സന്ദർശനത്തിനകത്തെ പോരെന്നാണെന്ന് പിടിക്കിട്ടുന്നുമില്ല. എന്നായാലും ചരാധാച്ചിത്രങ്ങൾ എങ്കിലും തയ്യാറാക്കിവയ്ക്കാതെവയ്ക്കും സല്ലം സന്നാഹത്തോടെ ആയിരിക്കും കത്തനാർ വരുന്ന തെന്നു തീർച്ച.

രഹാവേശത്തിന് കാരണവന്നാരെ ഒക്കെ സുഷ്ടിചെച്ചക്കിലും ഉമ്മച്ചർഡ് മനസിൽ ആശങ്കകൾ രൂപമെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങേർക്കു വല്ലതും മനസ്സിലായാൽ പിനെ ഈ നാടിൽ ജീവിക്കാൻ വയ്ക്കാതാകും. അകെപ്പാടെ ഉമ്മച്ചൻ ഒരു ദൈരുമ്മുള്ളത് അച്ചന്മാരെ പൊതുവേ കളിപ്പിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നുള്ള അറിവാണ്. അവർ അതിബുദ്ധിമാനാരായതുകൊണ്ട് കണ്ണമുന്നിൽ കാണുന്ന പല ലഭിതയാമാർത്ഥ്യങ്ങളും മനസിലാക്കാൻമില്ല എന്നാണ് ഉമ്മച്ചർഡ് തിയറി. എത്രയോ വൈദികരുമായി ഉമ്മച്ചൻ ഇടപെട്ടിട്ടുണ്ട്. കോൺട്രാക്ടർ മുതലാളി എന്ന നിലയിൽ പിരിവുകൾക്കൊക്കെ ഉമ്മച്ചൻ പ്രമമപരിഗണന കിട്ടും. പിരിവുകാരെ അതഭൂതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും വലിയ തുകയായിരിക്കും ഉമ്മച്ചൻ വാർദ്ധാനം ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ ഒട്ടു കുറയാത്ത ഒന്ന് ഇങ്ങാട്ടും കാണാതെ ആയിരിക്കില്ല അത്. സകല രാഷ്ട്രീയക്കാരേയും, ട്രേഡ്യൂണിയൻകാരേയും വികാരിപട്ടക്കാരേയും നേരിട്ടുകൊണ്ടുണ്ടോ ഉമ്മച്ചൻ രംഗത്തു പിടിച്ചുനില്കുന്നത്.

ഒരു നാലു മണിയോടെ, അച്ചനുമൊത്തെ മടങ്ങിവരികയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞാണ് ഉമ്മച്ചൻ രാവിലെ ഓഫീസിൽ പോയത്. വരുമ്പോഴേയ്ക്കും ചിത്രങ്ങളോക്കെ പരുവപ്പെടുത്തി സ്വീകരണമുറിയിൽ അരേ ബുദ്ധിപെട്ടേക്കണം. എന്നാൽ രണ്ടുമണി ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ഉമ്മച്ചൻ തനിയെ തിരക്കിട്ടു കയറിവന്നു.

ഉമ്മച്ചനിൽ നേരിയ ഒരു പത്രിച്ച കാണാമായിരുന്നു. അനിയൻ പറഞ്ഞു.

“അച്ചാച്ചൻ എന്തിനാ പേടിക്കുന്നേ...? ആ അച്ചൻ ഒരു ചുക്കും കണ്ണപിടിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. അമവാ കണ്ണപിടിച്ചാൽത്തനെ അങ്ങേരുടെ അസുയകൊണ്ടു പറഞ്ഞുനടക്കുന്നതാണെന്നു നമുക്കുംപറയാം. എന്നായാലും നമ്മുടെ ചേരിയിലുള്ളവർ നമ്മുടെ കുടുത്തനെ ഉറച്ചുനില്ക്കും...”

ഉമ്മച്ചൻ “ജനത്തിന്റെ ആ ‘പ്രഖ്യാദത്’യിലാ നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയെല്ലാം...!”

അനിയന്നും പപ്പന്നും അവരെ ഏല്പിച്ച ജോലി ഏതാണ്ടു പുർത്തിയാക്കിയിരുന്നു. ഈ സ്വീകരണമുറിയിലെ ഭിത്തിയിൽ ക്രമത്തിന് തുകിയിട്ടാൽ മതി.

അവരുടെ ജോലിയിൽ ഉമ്മച്ചനു തുപ്പതിനോന്നി. അതോടെ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരുമാതിരി വിശ്വാസമായി. “ഈതു കൊള്ളാമല്ലോടാ പിള്ളേരേ... മനുഷ്യർഡ് മുവത്തുകരിതേക്കാൻ നല്ല വിരുതാ അല്ലോ...?”

ആയിരത്തി അറുനൃറുകൾ മുതലുള്ള ജീവിതകാലഘട്ടവും, വർക്കി ചെറിയതു മകൻ മത്തായി; കാഞ്ഞിരംനില്കുന്നതിൽ മത്തായി മത്തായി മകൻ പറലോസ് മാപ്പു തുടങ്ങിയ പേരുകളും അടിക്കുറിപ്പുകളുമായി ഉമ്മച്ചർഡ് പിതാമഹമാർ നിരന്തരിക്കുന്നു. വൈവിധ്യമാർന്ന നരവംഗമുദ്ദകളും ചിരിയും നോട്ടവുമായി. ‘പലയക്കുടിച്ചേരിക്കൽ അഹാണ്യിപ്പിച്ച്’

‘മഹാരാജാവിൽനിന്നു പട്ടു വളയും വാങ്ങി.’

“അന്യാധീനപ്പെട്ട വസ്തുകൾ തിരിച്ചു പിടിച്ചു; തെങ്ങുംമുടുമുക്കിൽ ചുമടതാങ്ങി സ്ഥാപിച്ചു...”

എന്നിങ്ങനെ ഓരോ കാരണവരുടേയും പ്രധാനവീരകൃത്യങ്ങളും അടിക്കുറിപ്പായി ഉണ്ട്. അകെപ്പാടെ ഉമ്മച്ചൻ വല്ലാത്തൊരു അഭിമാനം തോന്തി. ആശ്വാസ്യവും സന്പന്നവുമായ ഒരു ഭൂതകാലത്തിനുടമയായിരിക്കുന്നു താൻ. ഓർക്കാപ്പുറത്തു കൈയ്ക്കിയിൽ വന്നുചേർന്ന വന്പിച്ച ഒരു സന്ധാദ്യം പോലെ. പണവും

ബുദ്ധിയും മുടക്കി താൻ പിടിച്ചുവാങ്ങിയ ചരിത്രം. ഉടൻതന്നെ ചരിത്രത്തിന്റെയും പരിഹാസ്യതയിൽ ഉമ്മച്ചനു പുഷ്ടവും തോന്തി. ദോഗ്രമാരായ തന്റെ പുർവ്വികളാരെ നോക്കി ഉമ്മച്ചൻ സാമാന്യം ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചു. ചിരിയുടെ അവസാനം അയാളുടെ കണ്ണുനിറഞ്ഞു. ചിത്രത്തിലില്ലാത്തതും താൻ അറിയുന്നതുമായ തന്റെ ഒരേയൊരു പുർവ്വിക്കുന്ന ഓർമ്മിച്ചു. തന്നെ വളർത്തിയ കുഞ്ഞാണ്ടി വല്ല പുരേഖി പട്ടാടികളും പരിമിതികളും അയാളോർത്തു. ഉപ്പും തോർത്തുമുണ്ടും മാത്രമേ വിലക്കാടുത്തുവാ ഞിയിരുന്നുള്ളു. എന്നിട്ടുപോല്ലും എന്തൊരു വറുതിയായിരുന്നു! ആയുസ്യമുഴുവൻ അധ്യാനിക്കുന്ന കൃഷി ക്കാരൻ ജീവിതം അന്ന്, അതായിരുന്നു (ഭാരിച്ചും കൃഷിക്കാരൻ ശിലമാണന്ന് പറയുന്നവരുമുണ്ട്) ഒരു പക്കയോടെയാണു താൻ ബിസിനസിൽ എർപ്പെടുന്നതെന്ന് ഉമ്മച്ചന്റെയാം. പക്ഷേ കച്ചവടക്കാരൻ പ്രതികാരത്തിനോ ദുരയ്ക്കോ ഇരയാകുന്നതും കൃഷിക്കാർത്തനെ.

കുറേ ഏകരുകൾ വരുന്ന കൃഷിയിടവും വലിയൊരു വീടുവള്ളും ആനയും ഒക്കെ തനിക്കുള്ളത് കൃഷിയിൽ നിന്നുസ്വാദിച്ചതല്ല. താൻ കൃഷിചെയ്യുന്നത് മണ്ണിൽ കിളച്ച് കുരങ്ക് മണ്ണടിഞ്ഞ തന്റെ പുർവ്വികൾക്കുള്ള ആദരാജംതലി ആയീടാണ്. പണമുണ്ടാക്കുന്നത് അബ്കാർ ബിസിനസിൽനിന്നും.

പറഞ്ഞിരുന്ന സമയത്തുതന്നെ പീറിച്ചു എത്തി. ഉമ്മച്ചൻ തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ കെട്ടിയിരുന്ന ആനയ്ക്കു പനസ്വക്കാടുത്തുകൊണ്ട് ഗയ്ത്രിനികൈതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. തീരെ നിരുപദ്രവകാരിയായ ഒരു മനുഷ്യനായിടാണ് അച്ചൻ കാണപ്പെട്ടത്. സാധാരണനീതിയില്ലെങ്കിൽ കുശലാനേഷണം നടത്തി. (അച്ച ഹാരുടെ സാഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചത് ‘ഉമ്മൻ’ എന്നവിളിയിലെയുള്ളു. പ്രായക്കുടതലിന്റെ പേരിൽ, വെട്ടിനിർത്തൽ ലുള്ളകാലത്തെങ്കിലും ‘ഉമ്മച്ച’ എന്നു പ്രയോഗിക്കാമായിരുന്നല്ലോ എന്ന് ആധിമേധൻ മനസിലോർത്തു) ആനയ്ക്കും, ജീപ്പിനും ഒക്കെ മെലേജേത്ര കിട്ടുമെന്ന് ചോദിച്ചു. തെങ്ങിന് ചെല്ലിയുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടകിൽ ‘ഹനാം വെള്ളം’ തളിക്കുന്നതു നല്ലതാണെന്നും ഉമ്മച്ചനോടു പറയാനുള്ളതെ സാഭാവികമായ മീഡിലാ യിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ചെല്ലിക്ക് ഫലിക്കുമോ എന്നറിയില്ല. മുൻപൊക്കെ നെൽകൃഷിയിൽ ചാഴി വരുന്നോൾ അച്ചനെ വരുത്തി പ്രാർത്ഥന ചെല്ലിക്കയും വെള്ളം തളിപ്പിക്കയുമായിരുന്നു പതിവ് എന്ന ഉമ്മച്ചനോർത്തു. പിന്നു ക്കർപ്പോല്ലും അഗ്നീകരിച്ചരുന്നകാര്യമാണ്. ഇപ്പോൾത്തെ അച്ചൻമാരുടെ കുഴപ്പമാണോ, ചാഴിയുടെ കുഴപ്പമാണോ ഹനാംവെള്ളത്തിന്റെ പോരായ്മയാണോ കാരണം എന്നറിയില്ല, ഏറ്റവും കടുത്ത കീടനാശി നിയിലാതെ ചാഴികുടിയിരിങ്ങില്ല.

പഴയകാലത്ത് ചാഴിക്കെതിരെ മന്ത്രവാദവും ഫലപ്രദമായി നടന്നിരുന്നു എന്നവേണം കരുതാൻ. ‘ഹാക്കി’ എന്ന് ചെയർമാനായിരുന്ന എം.കെ.കെ. നായരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ, രാസവള്ളവും കീടനാശിനിയും ഉപയോഗിച്ചുള്ള നെൽകൃഷിക്കുവേണ്ടി കളർ പോസ്റ്റുകളും സിനിമാപ്രേസ്റ്റനവും ഉൾപ്പെടെയുള്ള പരസ്യപ്രചാരണങ്ങൾ വന്നതോടുകൂടിയാണ് കീടങ്ങൾ മന്ത്രവാദത്തിനും ‘ചാഴിവിലക്കി’നും വഴങ്ങാതായത്. അക്കാദാലത്ത് എന്നോ, അതുവരെ ഏവരും ആശേഷിച്ചിരുന്ന മന്ത്രവാദത്തെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് ‘ചാഴി പോകസ്വാഹഃ’ എന്നൊരു നീളിക്കെട്ട് ആക്ഷേപപ ഹാസ്യകമ വാതികയിൽ വന്നത് ഓർമ്മിക്കാനുള്ള വായന സംസ്കാരം എൻ്റെ പാവം കമാപാത്രത്തിനില്ലാത്തതിനാൽ അയാൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ, എഴുതുകാരൻ ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഒരിയ്ക്കൽ അന്നും നിന്നുപോയ ഉരുവിലക്ക് ഇപ്പോൾ കേരള സമൂഹത്തിൽ തിരികെ വന്നു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. വിപ്പവ പാർട്ടിയിൽ മാത്രമല്ല, പിന്തിരിപ്പുൾ കക്ഷികളിൽപ്പോല്ലും. പക്ഷേ, എത്രയും ചെലവുകുറഞ്ഞതും പരിസ്ഥിതിപ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാത്തതുമായ ‘ചാഴിവിലക്കി’നെക്കുറിച്ച് ആരും പുനരാലോചിച്ചുകാണുന്നില്ല. അന്നൊക്കെ അച്ചൻ ചാഴി വിലക്കുന്നതിനു പ്രതിഫലമായി ഒരു കാപ്പി കൊടുത്താൽ മതിയായിരുന്നു. ഇരുപത്തണ്ണു പെപന്നയോ മറ്റൊ പള്ളിയിൽ നേർച്ചയിട്ടുകയും വേണം. നേർച്ചയിട്ടു എന്ന് അച്ചനോട് വെറുതെ പറഞ്ഞാലും മതിയായിരുന്നു. എന്തൊരു നിഷ്കളക്ക് മായ ഭൂതകാലം!

“ഉമ്മനെന്നൊ ആലോചിക്കുന്നേ... നമുക്കു വീട്ടിലേക്കു പോകാം. ഉമ്മൻ കാരണവന്നാരെക്കാണാ

നല്ല ഞാൻ വന്നതുതനെ...” അച്ചൻ ചോദിച്ചു. ഒരു തെട്ടലോടെയാണ് ഉമച്ചൻ അതുകേട്ടത്.

അച്ചൻ വീടിലേക്കു കഷണിക്കാൻ തോനിയതിനും വല്പപ്പൂരുടെ ചിത്രങ്ങളുണ്ടന് വീംപു പറ ഞതുനടന്നതിനും സ്വയം ശപിച്ചുകൊണ്ടാണ് അച്ചനുമൊത്ത് ഉമച്ചൻ ചെന്ന് സ്വീകരണമുറിയിൽ പ്രേവ ശിച്ചത്.

“അതിലേമിതിലേം കിടന്ന പടങ്ങളാ... ചിലതൊക്കെ പൊടിത്തീയെടുത്ത് ഒന്ന് വച്ചേന്നേയുള്ളു അച്ചാ... ആർക്കാ, ഇതിനൊക്കെ നേരം...!”

ഉമച്ചൻ ഒരുവിധം മുവവുരു ഉര ചെയ്തു. അനിയനും പപ്പനും അകലാപ്പ് മറയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ച്, ഭവ്യ തയോടെ മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു.

അച്ചൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം, ചുവരിൽ നിരയായി തുകിയ ചിത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കി. അച്ചൻ്റെ പിന്നിൽ ഉമച്ചനും അനിയനും പപ്പനും അശ്വിപരീക്ഷ നേരിട്ടുന്ന അന്തഃക്ഷാഭത്തോടെ, ഇടയ്ക്കിടെ മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി നിലകൊണ്ടു.

പെട്ടെന്ന് പീറ്ററച്ചൻ ആവേശത്തോടെ അവർക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞു:

“ഞാനിൽ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ കണ്ണുപിടിച്ചു!”

അവർ മുവരും നിഴ്സ്വാദരായി മരണം വരിച്ചു.

അച്ചൻ വീംപും ചിത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു: ഈതു വോരേ കിടിയില്ലോ...? ആർക്കുമിതു മനസ്സിലായില്ലോ...?

അച്ചൻ്റെ ശബ്ദത്തിൽ പതിഹാസവും വിജയാഹ്നാദവും മുഴങ്ങി.

“... ആ രണ്ടു ചിത്രങ്ങൾ പരസ്പരം മാറിപ്പോയി. അപ്പെൻ്റെ സ്ഥാനത്തു മകനും മകൻ്റെ സ്ഥാനത്ത് അപ്പനും! ഈതരം ശ്രദ്ധകുറവുകാട്ടുന്നത് കാരണവന്നാരെ അവഹോളിക്കുന്നതിനു തുല്യമാ...! പറ്റിയ തെറ്റു മനസിലായോ...!!” അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

അനിയന്നാണ് ആദ്യം ജീവൻ വീണ്ടത്.

‘താക്ക യു... ഫാദർ! എത്രപേരെ കാട്ടിയതാ... ആരുമിതു പറിഞ്ഞുതന്നില്ലി!?’

‘പീറ്ററച്ചൻ്റെ ഒരു സുക്ഷ്മദപ്പിഷ്ടിയേ...!’ ഉമച്ചൻ ആഹ്നാദപൂർവ്വം വിസ്മയിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് മനസിൽ അച്ചൻ്റെ നേർക്കുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ വിരോധവും കാലുഷ്യങ്ങളും വിട്ടു മാറി. പീറ്ററച്ചനോടുള്ള നിരുപാധികസ്സേപാവും ഉപകാരസ്മരണയുംകൊണ്ട് ഉമച്ചൻ്റെ കണ്ണുനിറിഞ്ഞു. ആത്മാവും.

ഈനി കാപ്പികുടിക്കാതെ ഒരു വാക്കു പറയാൻ സമ്മതിക്കില്ലെന്ന് അനിയൻ അച്ചനോടു പറിഞ്ഞു. അവൻ്റെ മനസ്സും അച്ചനോടുള്ള സ്വന്നഹവും ആദരവും കൊണ്ട് നിരത്തിരുന്നു! അവയ്ക്കുപുറിമെ, ഈനി എത്രയും വേഗം അച്ചനെ ആ മുറിയിൽനിന്നു മാറ്റുന്നതായിരിക്കും ബുദ്ധി എന്ന ചിന്തയുംകൂടി മാത്രമെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

9

ചെള്ളുകളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരാൾ എഴുന്നേറ്റുപോയി. കളിമുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടു മുടിവെട്ടും. ഒരാളിന്റെ മുടിവെട്ടു പകുതിയായപ്പോഴാണ് ചെസുകാരൻ ചതിച്ചത്. കരസ്സുപോയതുപോലെ മിമുനിന്റെ കൈകൾ നിശ്വലമായി. “സുഹൃത്തെ അയാളു പോയല്ലോ... ഈനി എന്നാ ചെയ്യുക?” മിമുൻ ചോദിച്ചു. പുതച്ചിരിക്കുന്ന ആൾക്ക് ഒരു വിയോജിപ്പും ഇല്ലായിരുന്നു. ‘സാരമില്ല നമുക്ക് വെയ്ക്ക് ചെയ്യാം...!’

പോപ്പ് മുസിക് ഉണ്ട്. ഭിത്തിമുഴുവൻ ചിരിക്കുന്ന സിനിമാതാരങ്ങൾ. ബാർബർ ഷോപ്പുകളിൽ മാത്രം കാണാൻ കിട്ടുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി, മലയാളം സിനിമാ മാസികകൾ. എല്ലാത്തിലും ആകർഷകമായത് മിമുന്റെ സംഭാഷണമാണ്. ഏതുപ്രായക്കാരേയും ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള രീതംഞ്ഞും ഉണ്ട്.

ഷോപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടുപേരോടും സമാനരമായി രണ്ടുവിഷയങ്ങളുണ്ടായിരിച്ച് കണ്ണാടിയിലുടെ

നോക്കി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നേവാണ് അതു സംഭവിച്ചത്. ബോയിംഡ് വിമാനം പോലെ വലിയ രണ്ടു ഫോറിൻ കാറുകൾ റോധുതിങ്ങി കടന്നുപോയി! കിഴക്കോട്ടാണ് പോക്ക്. സംഭാഷണം തടസ്സപ്പെട്ടു. മിമുൻ കണ്ണാടിയിൽ നിന്ന് ദൃഷ്ടി പിൻവലിച്ച് വഴിയിലേക്കു നോക്കി. അക്കരെ ചായകടയിലും മുന്നുനാലുപേര് വിസ്മയത്തോടെ വരാന്തയിലിരുന്നു നിന്നു നോക്കുന്നുണ്ട്.

‘ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിടെ അള്ളിയമാരാ... പത്തനംതിട്ടക്കാര്...’ എവിടെനിനോ പപ്പൻ്റെ ശവ്വം ഉയർന്നു.

‘ഓ... പറഞ്ഞപോലെ മറ്റൊളാണല്ലോ കുടുംബയോഗാ!’

പൊടുനീന ഇടങ്ങേട്ടു ഗ്രാമത്തിൽ മുകളിൽ ഉന്നേഷം കൊടികയറി.

പിറ്റേന് ഉച്ചതിരിഞ്ഞ നഗരത്തിൽ നിന്നുവന്ന ബസിലെ യാത്രക്കാർ ഇടങ്ങേട്ടുകാരെ തടുകി. വിസ്മയിപ്പിച്ചു. മുപ്പേരാളിലും പേരാണ് അവിടെ ബന്ധിപ്പിയിരുന്ന്. വിവിധ വേഷക്കാരും ഭാഷക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു അക്കുടെ.

കാഴ്ചക്കാരെ തീർത്തും അനുരസിച്ചുകളിൽ ഒരു കുടുമ്പമാണ് അവസാനമിരുന്നുയിരുന്നത്.

അല്പം മംഗോളിയൻ ലുക്കുള്ള ഒരു സുന്ദരി. വേഷം ചുരിദാർ. സമപ്രായമുള്ള ഒരു പുരുഷൻ; താടിയും നീട്ടിയ മുടിയും ഉണ്ടക്കിലും മുഖം നാടനാണ്.

എറ്റവും കൗതുകമുണ്ടത്തിയത് 10-12 വയസുതോന്നിക്കുന്ന ഒരാൺകുട്ടിയും ഒരു പെൺകുട്ടിയും മായിരുന്നു. രണ്ടുപേരുക്കും മംഗോളിയൻമുഖം. ജീൻസും ഷർട്ടും ‘അഡിഡാസ്’ ഷൂസും. തീർന്നില്ല, അവരുടെ തോളിൽ അന്വും വില്ലും തുക്കിയിരുന്നു! ഇടങ്ങേട്ടു ഗ്രാമം സ്ഥലകാലവിഭേദത്തിലെത്തന്നെ.

അതിമികളുടെ ഓരോ പറ്റത്തേയും ഉമ്മച്ചൻ്റെ വീടിൽ നിന്നു വന്ന ജീപ്പിലും കാറുകളിലുമൊക്കെ യായി കയറ്റിപ്പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാഴ്ചക്കാരെ ഏറെ രസിപ്പിക്കുകയും തെട്ടിക്കുകയും ചെയ്ത ആ നാലാൾ കുടുമ്പം തിരികെ ഇങ്ങോട്ടും ജിജ്ഞാസയും കൗതുകവും പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എറ്റവും പിന്നിലായി സാവധാനം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മിമുൻ പോലും നിശബ്ദനായിപ്പോയി. വൈരുദ്യാത്മകമായ ഈ കാഴ്ചകളുടെ സാധുകരണത്തിനായി അദ്ദേഹം തണ്ട്രി വിജ്ഞാനഗ്രഹണവരത്തിൽ പരതുന്നതേയുള്ളൂ. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആ കുടുംബത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ജീപ്പിവന്നു നിന്നു. അതിൽ നിന്നിരുന്നു പപ്പൻ താടിക്കാരനായ ആ പുരുഷൻ്റെ തോളിൽ പിടിച്ച് ചിരപരിചിതനേപ്പോലെ എന്നോ കുശലം പറഞ്ഞു. ആ മനുഷ്യൻ സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ പപ്പനെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നു. മംഗോളിയൻ സുന്ദരിയും കുടികളും പപ്പനെ വളർത്തുന്നിന് സംസാരിക്കുന്നു. അടുത്തക്ക്ഷണത്തിൽ എല്ലാവരും ജീപ്പിൽക്കയറിപ്പോകുന്നു!

കഴിഞ്ഞ പത്തുപതിനഞ്ചുകാലുതെ വാക്കും പ്രവർത്തിയും നാടുകാരുടെയിടയിൽ പപ്പനു നേടി കൊടുത്തിരുന്ന മൊത്തം ഇമേജിനേയും നിഷ്പ്പത്തോടുകൂടിയിരുന്നു പപ്പൻ്റെ ഈ പ്രകടനം.

സന്യദ്ധയായാണ് മുതലാളിയുടെ വീടിലെ ജോലിത്തിരക്കുകളുടെ ഒരിടവേളയിൽ പപ്പൻ തിരികെ വഴിയിൽ വന്നത്. അതാകട്ടെ മുതലാളിക്കുവേണ്ടി ചായകടപ്പിള്ളയുടേയും മിമുനിന്റെയുമൊക്കെ ഓരോ വിധസഹായങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കാനായിരുന്നു. ഇവരുടെയൊക്കെ പെട്ടോമാക്സുകൾ വേണം, (കരിപ്പു പോകുമെന്നുള്ളതു തീർച്ച) മുറ്റതു പന്തലിടാനും, പാചകത്തിനും ഒക്കെ രാത്രിയിൽ ചെന്നു സഹായിക്കണം, ഇന്നതെത്തെ അത്താഴം തീർച്ചയായും അവിടെ നിന്നായിരിക്കണം. ഉമ്മച്ചൻ നേരതെത്തെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പപ്പൻ വന്ന് ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ അവർക്ക് അറിയേണ്ടതു മറ്റാനാണെന്നു പപ്പന്നിയാം. അതുകൊണ്ട് അയാൾ നേരെ ആ വിഷയത്തിലേക്കുവന്നു.

“അണിയില്ലോ? ഉമ്മച്ചൻ്റെ മരുമകനാ. കൊച്ചുതോമാച്ചൻ. ശുഭതല്ലിപ്പുണ്ടിയായിരുന്നു പണ്ട്. മുതലാളി കുറേനാൾ ഇവിടെ നിർത്തി സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു... ഞാൻ കുടിക്കുന്നയത്ര ചാരായം അന്നവൻ കുടിക്കുമായിരുന്നു... ഞാൻ വേണം സംഘടിപ്പിച്ചു കൊടുക്കാൻ!... എന്നോടവനു കടപ്പാടു കുറേയുണ്ടോ...! അതാം ‘പപ്പൻ’ എന്നു കേട്ടതെ ചാടിവീണില്ലു...!”

“ആ മദാമേം പിള്ളേരും ആരാ...?”

‘അതു പറയാം. മദാമ്മയൊന്നുമല്ല. അത്... ഓ. ഇവിടെത്തെ പറിപ്പ് ഒന്നാനരക്കാലിലും കൊണ്ടു തീർന്നു... സ്കൂളിലേക്കു ചെല്ലാൻ വയ്ക്കായി. അവസാനം, കല്യാശമൊക്കെഴിപ്പിച്ച് തോമ്മാച്ചുരുൾ അപ്പൻ അവനെ വയനാട്ടിനു കൊണ്ടുപോയി. കാരണവർക്ക് അവിടെ കുറേയേറെ ഭൂമിയുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചുതോമ്മാച്ചുൻ അവിടേയും ‘ചേട്ടൻ’ കളിച്ചുനടന്നു.

രോദിവാസിപ്പെൺ ഗർഡിനിയാക്കിയിട്ടുമുങ്ങി. നക്സൽ വറുൾനിസിന്റെയാക്കെ കാലമാ... അവ രൂഹിടുമോ?! ഉട്ടിയിൽ നിന്നെങ്ങാണ് അവൻ തോമ്മാച്ചുനെ തപ്പിയെടുത്തു! ആ പെൺനേം കെട്ടിച്ചു എന്നോറുൾ പകുതി എഴുതിക്കൊടുപ്പിക്കേം ചെയ്തു. അപ്പൻ ചക്കപൊട്ടി മരിച്ചു... പക്ഷെ തോമ്മാച്ചുരുൾ ഉഴപ്പാക്കെ നിന്നു... ഇപ്പും നല്ല കാലമാ... രണ്ടു ഭാര്യമാരും മകളും! ഒരു സെറ്റു ഭാര്യയും കൂട്ടികളുമെ ഇന്നു വനിട്ടുള്ളു! അവൻവിടമൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ലാണോ.

“ഉമ്മച്ചുൻ അവരോടെങ്ങനെയാ?”

പപ്പൻ: മരുമകളും പിഞ്ഞേരും! അല്ലാതെന്നാ? നീ ചെന്നു മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി കൊണ്ടുവാടാ എന്നു പറയുന്നതുകേട്ടു...

‘ഈ പിഞ്ഞേരെന്തിന് അനുംബു കുന്നവുമൊക്കെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നു?’

പപ്പൻ:- അതവരുടെ കുലചീറനമാ. മാത്രമോ... എത്ര മിടുകരോ പിഞ്ഞേരെന്നിയാമോ...

അബൈയ്ത്തുമത്സരത്തിന്, ആർച്ചറി എന്നോ മറ്റൊ ആണു പറയുന്നത്... അവരു കേരളത്തിലെ ഫല്ലാ. റിപ്പബ്ലിക് ഡേയ്ക്ക് അവൻ ധർമ്മഹിതിൽ പോയിരുന്നു...!

ഈയവസരത്തിൽ മിമുൻ തരൻ്റെ പൊതുവിജ്ഞാനവുമായി ഇടപെട്ടു. “അതങ്ങനെയേ ഒരു പപ്പൻ ചേട്ടാ. രണ്ടു നരവംശങ്ങളിൽ പെട്ടവരു തോമ്മാച്ചുനും ആ ആദിവാസിപ്പെൺും. അവൻ പണിയർ കുറിച്ചുവരുന്നതുകുഞ്ഞിയ ഏതെങ്കിലും ശോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവളായിരിക്കും. അതായത് പ്രോണ്ടോ ആണ്ണുശോഭായില്ല സങ്കര നരവംശം.

അവരും മംഗോളിയരുമായി സിനധു നദീതട സംസ്കാരകാലത്ത് കലർപ്പുണ്ടായതായി വംശശാസ്ത്രം പറയുന്നുണ്ട്.

നമ്മെല്ലപ്പോലെ അതു അധികം കലർപ്പില്ലാത്ത വർഗ്ഗം. അധികം സാധർമ്മ്യമില്ലാത്ത രണ്ടു വാശ അംഗൾ കൂടുന്നോഴുണ്ടാകുന്ന സങ്കര സന്തതിക്ക് വളരെ വ്യത്യസ്ഥമായ ഒരുപാടു കഴിവുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്... ഇനിയുമുണ്ടോ മുതലാക്ക് ഈ ജാതി ബന്ധുക്കൾ... വല്ല തമിഴ്പുലിയോ, സിക്ക ടീക്കരനോ കൈകെ?” മിമുൻ പോടി അഭിനയിച്ചു.

10

ഉമ്മച്ചുരുൾ വീടുമുറ്റം നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന പതൽ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു. പിറകുവശത്ത് വലിയൊരു കലവരം. നല്ലാരു സദ്യക്കുള്ള അതിമികകൾ ഇന്നലെയേ എത്തിയിരുന്നല്ലോ. അതിലയിക്കം പേര് ഇന്നു പത്തുമൺഡിയോടെ വന്നുചേരും. തെക്കിനിക്കെട്ടിനു വലതുവശത്തായി ഒരു പ്രത്യേക കൃാബിൻ ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. അല്ലപം ‘സ്മോളോ’ക്കെഴിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടി. എം.എൽ.എ, അബ്ദുക്കാരികൾ, പത്രപ്രതിനിധികൾ തുടങ്ങിയ വി.എ.പി.കളെയാണ് അവിടേയ്ക്കുദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കൂടുന്നയോഗങ്ങളിലെ പ്രധാന ഇനമാണു പബ്ലിക് റിലേഷൻ. പതിനൊന്നുമൺ മുതലാണ് പത്രസമേളനം. പത്രക്കാരെ എല്ലാം കളിക്കുചെയ്തു കൊണ്ടുവരുവാൻ രണ്ടു വലിയ കാറുകൾ രാവിലെ തന്നെ ടൗണിലേക്കുപോയിട്ടുണ്ട്. അനിയന്നും, ഒരു പൊതുമേഖലാസ്ഥാപനത്തിൻ്റെ ധനക്കടക്കായി റിട്ടയർ ചെയ്ത ബന്ധുവിനുമാണ് അതിരുൾ ചുമതല.

രാവിലെത്തെ കാപ്പിയുടെ സമയമായപ്പോഴേയ്ക്കും കുറേ ഭിക്ഷക്കാർ വന്നു മുറ്റത്തിനുവെള്ളിയിൽ തെങ്ങിന്തോപ്പിൽ സമലംപിടിച്ചു. രണ്ടുമുന്നു ജോലിക്കാർ അവരെ വിരട്ടിയോടിക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അതിമികളിൽ ആരോ ഇടപെട്ട് അവർക്കു കാപ്പിക്കൊടുത്തുവിടാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

കാപ്പിയോക്കെക്കിട്ടിയിട്ടും അവൻ പോകാൻ മടിച്ച് ഗത്തിനു സമീപം ചുറ്റിപ്പറ്റി നിന്നു. കൂടുതൽ

പേര് എത്തിക്കൊണ്ടുമിരുന്നു.

പതിനൊന്നുമൺയോടെ വണ്ണി പാർക്കുചെയ്യാൻ ഇടമില്ലാത്തവിധി തെങ്ങിൽ തോപ്പുമുഴുവൻ ഭിക്ഷക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവർ ഉമ്മച്ചന്നേയും മറ്റും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നത്. ഈത്തരമാരു ചടങ്ങിന് ഭിക്ഷക്കാർ വരാറില്ലല്ലോ.

മുറ്റേതക്കിരഞ്ജി വന്നു നോക്കിയ ഉമ്മച്ചനും കൂട്ടരും പകച്ചുപോയി. ഒരിടത്തും കണ്ണു പരിചയം പോലുമില്ലാത്ത കൂട്ടർ. ഓരോ പറ്റം കൂട്ടികളും പെണ്ണുങ്ങളുമൊത്തു വന്നിരിക്കയോണ്. ഈനിയും ഗയ്ഗുകളും ചെറിയ സംഘങ്ങൾ വരുന്നു. പലരുടെയും കൂടുടെ കൂറങ്ങും മയിലും ഒക്കെയുണ്ട്. ചില ചാപ്രതലയമാരായ കൂട്ടികൾ കാറിന്റെ ബോണ്ടിലും മറ്റുമാണ് ഇരുപ്പുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. തമിഴും തെലുങ്കുമൊക്കെയാണ് അവർ പേശുന്നത്.

ഉമ്മച്ചൻ ആശങ്കയോടെ കൂടു നിന്നവരെ നോക്കി.

ആരും പറയാതെ തന്നെ കലവറയുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് കുറെ പണിക്കാർ കയ്യിൽ വിറകുകസുകളും മായി മുൻവശത്തേക്കു വന്നു.

അതിമികൾ ചിലർ കാറിന്റെ ബോണ്ടിൽനിന്നു ഭിക്ഷക്കാരായ കൂട്ടികളെ ഇരക്കിവിടാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഏന്നാൽ അവർ ഇരങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. ഇരക്കിവിടാൻ ചെന്നവരെ കയ്യേറ്റു ചെയ്യാനുള്ള ഭാവമാണ്.

കയ്യിൽ വടിയുമായി അങ്ങോടു ചെല്ലാനാണ്ടെ പണിക്കാരെ ഉമ്മച്ചൻ തടങ്കു. മരവിപ്പിൽ നിന്നുണ്ടാണ് ഉമ്മച്ചൻ ഭിക്ഷക്കാരുടെയിലേക്കു ചെന്നു. പണിക്കാരും ഏതാനും വിരുന്നുകാരും ഉമ്മച്ചനെ അനുഗമിച്ചു. നിങ്ങളെ ആരാണിങ്ങു പറഞ്ഞുവിട്ടെന്നും വേഗം സ്ഥലംവിട്ടുകൊള്ളണമെന്നും ഉമ്മച്ചൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞെങ്കിലും ഒരു പ്രതികരണവുമുണ്ടായില്ല. കൂട്ടികളുടെ കരച്ചിലും ചിരിയും വലിയവരുടെ കലവലും എല്ലാം ചേർന്ന് വലിയ ഒച്ചപ്പാടായി.

“മുതലാളി കയറിപ്പോയ്ക്കോ ഇതു ഞങ്ങളു കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട കേസാണെന്ന് പണിക്കാർ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ ഉമ്മച്ചൻ അതിനു സമ്മതിച്ചില്ല. ഒരു സംഘർഷം ഉണ്ടായാലതെത്തു നാണക്കേടോർത്ത് ഉമ്മച്ചൻ മറ്റുള്ളവരെയും തന്നെത്തന്നെയും നിയന്ത്രിച്ചു. ഉമ്മച്ചൻ മദ്യഷാപ്പ് തൊഴിലാളികളായ ഒന്നും രണ്ടും ദിംബാഷികളുടെ സഹായത്തോടെ ഭിക്ഷക്കാരിൽ ചിലരോടു സംസാരിച്ചു.

ഒരു ഗുഡാലോചനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആരോ വലിയൊരു സംഘം ഇതിനുപിനിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടും മനസ്സിലായി. ഭിക്ഷക്കാരിൽ പലരും ദൃഢരസ്ത്രാവുമുണ്ടുണ്ടുവരാണ്. മുന്നാർ, കുമളി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നുവന്നവർ അധികവും തമിഴ്നാട്ടുകാരും മറ്റുമാണ്. മികവെരും സ്ഥിരം ഭിക്ഷക്കാരല്ല. പണ്ട് പിച്ചതെങ്കിട്ടു നടന്ന, തമിഴ്നാട്ടുകാരനായ ഒരു മുതലിയാർ ഇപ്പോൾ വലിയ പണക്കാരനായി. തന്റെ പശയകാലം ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് ഭിക്ഷക്കാർക്കുവേണ്ടി അയാൾ ഒരാഴ്ച നീണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു ശിഖിരം നടത്തുകയാണെന്നും തമിഴരായ തന്റെ സഹോദരങ്ങൾക്കാണു മുൻഗണനയെന്നുമാണ് ഈ ഭിക്ഷക്കാർക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന അറിവ്! ദിവസങ്ങൾക്കുമുന്നേ ആരോ ഇവരെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചിരുന്നു. തുടക്കം ആരിൽ നിന്നാണെന്ന് അറിയില്ല. ഇത്തരം വിവരങ്ങൾ അറിയിക്കുകയും ഇവരെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോകുകയും ചെയ്യുന്ന ‘കക്കാണി’ മാരെപ്പോലുള്ള ചിലർ ഭിക്ഷക്കാരുടെയിടയിൽ തന്നെയുണ്ട്. അവരാണ് ഓരോ പ്രദേശത്തും അറിയിച്ചുതെന്നും, പല സംഘമായി അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളതെന്നുമാണ് ദിംബാഷികളിൽ നിന്നുമൊക്കെയായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചത്.

“അച്ചനും കൂട്ടരും തന്നെയാ ഇതു ചെയ്തത്...!” ചിലർ അമർഷത്തോടെ പറഞ്ഞു. ഒന്നും മിണ്ടരു തന്നു ഉമ്മച്ചൻ അവരെ വിലക്കി. മുറ്റേതക്കും പതലിലേക്കും ഭിക്ഷക്കാർ കയറാതെ പണിക്കാരെ കാവൽ നിർത്തിയിട്ട് ഉമ്മച്ചനും കൂട്ടരും കൂട്ടി തിരക്കിട്ട് തെക്കിനിക്കെട്ടിലേക്കു കയറിപ്പോയി. തല്ക്കാലം അവർ എന്തു പ്രകോപനമുണ്ടാക്കിയാലും ക്ഷമിക്കണമെന്ന് പണിക്കാർക്ക് ഉമ്മച്ചൻ കർശനമായ നിർദ്ദേശം കൊടുത്തതു.

മുറിയിൽക്കെന്ന് വാതിലടച്ചതേ ഉമ്മച്ചൻ ഒരു ലാർജ്ജ് വിസ്കി അകത്താക്കി. കൂപ്പി മറുള്ളവർക്കരിക്കിലേക്കു മാറ്റിവച്ചിട്ട് ഉമ്മച്ചൻ പറഞ്ഞു. “ഇപ്പോൾ പത്രകാരെ ഇങ്ങുകൊണ്ടുവരേണ്ടെന്ന് അനിയന്നെന വിളിച്ചുപറഞ്ഞാലോ...? വടികൊടുത്ത് അടിമേടിക്കും പോലെയാകും... ഒരു രണ്ടുമൺക്കുർ സാവകാശം കിട്ടിയാൽ അവർ വരും മുന്നേ നമുക്കൊരു വഴി കണ്ണുപിടിച്ച് ഇവർക്കെള്ള ഒഴിവാക്കാം....”

“അളിയൻ പത്രകാരുടെ കാര്യം ഓർത്തു എൻഷന്റിക്കേണ്ട... ഇതുങ്ങെല്ല തുരത്താൻ ഒരു വഴിക്കണ്ണുപിടിക്ക്... പത്രകാരെ എന്ന കൈകാര്യം ചെയ്തോളാം...” ഒരു പത്തനംതിട്ടക്കാരൻ ബന്ധു പറഞ്ഞു.

“ഇതുങ്ങൾ കളം ഒഴിഞ്ഞാൽ ആ നിമിഷം നമ്മൾ കത്തനാരേം കൂടുരേം ഒരു പാടം...”

“ശ്ശ്ശ...!!” അതു പറഞ്ഞ ഹൈറേഞ്ചുകാരെന പത്തനംതിട്ടക്കാരൻ തന്നെ വിലക്കി. “അതു പിന്നീട് ആലോചിച്ചു ചെയ്യേണ്ട കാര്യമാ... നല്ല നിലയിൽത്തന്നെ ചെയ്യണം... ഇന്നല്ല, പിന്നെ... ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നം അതല്ലി...”

“അളിയൻ പോലീസിലാരെയാ പരിചയം...?”

ഉമ്മച്ചൻ: സി.എ. മുതൽ താഴേക്കുള്ളവരെ... പക്ഷേ കുടുമ്പയോഗത്തിനു ധർമ്മക്കാരെ നേരിടാൻ പോലീസിനെ വരുത്തേണ്ടിവന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ നാണക്കേടുപാടില്ല...”

“ഒരു നാണക്കേടുമില്ല... ലാത്തിച്ചാർജ്ജു ചെയ്തുവിട്ടാലും ഇക്കാലത്തെത്തരു അന്തസാ... നമ്മളും കൈകാര്യം ചെയ്താലോ കൂഴപ്പം... സി.എ.യും ഒരു വാൺനിറയെ പോലീസുകാരും എത്താൻ പറ...”

ഇതാണ് ഏറ്റവും നല്ല നിർദ്ദേശം എന്ന് ഉമ്മച്ചനും തോന്തി. സി.എ.യും പാർട്ടിയും എത്താൻ കഷ്ടിച്ച് 20 മിനിറേ വേണ്ടിവന്നുള്ളൂ.

സി.എ. പിച്ചകാരുടെ നേതാക്കമൊരെ വിളിപ്പിച്ചു. കുമളി തുടങ്ങിയ റൈഷനുകളിൽ നിന്ന് പേരും പോട്ടായുമൊക്കെ എത്തിയിട്ടുണ്ട് - പോക്കറ്റി, കണ്ണാവ് തുടങ്ങി കൊലക്കേസിൽ വരെ പ്രതിയായ വർ ഇക്കുടയുണ്ട്. എല്ലാത്തിനേം തപ്പിയെടുക്കും. പ്രത്യേകിച്ചും കണ്ണാവുകാരെയാണ് എനിക്കുവേണ്ടത്... പക്ഷേ... എൻ്റെ സ്നേഹിതൻ ഉമ്മച്ചൻ നിങ്ങെല്ല ഉപദ്രവിക്കാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല... പത്തുമിന്നി നകം മറുള്ളവരെക്കൂടി വിളിച്ചിറക്കി വന്നപോലെ പോയാൽ കൂഴപ്പുമില്ലാതെ കഴിക്കാം... കണ്ണാവിൻ്റെ ഒരു തരി...’

അപ്പോഴേയ്ക്കും ഉമ്മച്ചനിടപെട്ടു “മറുള്ളവർ കാണാതെ ബഹുമാന്യ നേതാക്കളായ ഇവർക്കു മാത്രം അല്പം ചാരായം കൊടുക്കാൻ സാറുസമ്മതിക്കണം...!”

നേതാക്കമൊർ മടങ്ങിച്ചുന്ന് സ്വന്തം കൂടുരോട് എന്തെല്ലാമോ കുശുകുശുപ്പായിപ്പിരുന്നു. എല്ലാം നോക്കി നിന്ന് സി.എ. പോലീസിനോടു തയ്യാറായിനിനോള്ളാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. ചിലപ്പോൾ സ്വപീയ് അപ്പ് ആകാൻ ഓരോ അടിയും കൂടിവേണ്ടിവന്നുകൂം.

കുട്ടിക്കളൊഴികെക്ക മറ്റാർക്കും, പോകാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചുത്രെ മടിക്കണ്ണില്ല. ഓരോകുടമായി ഇളക്കിത്തുട അഡിപ്പോഴേയ്ക്കും ഉമ്മച്ചൻ പ്പുൻ്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നാലബ്യൂപേരെ ഗയ്ത്രിക്കലേക്കയെച്ചു. അവരുടെ കയ്യിൽ രണ്ടുമുന്നു വലിയകെട്ടു പത്തുരുപാനോടുകളുണ്ടായിരുന്നു. പുറതേതക്കിറങ്ങുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും പത്തു രൂപാവിതം. കുട്ടികൾക്കുപോലും. ഒന്നും കിട്ടാതെപോകേണ്ടിവരുമെന്ന് ഓർത്തിരുന്നപ്പോൾ അതൊരു വലിയ സന്ദേശമായി... ഇന്ന് പ്രദേശത്തെങ്ങും നക്കുരമിട്ടുകരുതെന്ന് പോലീസുകാർ എവരേയും താക്കി തുചെയ്തു.

പണം എത്രപോയതില്ലോ ഉമ്മച്ചൻ ഒരു കുണ്ടിതവുമില്ലായിരുന്നു. വിലയോരു തലവേദന ഒഴിവായല്ലോ.

പക്ഷേ അതിനേക്കാൾ വലിയ മറ്റാരുപ്പേരും രൂപപെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മലബാറിലും, പത്തനംതിട്ടിലും, ഇടുക്കിയിലും ഒക്കെ നിന്നെത്തിയ കോളേജുപ്രായക്കാർ ഇതിനകം സംഭവപ്പാത്തലമെല്ലാം ആരോടോ തെരക്കിണിഞ്ഞിരുന്നു. ആറ്റിൽനിന്നും മുന്നുനാലും ചാക്കു കല്ലു ശ്രേഖനിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ അവർ

പണിക്കാരെ അയച്ചുകഴിഞ്ഞു. ജീപ്പുടുത്ത് നേരെ അച്ചൻ്റെ വീടിലേയ്ക്കു നീങ്ങാനാണുപദ്ധതി. ഭാഗ്യത്തിന് ഇതിനെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോഴെങ്കിലും അറിവുകിട്ടി. മുതിർന്നവരെ അറിയിക്കാതെ പുറപ്പെടാനായിരുന്നു അവരുടെ തീരുമാനം. ആവശ്യത്തിന് കല്ല് എത്താത്ത താമസമെയുള്ളൂ. ആ സമയത്തിന് ഓരോനുകൂടി വീശാം. അച്ചൻ്റെ വീട് അറിയാവുന്ന ഒരു പണിക്കാരനേയും പരഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദൈവത്തെയോർത്ത് ആരും കോമ്പാണിനുപുറത്തിരിങ്ങിയെക്കരുതെന്ന് ഉമ്മച്ചനും മറ്റും അവരോ ടുകർശനമായിപ്പറഞ്ഞു. അവർ വഴിയാൻ തയ്യാറായി. പക്ഷേ പരിപാടിക്ക് മുതിർന്ന ചിലരുടെ ആശീർവ്വാദമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അടങ്ങുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം വലിയ തെമ്മാടിത്തം കാട്ടിയവരോട് എത്തെങ്കിലും പകരംചെയ്യേണ്ട... കുടുമ്പത്തിന്റെ മൊത്തം അഭിമാന പ്രശ്നമല്ലോ എന്നാണവർ ചോദിക്കുന്നത്.

മയക്കി വീഴ്ത്തിയും ഉറക്കിക്കിടത്തിയും മര്യാദപറിഞ്ഞും ഒരുവിധത്തിലാണ് കുഴപ്പം ഒഴിവാക്കിയത്. യോഗവും വിവിധ കമ്മിറ്റികളുടെ സിറ്റിങ്ങും ഭംഗിയായി നടന്നു. അബ്ദു മണിയോടെ ഭൂതിപക്ഷം പേരും യാത്രയായി. ദുരേനിനുവന്നവരും അടുത്തബന്ധുക്കളും ശേഷിച്ചു. അവരെ പിറ്റേന് ഉച്ചയ്ക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചൻ്റെ വീടിനുനേരുക്കു തിരിച്ചു വരാതിരിക്കാൻപോലും മുൻകരുതൽ എടുത്തിരുന്നു.

11

രണ്ടു മുന്നുദിവസത്തെ മുടക്കത്തിനുശേഷമാണ് വെളുപ്പിനെ ചായകുടിക്കായി ഉമ്മച്ചൻ കടയിലേയ്ക്കുചെന്നത്. നാട്ടുകാരുടെ പ്രതികരണം അറിയാനുള്ള ജീജ്ഞാനാസ്ഥാനം. അല്പപം ജാള്യതയും തോനിയിരുന്നു. ഈ ചായകുടിമേളയിൽ പങ്കടക്കുന്നവരിൽ ചുരുക്കം ചിലരെങ്കിലും മുഖംനോക്കാതെ കാര്യം പറയുന്നവരാണ്. പുറമേയ്ക്ക് ശത്രുത ഭാവിക്കുമെങ്കിലും ഉമ്മച്ചൻ ഉള്ളാലെ അവരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഒരു സംഭവത്തിന്റെ ത്രാംഗം ചിത്രം കിട്ടണമെങ്കിൽ മറുവശം കാണണമെങ്കിൽ ഇത്തരം ആളുകളാണ് വേണ്ടത്.

അച്ചനും കുട്ടരും അവർക്കിട്ടുകിട്ടിയ അതേ നാണയത്തിൽത്തനെ ഉമ്മച്ചനു തിരികെക്കാട്ടുത്തു എന്നാണ് അച്ചനോടു ചായ്വുള്ളവരുടെ സന്നോധം. അതു പ്രതീക്ഷിച്ച പ്രതികരണം തനെ. എന്നാൽ കുടുംബമേളു അലങ്കാലപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടവർ ലക്ഷ്യംനേടുന്നതിൽ വിജയിച്ചില്ല എന്നാണ് നിഷ്പക്ഷമതികളുടെ വിലയിരുത്തൽ. ഉമ്മച്ചനെക്കാണ്ടു കുറേ കാശുകളെതിരെ സാധിച്ചു എങ്കിൽ, അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നും പണംമുടക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുതീർച്ച. എന്നായാലും കറതീർന്ന സംഘാടനമായിരുന്നു അവർ നടത്തിയത് എന്നതിൽ തർക്കമെല്ലാം (ഉമ്മച്ചൻ പോലും സ്വകാര്യമായി അതു സമ്മതിക്കും).

ഈ ‘പ്രൈയിയാ’യ്ക്കും അവർക്കുമുഴുവൻ പോയ്ക്ക് കൊടുക്കണം.

പന്ത് ഇപ്പോൾ ഉമ്മച്ചൻ്റെ മുറ്റതാണ്. തുടങ്ങിവച്ചതും ഉമ്മച്ചൻ്റെ തനുകുല്യത്തിൽ നിർത്താനാണോ കളിതുടരാനാണോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന് ‘സപോർട്ട്’ പ്രേമികൾ ഉറുനോക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉമ്മച്ചനും മനസിലായി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഉള്ളടുതുക്കില്ല.

എപ്പോറു ശ്രദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ ആക്രമണമായിരുന്നല്ലോ അച്ചൻ്റെത്. യാതൊരു സൂചനയും ആർക്കും കൊടുത്തില്ല. ഉമ്മച്ചൻ്റെ ആൾക്കാർ വിവരങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിൽ തീർത്തും പരാജയപ്പെട്ടു എന്നാണിതിന്ത്തെമം. പേരെടുത്തു പറയുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രസ്തേപാലൃള്ളവരുടെ മേലാണ് ഈ ആരോപണം ചെന്നു പതിക്കുന്നത്. എതിരാളിയെ നോവിച്ചുവിട്ടതല്ല, ഇങ്ങനെയെത്തെങ്കിലും തിരിച്ചടി (പാര) ഉമ്മച്ചൻ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ലായിരുന്നോ?

തിരിച്ചുപോകുംവഴി അവർ തനിച്ചായപ്പോൾ ഉമ്മച്ചൻ ചോദിച്ചു: താൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ അച്ചനേക്കാണ് ഇതെല്ലാംമാക്കു ചെയ്യാൻ പറ്റുമെന്ന്?

“പിന്നല്ലാതെയാർ?!... കയ്യീനു കാശുംമുടക്കി...?” പപ്പൻ മുതലാളിയുടെ ചോദ്യം ബുദ്ധിശുന്നുമായ അനായിതോന്തി.

‘ഓ... പിന്നെയേ ഉമ്മച്ചാ, ആ അമ്മാവൻ ഒരു മാസമായി ഇങ്ങോട്ടങ്ങും വന്നു കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടെന്നിക്കു സംശയമായി. ഇന്നലെത്തന്നെ ഫഹസ്യമായി ഒന്നേന്നുചീച്ചു... അങ്ങോൾ, പനക്കളും സംഭോജിക്കുവാൻ... അതുതന്നെ കഴിച്ച് കാൽപ്പാദം രണ്ടും നീരുവന്ന് പഴുതത് ഇരുപ്പാ... തെങ്ങിന്കളും, ചാരായോം മറുമരുന്നായി കഴിച്ച് രോഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാ... പിന്നൊരു സംശയമുണ്ടു കേടോ ഉമ്മച്ചാ, ഒന്നുരണ്ടാഴ്ച മുന്ന് മംഗലാപുരത്തുന്ന് ഒരു ട്രക്കർ നിന്നെയെ അച്ചുരെ ആർക്കാരു വനിരുന്നു... നമ്മുടെ മിമുനൻ പറഞ്ഞുള്ള അറിവാ...”

“എടോ, താനീ സി.എഫ്.ഡി. വർക്കാക്കെ നേരത്തെയെങ്ങാനും നടത്തിയിരുന്നുകിൽ... അതു പോകടെ... അന്ന് നോട്ടീസിക്കിച്ചിറക്കിയത് താനാബന്നല്ലോ തെന്തേ വിശ്വാസം?...”

“എന്നു പറഞ്ഞാൽ... , നിങ്ങൾ അപ്പനും മകനും അന്നു പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ, മനസ്സിലിവില്ലെന്നു തോന്തി... പകേഷ്... അച്ചനും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണല്ലോ...! ഇത് ഉമ്മച്ചനിട്ട് കർത്താവു ചെയ്തിച്ചതാനാ പീറ്റിച്ചൻ പറയുന്നെന്ന് അച്ചന്നല്ലതേ...!”

അച്ചൻ ആദ്യം പറഞ്ഞത്, “എന്നോടു കളിച്ചാൽ ഉമ്മനെ താൻ വെറുതെ വിടുമോനാ. വലിയ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു. വിവരം ചെന്നു പറഞ്ഞവർക്കു പാരിതോഷികങ്ങളും ഒരുമാസത്തെ ദണ്ഡം വിമോചനവും കൊടുത്തു. എത്ര ധർമ്മക്കാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചതായിട്ടോ അറിവ്...! പകേഷ്, പിറ്റേനായപ്പോഴേക്കും അച്ചൻ മാറ്റിപ്പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.”

“അതായിരിക്കും സത്യം...”

പിന്നെ ഇതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതാർ? ഉമ്മച്ചൻ യുക്തിപരവും, പ്രജതാപരവുമായ വലിയൊരു ഗുരുത്വാനി അക്കദ്ദുക്കും.

നേരത്തോടുനേരം അധാർ ചിന്താക്രമണപ്പെട്ടിപ്പെട്ട് ഉഴി. അതിനൊടുവിൽ ഉമ്മച്ചൻ ചിന്തിച്ചുതു ദങ്കി. ഇത്തരം ദുരുപരിസംഭവങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലയിലുമുണ്ട്. ഒരു ദേശീയ സംഭവമാണെങ്കിൽ വിദേശപരമായ തങ്ങളാണെന്നു സമാധാനിക്കും. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഒരു പ്രത്രനമാണെങ്കിൽ സാമൂഹ്യ വിരുദ്ധവർ! വീടിലോ ചെറിയൊരു സംഘടനയിലോ ആണെങ്കിൽ “കപ്പലിൽ തന്നെയുള്ള ആൾ” അമ്മവാ ഒരാൾക്ക് ഹിന്ദുരിയ എന്നു പറയും.

ആധുനികമായും ഇതിനു വ്യാവ്യാനങ്ങളുണ്ടല്ലോ. നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിയാണെങ്കിൽ തനിക്കുവേണ്ടി തന്ത്രം കാവൽമാലാവ ചെയ്തു എന്നു വിശ്വസിക്കാം. എ.പി. നാരായണപിള്ളയെപ്പോലുള്ള ഒരു ഷൈന വന്ന് തന്ത്രം ഏജന്റ്രായ ചാത്തൻ ഇങ്ങനെയെക്കെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കാം.

രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു. ഉമ്മനെയെന്നു കാണണമെന്ന് അച്ചൻ പറഞ്ഞതായി കപ്പാർ വന്ന് അറിച്ചു. ഉമ്മച്ചൻ വീടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. “അച്ചാച്ചുരെ പട്ടി ചെല്ലും അങ്ങോരക്കാണാൻ...” അനിയൻ പറിഞ്ഞുവിട്ടു. അടുത്ത തായറാഴ്ച അച്ചൻ ഇങ്ങോടു വരുന്നു എന്ന് അറിയിച്ചു. “അച്ചാച്ചുരെ തായറാഴ്ച വല്ലയിടത്തെക്കും മാറിക്കോ... താൻ ശരിക്കു പറഞ്ഞേതാളാം...”

അനുജൻകുഞ്ഞ് ഒരു പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത പ്രതികരണമാണ് ഉമ്മച്ചനിൽനിന്നുണ്ടായത്.

“അതുവേണ്ടാം... അങ്ങോരല്ല അതു ചെയ്തതെന്നു, എല്ലാവരോടും ആണയിട്ടു പറയുന്നെന്ന്...”

“അച്ചാച്ചനും സംശയം തുടങ്ങിയോ... ആ പെൺപോലും നമ്മുടെ കുടുംബത്തെ ആക്കേഷപിക്കുവാം.”

“എത്രു പെൺ്ട്?... എത്രു പറഞ്ഞു?”

“അങ്ങോരുടെ ഒരു പെങ്ങളില്ലോ... അവൾ!”

ഉമ്മച്ചൻ ഉറക്കച്ചിറിച്ചു. ‘സന്ധ്യാസിയെപ്പോലെ നടക്കുന്ന നിനക്ക് പെൺകുട്ടി ഒക്കയുണ്ടാം? ചാങ്ങാത്തം കുടാൻ കണ്ണ പെൺ്ട്... ഒരു കണക്കിന് നെനക്കുചേരും, നല്ല പിശുക്കരാം’.

എക മകൻ ലളിതജീവിതത്തിലും സദാചാരനിഷ്ഠയിലുമൊക്കെ പിതാവിന് ഇച്ചാംഗമുണ്ടായിരുന്നു. ഇയറിട, മരുമകളും ചേട്ടാനുജയാരുടെ പിള്ളേരുമൊക്കെ അടിച്ചുപൊളിച്ചു നടക്കുന്ന രീതികൾപ്പോൾ ഉമ്മച്ചന് മകനോടു കലശലായ സാംസ്കാരിക ദേശ്യമുണ്ടായി.

അനിയന്നു കലിവന്നു. “ആർക്കു ചങ്ങാത്തു? എനിക്കുവരേളക്കാണുന്നതുതന്ന ദേശ്യമാ... അവളും ആദ്യമാ... എനോട് ഇതു പറയാനായിമാത്രം മിണ്ടിതാ...”

അവൻ തുടർന്നു: “കുടുംബയോഗം ഗംഭീരമായിരുന്നേല്ലോ... സന്തക്കാർ ഒരുപാടു വന്നേന്നു കേടുല്ലോ; എന്നാക്കയാണ് ആ തെരിച്ചു പെണ്ണ് പറഞ്ഞത്... ഓർക്കാപ്പുറത്... അതുകൊണ്ട് നല്ല മറുപടി പറയാൻ പറ്റിയില്ല. അവടെക്കുടെ കുറേ പെണ്ണുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു!...”

“അതു നിന്നേ വള്ളക്കാനാ കൊച്ചേ... മിണ്ടാൻ പോകേണ്ടാ...”

“വള്ളുന്നത് അച്ചാച്ചനായിരിക്കും... ഒരുവക വർത്തമാനം പറഞ്ഞാലുണ്ടെല്ലോ...”

മകനെ പ്രതിരോധിക്കാൻ അനിയൻ അമ്മയും ഇടപെട്ടു. പക്ഷേ ഉമ്മച്ചൻ ഉറച്ചുനിന്നു.

“നിന്നേ ഇങ്ങോടു കേരി ഹെള്ലു ചെയ്തെങ്കിൽ സുക്ഷിക്കണം. അവളാ തള്ളയുംെന്നും ആ അമ്മാവന്നേയുമൊക്കെ പ്രകൃതമാ... എപ്പുചേടനാണേൽ എത്ര പാവമാ... കത്തനാർക്കും തള്ളവീട്ടുകാരുടെ സ്വഭാവം കിട്ടിട്ടാണ്ട്!...”

ഉമ്മച്ചൻ വാക്കുകളിൽനിന്ന് അനിയന്നും ലാലിമ്മയും തമിലുള്ള ഒരു പ്രണയത്തിന്റെ സുചന തെളിയുന്നു അല്ലോ? കുറേക്കാലം മുസായിരുന്നെങ്കിൽ, തല്ലിച്ചുപറഞ്ഞാൽ വർക്കിച്ചായൻ്റെ കാലത്തായിരുന്നെങ്കിൽ കമ തുടങ്ങുമ്പോൾ അവർ പ്രേമത്തിലായിരുന്നേനെ. (അയ്യനേതിന്റെ കമാപാത്രമായിരുന്നെങ്കിൽ ലാലിമ്മയിപ്പോൾ ഒരു അവിഹിത ഗർഭിണി ആയേനെ). എന്നാൽ ആധുനികതയുടെ ഇടപെടലും രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധതയും മലയാളകമായ്ക്ക് പുതിയ മാനങ്ങൾ നേടിക്കൊടുത്തു എന്നാണേല്ലോ നമ്മുടെ നിരുപക്കശ്രേഷ്ഠമാർ പറിപ്പിക്കുന്നത്. (ഒക്കെ ശരി. പക്ഷേ പെക്കിളിയുടെ തിരിച്ചുവരവ് അധികം വൈകില്ല എന്നു താൻ ബുദ്ധവയ്ക്കാം. എല്ലാ ആധുനിക പരിവേഷങ്ങളോടും കൂടിയ ഒരു സുപ്പർ പെക്കിളി ഇവിടെ അധികാരത്തിൽ വരും).

മുപ്പത്തിമുഖായിരത്തിമുപ്പത്തിമുന്ന് എന സാഖ്യയുടെ പേരിൽ മാത്രമല്ല പഴയ സാഹിത്യം സ്ഥാപിച്ചുന്നത്. വിപ്പവപെക്കിളിയും ദർശനപ്പെക്കിളിയും എന്നേ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയിപ്പോൾ പഴയ ശ്യക്കുപെട്ടികൾ ഒക്കെ തുറക്കപ്പെട്ടെങ്കാം. കാരുങ്ങൾ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞ് വായനസാധ്യതകളെ താനായിട്ട് അടച്ചുകളയുന്നില്ല.

സാഹിത്യത്തിന് വായന സാധ്യത മാത്രമല്ല ഉള്ളതെന്ന് എഴുത്തുകാർക്കാഡിയാം. ദ്വാശ്യ ശ്രാവ്യ മാധ്യമശ്രാതസുകളുമുണ്ട്. സിനിമ, സീരിയൽ, ടാടക്കം, മിമിക്രി, കമാപ്രസംഗം ഒക്കെ വീണ്ടും പ്രചാരം നേടിയേക്കും. എന്നായാലും ഇവിടെ ഒരു പൂർണ്ണ പോയ്ക്ക് കിടക്കേട. അനിയന്നും ലാലിമ്മയും തമിൽ എന്നൊക്കെ, എത്രതേരോളം ഉണ്ടെന്ന് തല്കാലം താൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല.

12

വളരെ പഴയൊരു വീടാണ്. കിളിക്കുടുപോലെ ചെറുതും. അതിനോടുചേർന്ന് മകനും കുടുമ്പവും താമസിക്കുന്ന പുതിയ എടുപ്പു പണിതിരിക്കുന്നു.

പട്ടവ്യഘടനായ ശൗരി പഴയവീട്ടിൽനിന്നും താമസം മാറ്റില്ല.

ആജാനുബാഹ്യവായ അയാളുടെ ശരീരപ്രതാപമല്ലാം അസ്തമിച്ച് മനുഷ്യഭാവങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ മുഗ്ധത്തിനും മനുഷ്യനുമിടയിലെ ഒരു പരിശാമസരൂപം പോലെയുണ്ട് ഇപ്പോൾ. ശിരസ് മുൻപോട് ഉംർന്ന്, തോളുകൾ ഇടിഞ്ഞിരുണ്ടി നിയാശങ്കർത്താൽ മനുഷ്യനേപ്പോലെ തോന്തിക്കും. ഒരു നൃറാണ്ടിന്റെ ഭാരംപേരി, ബലിഷ്ഠമായിരുന്ന കാലസ്ഥികൾ വള്ളത്തുപോയിട്ടുണ്ട്.

ആ വീടിന്റെ ഒറ്റമുറിയിൽ തീരെ ഉയരം കുറഞ്ഞ പഴയതരം കട്ടിലിൽ ആകുന്നു ശൗരി ഇരിക്കുന്ന

ത. പിടിച്ചെഴുന്നേൽക്കാൻ മുകളിൽനിന്നും വല്ലമുള്ള ഒരു കയർ കെട്ടിതുകിയിരിക്കുന്നു. കട്ടിലിനോളം ഉയരമുള്ള കോളാനിയും ഒരു ഇടികല്ലും സമീപത്തുണ്ട്.

തിരിച്ചെടുക്കാൻ വയ്ക്കാതെ വലിയൊരു ചുണ്ട് (അതാണു വാർഡക്കും) വിശുദ്ധിയിൽത്തുപോലിത്തിനു വ്യഖൻ ശിരസുയർത്താതെ ഉമ്മച്ചുനെ നോക്കി. ഒരുപാടുഭരനിന്നുള്ള ഒരു നോട്ടം. ഉമ്മച്ചൻ ആരെന്ന് പ്ലൈ പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരുന്നു. വ്യഖനെ ഉണ്ടത്താനുള്ള വഴി ഉമ്മച്ചനും അയാൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ചെറിയൊരു കനാസിൽ നിന്ന് വെള്ളം തൊടാതെ തെങ്ങിൻകളും വ്യഖന് വലിയ കോപ്പയിലേക്ക് ഉമ്മച്ചൻ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു. വ്യഖൻ കല്ലിലും, അയാളുടെ മനസ്സുവിഡേയ്ക്കോ ഇരഞ്ഞിപ്പോകുന്നതു ഉമ്മച്ചൻ കണ്ടു. മനസ്സാനിധ്യമില്ലാതെ തന്നെ ശാരി രണ്ടുകൈകളും കൂടി കോപ്പയെടുത്തുമോന്തി. ഉമ്മച്ചൻ സഹായിച്ചുകൊണ്ടും അതിന്റെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു.

വ്യഖൻ കല്ലുകളിലെ വിഭൂത കുറഞ്ഞുവന്നു. മനസ്സ് തിരിച്ചേത്തി. പിന്നെ ഉമ്മച്ചനുമായി സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ദുരിതം പിടിച്ച മശക്കാലങ്ങളും താറ്റുതലകളും മസൂരിയും യുദ്ധക്കെടുത്തിയും എല്ലാം വ്യഖൻ കല്ലുകളിൽ കുമിഞ്ഞുകൂടുന്നു.

കുറച്ചാണു പേരുകേട്ട ഒരു പുർണ്ണികനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെക്കുറിച്ചാണ് ഉമ്മച്ചൻ അറിയേണ്ടിയിരുന്നത്.

“... ഈ പറഞ്ഞ കുഞ്ഞപ്പൻ കാരണവർ കാഴ്ചക്കെങ്ങിനെയുണ്ടായിരുന്നു?”

“വെള്ളത്തു പവൻ നിറം. ആജാനുബാഹ്യം... രാജകലാ!”

ഉമ്മച്ചൻ ഉത്സാഹമായി.

“കാരണവരുടെ അപ്പുനെ അറിയുവാരുനോ?”

“ഓർമ്മയുണ്ടെയ്... ഒരു കുരുട്ട്... കോക്കല്ലൻ.”

“അമ യോഗ്യയായിരുന്നിരിക്കണം...”

“ഒരു ചൊരുപ്പിലെ പെമ്പിനോര്... ചട്ടകാലി മരിയോന്നാ പേര്...”

കോപ്പയെടുത്ത് ഒന്നുകൂടി മോന്തിയിട്ട് ശാരി തുടർന്നു.

“പുത്രൻ ബഹുയോഗ്യനും! ഒരു കമയും പറഞ്ഞുപോന്നിരുന്നു... കേട്ടോ...

അനോരു എല്ലാച്ചട്ടിവരുവാരുന്നു. പാണ്ഡിന്... പത്തുവിരലിലും മോതിരം... സർബക്കുകൾ...

അപകടം മനത്ത് ഉമ്മച്ചൻ വിഷയം തിരിച്ചുവിടാൻ ശ്രമിച്ചു. പകേഷ ഫലമില്ല.

... വരത്തരെ ആരും വിട്ടിൽ പാർപ്പിക്കേണ്ടി... എന്നാലോ നമ്മുടെ ചട്ടകാലി...”

പിടിച്ചാൽ കിട്ടാതെ വ്യഖൻ മുന്നേറുന്നു. മതി എന്നു പറഞ്ഞിട്ടും നിർത്തുന്നില്ല.

കാർബോയർ കാലിയാക്കിയെടുത്തുകൊണ്ട് ഉമ്മച്ചൻ ഇരഞ്ഞിപ്പോന്നു, ശാരി കമ തുടരവേ തന്നെ. പ്ലൈ ജീപ്പിലിരുപ്പുണ്ട്. ഉമ്മച്ചൻ രോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു. “കള്ളിന്റെ കാശും കള്ളിന്തു... നേരോം മെന കെടുത്തി... തന്റെ വാക്കുകേട്ട ഈ മുരട്ടുകിഴവെനക്കാണാൻ...”

ഇന്റർഷ്യൂയോടെ ജീപ്പിലിടാൻ ഭാവിക്കുന്നേശാണ് പീറ്റിച്ചൻ ബൈക്കിൽ വന്നിരുന്നുന്നത്. ഒരു മുവ വുരയും കുടാതെ അച്ചൻ പറഞ്ഞു. “ഉമ്മാ എന്നാക്കേട്ടോ... തെങ്ങൾ കൊടുങ്ങല്ലോരുന്നു വന്ന് തൃപ്പി സ്ഥിതിയിൽക്കൊട്ടാരത്തിനടുത്തു താമസമാക്കി. രാജവീഡിയാ പെരുവഴിനുവെച്ചാൽ. അങ്ങനെയാ ‘പെരുവഴിലെ’നു വീട്ടുപേരുണ്ടായത്. അന്തസാ അത്...”

അച്ചൻ ശാരിയുടെ വീട്ടിലേക്കു കയറിപ്പോയി.

അല്പം ആലോചിച്ചേഷമാണ് അച്ചൻ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ ഉമ്മച്ചനു മനസ്സിലായത്. ഉമ്മച്ചൻ അതു മരന്നപോയിരുന്നു. പള്ളിമുറിയിൽവച്ച് താൻ ഏല്പിച്ച രാജാലാതം ഇത്രയ്ക്കു മാരകമായിരുന്നു. എന്നോർത്ത് ഉമ്മച്ചൻ കുളിർത്തു. അന്നുമുതൽ അങ്ങേരു മനസ്സുനോന്ത് ആലോചിച്ചിരിക്കണം. വീട്ടുപേരിന്റെ രാജകീയപ്രാധാന്യിയെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞരാത്രിയിൽ മാത്രമായിരിക്കും അച്ചനു വെളിപ്പാടുണ്ടായത്. ഇവിടെ വച്ചു കണ്ണുമുടിയില്ലായിരുന്നേങ്കിൽ ഇതു പറയാൻ വേണ്ടിമാത്രം അച്ചൻ വീട്ടിൽ വരു

മായിരുന്നെന്ന് ഉമ്മച്ചനു തോനി.

ഉമ്മച്ചൻ ജീപ്പ് പുറകോട്ടട്ടുതു നിർത്തി അല്പപം ആലോചിച്ചിരുന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: തന്റെ ചാരായ തിൽക്കുട്ടി ഇരുപ്പുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു തുടമിങ്ങെട്ട്... അച്ചുനെ തന്നെ വിടുന്നതു ശരിയല്ല. അയാളു നമ്മുടെ പരിത്രം ചികിത്താലോ..."

ഉമ്മച്ചൻ കയറിച്ചെല്ലാബോഫേയ്ക്കും വൃഥൻ ഏതോ കമ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുനു.

".... അവൻറെ മരുമോനായിട്ടുവരും അല്ലോ! അതുപരി!....

പിനെ! ... തൈസർ അടിച്ചുകളിച്ചു വളർന്നോരാ... എല്ലാം നേരാ... പട്ടാളത്തീനു വന്നപ്പും കുതിര പുരിതുവരുഗിസായി! സായിപ്പിന്റെ പട്ടാളമല്ല അന്ന്... പോയപ്പും അവൻ ജർമ്മൻ വർക്കിയായിരുന്നു."

എറെ കൊടിയേശാഷിക്കാറുള്ള ‘കുതിരപുരിതമഹാവൻ’ എന്ന കമാപാത്രതേക്കുറിച്ചാണ് അച്ചൻ പറയിക്കുന്നത് എന്ന് ഉമ്മച്ചനു മനസ്സിലായി.

അഭിമാനകരമായ തന്റെ പുർവ്വിക കമ ഉമ്മച്ചനും കേൾക്കെട്ട് എന്ന സന്ദേശത്താൽ അച്ചൻ തന്നെ ഉമ്മച്ചുനെ സ്വാഗതം ചെയ്ത് ഇരുത്തി. വരേങ്ങിയിരുന്നില്ല എന്ന് ഉമ്മച്ചനു തോനി.

“എന്ന കേമനാണേലും അച്ചൻറെ കുടുമ്പമല്ലോ... അമ്മാവനല്ലോ? ഏതോ വല്ലുമ വീടുകാരിൽ പെട് ആരോ ഓരാള്ള്...” തനിക്കു ചെയ്യാൻ പറ്റുന്നതാകട്ട് എന്നു കരുതി ഉമ്മച്ചൻ പറഞ്ഞു.

അതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ വൃഥൻ കമ തുടർന്നു. ജർമ്മൻ വർക്കി എന്ന പേരും പട്ടാളത്തിൽ ചേരാനുണ്ടായ സാഹചര്യവും അയാൾ കമസ്ത്രിപോലെ ഓർമ്മയിൽ നിന്നു വർണ്ണിച്ചപ്പോൾ പക്ഷേ, അച്ചൻ പതിയെ തെരിപിരി കൊള്ളാൻ തുടങ്ങി.

ഒന്നാം ലോകയുഖകാലത്ത് ജർമ്മനി ഇരച്ചുകയറുന്നോൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അവരുടെ ആരാധകരായിരുന്നു അധികവും (രണ്ടാംലോകയുഖത്തിലും ഇതായിരുന്നു പ്രബുദ്ധക്രാന്തിക്കൾ സ്ഥിതി). അതിലോരാളായിരുന്ന ജർമ്മൻ വർക്കി എരെ ദുരേച്ചുന്ന് ‘വുത്താനപത്രം’ വായിച്ചുകേട്ട് ആവേശം കൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തെ യുവപതിഷ്കാരികളായിരുന്നു ഈ ശാരി വൃഥനും ജർമ്മനവർക്കി യും. കൊവേന്തയച്ചമാരുടെ മാതിരി മുടിവെടിച്ച് ചുട്ടിതോർത്തും വെനിങ്ങവും ധരിച്ചായിരുന്നു നടപ്പ്.

കളളുവിറ്റിരുന്നത് ചെത്തുകാരൻറെ ചോക്കോക്കുടിയിൽ വച്ചായിരുന്നു. ചോക്കോത്തിയാരാണ് ചുമ തലക്കാരി. യുവാകളുായ ശാരിയും വർക്കിയും കാശുകട്ടുത്ത് അല്ലെങ്കിൽ കളവുവേണ്ട, ഒരു നാളി കേരം വീടിൽ നിന്ന് മോഷ്ടിച്ച് കളളുകുടിക്കാൻ പോയിരുന്നു. ഇരുവും കോപ്പയിലെ കളളുമെടുത്ത് വർക്കി ചോക്കോക്കുടിയിലെ അടുക്കളുടെ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കു കയറിപ്പോകും.

കമ ഇവിടെത്തിയപ്പോഫേയ്ക്കും അച്ചൻ കയർത്തുകൊണ്ട് എഴുന്നേറ്റു.

“ഉമ്മൻ വയസ്സെനക്കുടിപ്പിച്ചു വച്ചിരിക്കയാ, എൻ്റെ പുർവ്വികരെ അവഹോളിയ്ക്കാൻ...”

വൃഥൻറെ കമാകമനം പൊടുനുനെ, വർക്കി പട്ടാളത്തിൽ ചേരുന്ന് പേര്ഷ്യൂറിലെത്തിയ ഭാഗത്തേ കുകടനു.

അച്ചൻ തിരികെ ഇരുന്നു.

യുഖോം കഴിഞ്ഞ രണ്ടു-മൂന്നു വണ്ണി നിരയെ സാധനങ്ങളുമായി ഡോക്ടറർ വർക്കിയായിട്ടാ മട അഭിവരുന്നത്...! നാട്ടിൽ ചികിത്സ ചെയ്തു പേരെടുത്തു.

എവേന്നെല്ലാം ആളുവന്നിരുന്നു....വർക്കി ‘തരേ’പ്പോലെയല്ലോ നടന്നിരുന്നത്! വേഷ്ണം... കളസോം... ഇകളീഷു...എരു കുതിരേം മേടിച്ചു...”

“ഇങ്ങനെല്ലാം ഉള്ള ഒരാള് ചെറുപ്പത്തിൽ കളളുകുടിച്ചു നടന്നിട്ടില്ല...” അച്ചൻറെ പ്രസ്താവന വൃഥൻ കേട്ടോ എന്നറിയില്ല.

“..... കളളു കുടിച്ചതിനിന്താൽ തന്നെ തന്നെ കെട്ടിയിട്ടു തല്ലുമായിരുന്നു.... ചെലവിവസം ചോക്കോക്കുടിന് എറിങ്ങുന്നു വർക്കി പറയും.

‘എടാ ശാരി, എൻ്റെ മേത് ചോത്തിപ്പുണ്ണിയെ മനമില്ലോടാ...!

എനിക്കെങ്ങു നാണം... പേടീമാകും കേടും...”

അച്ചൻ കൈകൾ കമയുടെ കഴുത്തിൽ പിടികുടും. ഉമച്ചൻ പിടി വിടുവിക്കും. കുതിരപ്പുറത്തുമൊ വന്നേ മെഡിക്കൽകോളേജു വിദ്യാല്യാസത്തിലേയ്ക്ക് വുഡുനെ വഴിതിരിച്ചു വിടാൻ അച്ചൻ അതുഡാനും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

“വർക്കി പുറപ്പുട്ടുപോയി. കുലിപ്പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു. മുൻവേംക്കുന്നവരെ സായ്പനാരായ അപ്പോ തതിക്കിരിമാർ പച്ചക്കായിരുന്നു തുനികെട്ടുന്നത്. വർക്കി കയ്യും കാലും പിടിച്ചു കൊടുക്കും. അങ്ങനെ യിങ്ങനെ തുനികെട്ടാനും ചില്ലറ മരുന്നും പരിച്ച വർക്കി, സായ്പിന്റെ വിശ്വസ്തനായി. ബുട്ടും കോട്ടും കഴുതേതൽ കുഴലും എല്ലാമായി തിരിച്ചുവന്നു...”

“വർക്കിയകിൾ പരിച്ചു ഡോക്ടറായീടുണ്ടോ പട്ടാളത്തിൽപോയത്...?” അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

“അതിനു വർക്കിയെവിഡയാ വൈദ്യം പറിച്ചു... എല്ലാം അവൻ കൈപ്പുണ്ടുമായിരുന്നു. അവൻ പച്ചവെള്ളം കൊടുത്താലും ദീനം മാറും. കത്തിവെച്ചാ അതെടുക്കുവം മുൻകരിയും...”

ഉമച്ചൻ ഉറക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അച്ചൻ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. എന്നാൽ അങ്ങനെ അവിടെങ്ങും കണ്ണിലും. അച്ചൻ ബൈക്ക് വഴിയിൽ സൂഡാർട്ടാവുന്നതു കേടു!

ഉമച്ചൻ ചിരിയടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പെരുവഴിയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ നെടുംതുണ്ണലും തകർന്നുവീണത്!

കരുതിയിരുന്ന ചാരായമെടുത്ത് പാകത്തിനു വെള്ളം ചേർത്ത് വാസല്പുർവ്വം വുഡുന്നേ വായി ലൊഴിച്ചു കൊടുത്തു.

വഴിയിലെത്തിയപ്പോഴും ഉമച്ചൻ ഉറക്കച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

പപ്പൻ വണ്ണിയിൽ നിന്നിരഞ്ഞിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു ‘മുതലാളി ആ പീറ്ററച്ചെന എന്തു ചെയ്തു?... അങ്ങനും മുഖം കരുതിരുണ്ട്...’

“അങ്ങനും വല്ലോ പറഞ്ഞതാ...?”

“ചാകാൻ കിടക്കുന്ന കിശവന് പോലും കള്ളും കണ്ണാവും കൊടുത്ത് ചരിത്രം വഴിതെറിക്കയോ സെന്നും പറഞ്ഞു... സത്യം കണ്ണു പിടിക്കാമോനു ഞാൻ നോക്കെടുത്തുനും പറഞ്ഞു നുറേലാ വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നെ....!”

“അതേഞ്ഞോട്ടുള്ള പോക്കാ പപ്പാ...? പുറകെ വിടാം... ഇപ്പോൾ എനിക്കും ചരിത്രം ഒരു രസമായി...!”

അച്ചൻ ബൈക്കു കുതിച്ചു പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പുറകിൽ അമ്മാവനിരിപ്പുണ്ട്. വേഗതയും ഒരു പരിധി കടന്നതോടുകൂടി അവൻ സമയബോധത്തിൽനിന്നും പരിസരധാരണകളിൽ നിന്നും മുക്കരായി.

അൻപതുമീറ്റർ പിന്നിലായി ഉമച്ചൻ മുതലാളിയുടെ ജീപ്പ്. പപ്പൻ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു പേടി തോന്നുന്നല്ലോ. ഇതേഞ്ഞോട്ടാ എൻ്റെ മുതലാളി...”

“അയാൾ... ആ കത്തനാർ പോകുന്നിടത്തേക്ക്...!”

അച്ചൻ ബൈക്ക് ഇപ്പോൾ ഭൂമിയെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല എന്ന ഉമച്ചൻ ഉമച്ചൻ മുതലാളി കണ്ണു. ഫ്രെണ്ട് വീൽ മുണ്ടെ തന്നെ നിലം തൊട്ടിരുന്നില്ല.

മുന്തം ചൊല്ലുംപോലെ പീറ്ററച്ചൻ അമ്മാവനോടുപറഞ്ഞു. “അമ്മാവാ, ഞാൻ പറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥന ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കണം. നാമിപ്പോൾ പ്രകാശവേഗത്തോടുകൂടാണ്. പ്രകാശത്തെ മറികടന്നവരു രൂമിലും. എന്നാൽ നാമതു ചെയ്യും. എന്നെന്നനാൽ നമ്മുടെ ദാത്യും അടത്തയ്ക്കു മഹത്തരമാണല്ലോ... ഇതൊന്നും നമുക്കുവേണ്ടിയല്ലെന്ന് അവനറിയാം. അവൻ ഇപ്പോൾ നിരവേറ്റും...!”

അച്ചൻ ബൈക്കിനെ പൊതിഞ്ഞ് വിചിത്രമായ ഒരു നിശ്ചൽ പരക്കുന്നത് ഉമച്ചൻ കണ്ണു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ പീറ്ററച്ചനും അമ്മാവനും അവരുടെ ബൈക്കും ധൂളികളായി പിരിഞ്ഞ് ദൃഷ്ടിപ്പമുണ്ടും വൻ പടർന്നു വരുന്നതായി ഉമച്ചനു തോന്നി.

* * * * *

രണ്ടുമുന്നു ദിവസമായി അച്ചുറെ കാണ്ണാനില്ല എന വാർത്ത ചായക്കടയിലെത്തി. മിമുൻ പറ ഞ്ഞതു കൊണ്ട് എല്ലാവരും അതു വിശ്വാസത്തിലെടുത്തു.

പതിവില്ലാത്ത വിധം വിശ്വപ്പ് അനുഭവപ്പെടുകയാൽ മിമുൻ ചായയ്ക്കു പുറമെ വടയും വാങ്ങിക്കഴിച്ചു. കടയിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരും ചേർന്ന് അച്ചുറേണ്ടി തിരോധാനത്തക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്തോ പദ്ധതിയിട്ട്, എങ്ങോടോ പുറപ്പെട്ടതാ... ഇടിവെട്ടുപോലെ ഒരു വാർത്തയും കൊണ്ടെതിരിച്ചു വരു...

ചായക്കടപ്പിള്ള വലിയൊരു വാഴക്കുലു ഉയർത്തി കയറിൽ തുക്കുന്നതിനിടെ ചർച്ചയിൽ പങ്കടുത്തു.

വഴിയിൽ ഒരു ജീപ്പു വന്നുന്നിനു. അനിയൻ ഇരഞ്ഞാൻ ഭാവിച്ചിട്ട് പിന്തിതിന്തെ വണ്ടിയിൽത്തന്നെയിരുന്നു. മറ്റാരോ ആണ് വണ്ടിയിൽ നിന്ന് ഇരഞ്ഞിവന്ന് അതു പറഞ്ഞത്. ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളി എവിടെപ്പോയെന്നറിയില്ല. കുറച്ചുഡിവസമായി വീടിൽ നിന്നുപോയിട്ട്...!

പിള്ളയുടെ കൈയ്യിൽ നിന്ന് വാഴക്കുലയും മിമുനിന്റെ ചായഗ്രാസും പൊടുന്നനെ നിലം പതിച്ചു.

(ഒന്നാം ഭാഗം സമാപ്തം)

13

രണ്ടാം ഭാഗം

അപരിചിതമായ ഒരു ഭൂപ്രദേശം. ഇരുൾ മുടിയതുപോലെ അജന്താതമായ ഒരു കാലം അതിരേഖ മേൽ പടർന്നു കിടക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ വൃഷ്ടിയുടെ വടവിലും ഇലത്തശ്ശീലും അപൂർവ്വമായ വന്നത്. മരങ്ങൾ വളർന്ന് അനേകാനും ദേഹത്തുചാരിയും ചുറ്റിപ്പിടിച്ചും തലമുറകൾ കലർന്നും നില്ക്കുന്നു.

മനുഷ്യരേഖ പെരുമാറ്റമേൽക്കാത്ത ഭൂമി, അതിരുകളോ വേലിക്കട്ടുകളോ ഇല്ലാതെ ആദിമമായ ഒരു സ്വാത്രത്യ ദശയിൽ. നട്ട് വളർത്താത്ത കേരവുഷങ്ങൾ അമിതമായ കരുതേണ്ടെ നേരെ മുകളി ലേയ്ക്കു വളർന്നു നില്ക്കുന്നു. പാറക്കട്ടുകളെ വളഞ്ഞ് ഇരുണ്ട പച്ചപ്പോടെ മുളകുടങ്ങൾ. സമൃദ്ധമായ പുൽമേടിനെ വക്കണ്ട് ചില നടപ്പു ചാലുകൾ മാത്രം. പ്രകൃതിക്കാക്ക ഒരു കിരാതയാവനം. നാം അജന്താതമായ ഒരു ചരിത്ര കാലത്തിലെത്തിപ്പട്ടിക്കുന്നു.

നീണ്ടു പുള്ളിത്തും, കുമ്പാരങ്ങൾ പോലെയുള്ള ചെറിയ കുന്നുകളെ വളർത്തും പോകുന്ന നടപ്പു ചാലിന്റെ വിജന്തയെ ഭേദിക്കാത്തവിധം സൗമ്യമായി ഒരു യുവാവു നടന്നുപോകുന്നു. അയാളുടെ തലമുടി പറ്റ മുൻചിട്ട് കുടുമി നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചെറിയൊരു കുതിൾ കുത്തിനിർത്തിയിരിക്കുന്നു. നെറ്റിയിൽ ചന്നതിലുകം. മുടിനുതോടുതാഴെ നില്ക്കുന്ന ഷ്ടീച്ചു ചെയ്യാതെ നെൽത്തു മുണ്ട്. വലിയൊരു നാരായക്കെത്തി എളിയിൽ തിരുകിയിട്ടുണ്ട്. കമുകിന്പാള തയ്ച്ചുള്ള ഉറ. കൈയിൽ വലിയൊരു മോൾ പാളയുണ്ട്. പാതയോരത്ത്, പന്തലിച്ചു കിടക്കുന്ന കൊങ്ങിണിക്കാട്ടിൽ ഒരു ചലനം കണ്ട് അയാൾ പേടിച്ച് നടത്തം നിർത്തി. പടർപ്പിനുള്ളിൽ കരുതുമുഷിന്ത ഒരു മുഖം. മനുഷ്യനാണ്! യുവാവിനാശം സമാധി.

“ആ... നീയാ!... വേലയ്ക്കുപോവാതെ ഇങ്കേ...?

പൊതു മുളളിന് കായയും കൊങ്ങിണിപ്പും കൊറിയ്ക്കുന്ന അയാൾ മടിച്ചു മടിച്ച് താഴേനിന്ന് ചത്ത ഒരു കിളിയേയും അലകു ചെത്തി ഉണ്ടാക്കിയ അസും വില്ലും കൈയിൽ എടുത്തു. കുറ്റബോധത്തോടെ യുവാവിനെ നോക്കി.

“പോ... എന്നുടയ വയലിലേ, പോ!... വേല ചെയ്യ... ശീശലം.”

അയാൾ ഇരഞ്ഞി വന്ന് യുവാവു വന്ന വഴിയ്ക്ക്, ഇനയ്ക്കിടെ തിരിത്തു നോക്കി നടന്നു. അയാൾ നശനാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ സമൂഹാലക്ഷ്യക്കുറ്റമാകും. അരയിൽ മുൻവശത്ത് കുറെ ഇലകൾ തുക്കി

യിട്ട്, നാണു മറവുചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

യുവാവ് കല്ലിൽ നിന്നു മരഞ്ഞരോടു കൂളിലിരുന്ന ചത്തകിളിയെ അരുമയോടെ നോക്കി മുതൽ കൊടുത്ത് എന്തെല്ലാമോ പറഞ്ഞു കൊണ്ട് അയാൾ മരക്കുട്ടത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ കയറിപ്പോയി.

കുടുമയും അതിൽ കുരിശും വച്ച യുവാവ് താഴെ തുടരുകയായിരുന്നു. ലോകത്താക്കയുള്ള ഒരു വിലപ്പെട്ട സാധനം എന്ന പോലെയാണ് അയാൾ മോരുപാള പിടിച്ചിട്ടുള്ളത്. നടപ്പിന്റെ വായ്ത്താൻ പോലെ ഓരോ ചുവടു വയ്ക്കുവേണ്ടും ചെറിയ ഒരു ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നമ്മുടെ അറിവിലുള്ള ഒരു അഞ്ചുവയസ്സുകാരന്നേറ്റിനേക്കാൾ ക്ഷേഖരഹിതവും സ്വന്ധവുമായിരുന്നു അയാളുടെ മുഖം.

“ഓ... മത്തായീ!” ഒരു വിളിക്കേട്ട് യുവാവ് ആ ഭിക്കിലേയ്ക്കു നോക്കി. ഒരു നീർച്ചാലു കടന്ന മറ്റാരു ചെറുപ്പകാരൻ വരുന്നു. മത്തായിയെല്ലാലെ തന്നെ ഒരാറുമുണ്ടുത്ത; കൈയിൽ ഒരോലക്കും. കുടുമയുണ്ടക്കിലും അതിൽ കുരിശില്ല. മാറ്റത്തും നെറ്റിയിലും കള്ളം പുശിയിട്ടുണ്ട്.

ആഗതൻ അല്പപമൊന്നു ചിരിച്ച്: ‘എതു ഭിക്കോളമാ’ എന്ന് ആയാസപ്പെട്ടു ചോദിച്ചു.

“രാമാ, നാൻ അങ്കേ... തോമാവിരിക്കേ... അവനുടെ ഇടത്തിലോളം...”

“അവനുടെ ഉള്ളിലെ എന്തു വൃത്താന്തം!?”

“പെണ്ണുകെട്ടു കല്യാണം... പെരിയ സാപ്രാടും സദ്യയും ഇരിക്കേ... വാങ്ങോ...”

രാമനും ബാലസഹജമായ ഉത്സാഹത്തോടെ അയാളെ പിന്തുടർന്നു.

വേലിക്കട്ടുകളോ കയ്യാലയോ ഇല്ലാത്ത ഭൂമിയിലും വന്നരജുളുടെ മേലാപ്പിന്തിയിലും ഉയർന്ന പാരക്കുടങ്ങെളു വലംവച്ച് അവർ നീങ്ങി.

പെട്ടെന്ന് രണ്ടുപേരും എന്തോ കാഴ്ചകൾക്ക് ദേപ്പാടോടെ നിന്നു.

ശരീരം മുഴുവൻ വസ്ത്രം ധരിച്ച രണ്ടുരൂപങ്ങൾ ഒരു വഴിച്ചാലിലും കയറിവരുന്ന വിഭ്രാതമകദ്ദുശ്യമായിരുന്നു. അവരുടെ നയനശീലത്തിന് തീർത്തും അപരിചിതമായതു വെള്ളപ്പുള്ള വസ്ത്രങ്ങളാണ് ആഗതർക്കുള്ളത്. അവർ എന്തോ വിളിച്ചുപറയുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നു.

മത്തായി പേടിയോടെ രാമനെ നോക്കിപ്പറിഞ്ഞു. “സാത്താൻ, സാത്താൻ!”

‘കൈമയർവവുനാ ഓടിക്കോ... ഓടിക്കോ...’ രാമനും പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ നിന്നിടത്തുനിന്ന് ഇളക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല.

അ രൂപങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ മാത്രം അടുത്തത്തിയിട്ടില്ല.

നാം എത്തിനില്ക്കുന്ന ഇള സ്ഥലകാലപരിസരത്തിൽ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത ഒരു ദൃശ്യമാണത്. ക്രമേണ അവർ അടുത്തവരുന്നു. നമുക്കു പരിചയമുള്ള ശബ്ദവും!

അതേ! ദൈവമേ, ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിയും പപ്പന്നും.

പപ്പൻ്റെ കൈയിൽ ഒരു ബാഗുണ്ട്. രണ്ടുപേരുടെയും വസ്ത്രം വെള്ളയാണെങ്കിലും മുഖിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാലിലും ചെറുപ്പിലും പൊടി. മുഖത്തു ധാരാക്കിണും. വിവശത. ഇപ്പോൾ അന്വരപ്പും.

“വിശപ്പോ സഹിക്കാൻ മേലും! ഇള കോലത്തിലാണെങ്കിലും രണ്ടു മനുഷ്യജീവികളെ കണ്ടു കിട്ടിയെല്ലോ!”

“ഈ കാട്ടിൽ!... നിങ്ങൾ നസുതിരിക്കുട്ടികളാണോ?...”

“എങ്ങാട്ടാ പിള്ളേരേ?... നൈങ്ങൾക്കു വല്ലതും തിനാൻ കിട്ടുമോ?”

തിരിഞ്ഞതാടാൻ പോലും ഭയമായതുകൊണ്ടാണ് രാമനും മത്തായിയും നിന്നുത്. കുറെ നേരത്തെ പ്രോത്സാഹനം കൊണ്ടാണ് ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും അവരെ ഒന്നു മിണ്ടിച്ചേടുത്തത്. ചില പരിചയമുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ടു. പക്ഷേ അതിന്റെ ഉച്ചാരണവടിവും സ്വരഭ്രംബങ്ങൾക്കും തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസപ്പെട്ടു ആദ്യമൊക്കെ.

‘മത്തായി’, ‘തോമാവ്’ എന്നീ പേരുകൾ ഉമ്മച്ചനേയും പപ്പനേയും സമാധാനിപ്പിച്ചു. ‘തോമാവി’ന്റെ കൂടിയിൽ കല്യാണസദ്യയുണ്ടെന്നുള്ള അറിവ് അവരെ ആപ്പാദിപ്പിച്ചു.

രണ്ടു മുന്നു നാഴിക നടന്നു കഴിഞ്ഞാണ് മനുഷ്യവാസത്തിൽ ലാംചർ കണ്ടത്. ഈറ്റയുടെ ഇലക്കാഡു മെത്ത രണ്ടുമുന്നു ചെറിയ വീടുകൾ മരക്കുട്ടത്തിനു കീഴെ പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടു. കല്യാണം നടക്കുന്ന വീടായിരുന്നു, അതിൽ സാമാന്യം വലിപ്പുള്ളത്. അതിൻ്റെ മേൽക്കൂര കുർത്ത് ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന നേക്കില്ലും ഇന്നു വളരെ താഴ്നിട്ടാണ്. തിന്നുതിലേയ്ക്ക് കുനിഞ്ഞു കയറേണ്ടിയിരുന്നു.

ആധുതചിഹ്നങ്ങളിലൂം, ഉമ്മച്ചൻ്റെ ഭാഷയിൽ, അല്പത്തങ്ങളായിരുന്നു അവിടെക്കണ്ടതു മുഴുവൻ.

മുറ്റതു തുളസിത്തറ, പതലിൽ കുരുത്തോല, വരാന ചാണകം മെഴുകിക്കളം വരച്ചിട്ടുണ്ട്. കളത്തിൽ കുർശം. ഭിത്തിയിൽ കൈവിള്ളുകൾ. ഇങ്ങനെയുള്ള സങ്കര സംസ്കാരമുടേകളും.

പുതിയ അതിമികകളെ കണ്ടതിന്റെ അവരപ്പെട്ട തീർന്നപ്പോൾ കുടുംബവനാമൻ ചോദിച്ചു - രോമാപുരി തിൽ നിന്ന് എത്തിയതാണോ, എന്ന്.

എന്തുപറയണമെന്ന് ഉമ്മച്ചന് നിശ്വയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു; ദുരെ, അതിലും ദുരെ ഒരുപാടുകാലം ദുരെ നിന്നാണ് തുങ്ങശ്രീ...

പത്തൻപത് ആളുകൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരും അർഘനഗർ. കുറേശേ മാഡ്യും ബാധിച്ചവരെപ്പോലെ. പ്രകൃതിയേയും കാലത്തേയും ദേശപ്പെടുന്നതുപോലെ. എന്തിന്റെയോ നേർക്ക് അവരെല്ലാം ഒരു അപകർഷ്യത പുലർത്തുന്നുണ്ട്. എവിടെയും പ്രകൃതിക്കാണ് മുൻതുകം. ഇരുണ്ടുതഴച്ച് കരുത്തിന്റെ പ്രത്യുക്ഷം പോലെ അതു നില്ക്കുന്നു.

ആതിമേയൻ അവർക്കു കാലു കഴുകാൻ വെള്ളമൊഴിച്ചുകൊടുത്തു. പതലിനരികെ ‘കുരണ്ടി’ പോലെ പൊകംകുറുന്ത പീംങ്ങളിലിരുത്തി. തടി കിഴിച്ചു ഉണ്ടാകിയ ചെറിയ കുടങ്ങളിൽ പാനീയം കൊടുത്തു.

“മുനീരു കുടിക്കലാം.”

അവരതു വീണ്ടും വീണ്ടും വാങ്ങിക്കുടിച്ചു. ക്ഷണംസാധനങ്ങളുടെ മണം ഏറ്റതോടെ വിശദ്ധു സിംഹത്തേപ്പോലെ ഗർജിച്ചു. എക്കിലും ചോദിച്ചുവാങ്ങാൻ മടിതോന്തി. ക്രമേണ വിശദ്ധു അടങ്ങി. പാനീയത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ട്. അപൂർവ്വമായിതേതാനീ അതിന്റെ രൂചിയും. പനന്നിരും ഇളന്നിരും കരിവിൻനിരും കുടിച്ചേർത്തതാണ് ‘മുനീർ’ എന്നവർ ചോദിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ പാചകസങ്കരം മനസ്സാംമാക്കി. തങ്ങളുടെ കാലത്തിലും ലോകത്തിലും തിരിച്ചേത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ ആദ്യം കുടിക്കുന്നത് മുനീരായിരിക്കുമെന്ന് അവർ പരസ്പരം പറഞ്ഞു.

പതലിന്റെ മഡ്യത്തിൽ വെള്ളയും കരിവടവും വിതിച്ചിരുന്നു. അല്പം ഉയർത്തി ഒരു തട്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചങ്ങലവിള്ളുകൾ, പീംത്തിൽ അരി, കമുകിൻ പുക്കില തുടങ്ങിയവ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു.

പതലിനപ്പുറത്ത് എടുപ്പത്തുപോൾ, പ്രായമായവർ പോയി നിരയായി ഇരുപ്പുറപ്പെട്ടു. അവരും മുനീരു കുടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെയെല്ലാം നോട്ടം ഉമ്മച്ചനിലും പ്പുനിലും തിരഞ്ഞെടുന്നിരുന്നു. ആ മനുഷ്യർക്കല്ലാം അനാവശ്യമായ ഒരു മൂന്നം ബാധിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്തി.

കുട്ടികൾ ആദ്യം മുറ്റത്തെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൗപീനധാരികളായ ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും വീടിൽനിന്നും വരാന്തയിലിരിക്കി നോക്കിയിട്ടുണ്ട്.

രേരവേഷം ധരിച്ചു മുന്നുപേര് മുറ്റത്തിന്റെ ഒരു കോൺിൽ നിശബ്ദരായി നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ അരയിൽ വാളും തോളിൽ പരിചയും തുക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുട്ടോളംമാത്രമുള്ള മുണ്ടിനുപുറമെ അരയിൽ ചുവന്ന പട്ടുപോലുള്ള തുണി ചുറ്റിയിരുന്നു. ചെറിയ മരക്കുർശു കോർത്ത രൂദാക്ഷമാലയ്ക്കുപുരുമെ അരയോളം ഇരകമുള്ള തുമ്പുമാലയും അവർ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മുന്നുപെൺകുട്ടികളെ ശുഹനാമൻ പതലിലെ തട്ടിൽക്കൊണ്ടുവന്നിരുത്തി. അൺഡിച്ചാരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുടി ചെവിക്കു തൊടുമുകളിൽ മുറിച്ചു വക്കണ്ണു ചീകി വച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. നിലത്ത് എത്തുന്ന മുണ്ട് ഉടുത്ത് ചെറിയാരുമുണ്ട് പുതച്ചിട്ടുമുണ്ട്. (ബാർബർ ഷോപ്പിലെ പുതപ്പുപോലെ) സ്കൂളിൽ ചേർക്കുന്ന പ്രായം വരും കുടിക്കൾക്ക്. പത്മാസനംപോലെയാണ് ഇരുപ്പ്.

ആയുധാരികളായി നിന്നുവരിൽ ഒരാൾ മറ്റു രണ്ടുപേരുടേയും അകമ്പടിയോടെ മുന്നോട്ടുവന്ന് ഗൃഹനാമത്തെ തൊഴുതു. വാളും പരിചയും ഉള്ള അകമ്പടിക്കാരെ ഏല്പിച്ചു. ഇവർ ‘നസാണിപ്പടയാളി’കളാണെന്ന് പപ്പൻ ചോദിച്ചുവിഞ്ഞു.

ഗൃഹനാമത്തെ താമരയിലെ കൊണ്ടുമുടിയ ഒരു വെള്ളിത്താലം കൊണ്ടുവന്നു.

താലുത്തിൽ മുന്നു മാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വലിയ രണ്ടു രൂദ്രാക്ഷത്തിനു നടുവിൽ കുരിശുകോർത്ത കറുത്ത ചട്ടമാലകൾ.

തയ്യാറായി നിന്നിരുന്ന പടയാളി തുവാവ് ഓരോ മാലയെടുത്ത് പെൺകുട്ടികളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടി. അവർ കഷ്ടക്കുന്നതോടെ നോക്കിയിരുന്നു. കുരവു ഉയർന്നു.

ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും പരസ്പരം നോക്കി. “ഉണ്ട്, കെട്ടിട്ടുണ്ട് തങ്ങെടയിടയിലും പണ്ട് ബാലവി വാഹം ഉണ്ടായിരുന്നു...!” ഉമ്മച്ചൻ പതിയെപ്പറിഞ്ഞു.

മധ്യാഹനമായിരുന്നു. സദ്യക്ക് ഇലയിട്ടുതുടങ്ങി. രണ്ടുവും മുറിച്ച സുചനിലകൾ.

ചോറും പച്ചക്കറികളും മോരും. ശർക്കരച്ചാറിൽ നുറുക്കിയിട്ട് പഴവും. ഉള്ളണ്ണുകഴിച്ച ഈ മുറ്റത്തേക്കു കയറുന്ന വഴിക്കിരുവശവും പ്രദർശനത്തിനേന്നപോലെ ആളുകൾ എറിഞ്ഞിട്ടു. അതും ഒരാചാരം പോലെ.

വിശ്വസ്തമായിരുന്നു രണ്ടുപേരുക്കും സത്യചിന്തകളുണ്ടായി. പ്രാകൃതരായ ഈ മനുഷ്യരിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ട് പരിഷ്ക്കുതരും സംസ്കാരചിത്രരൂമായ സന്തം താവഴിയിൽപ്പെട്ട പുർഖികരെ കണ്ണഭത്തണം!

ഇങ്ങാടത്തിയ വഴിയിലുടെ വടക്കോട് ഏതാനും നാഴിക സഖവിച്ചാൽ പള്ളിയിലെത്തിച്ചേരാ മെന്ന് അവർ മനസിലാക്കി. അവിടെ കത്തനാരും മറ്റു പ്രമാണികളും ഒക്കെയുണ്ട്. അവരുടെയെടുക്കലെ തതിയാൽ ഈ അനുത്തവും പ്രാകൃതമായ അന്തരീക്ഷവും മാറുമെന്ന് ഉമ്മച്ചൻ തിരക്കുകൂട്ടി... ദേശ്യം വരുന്നോൾ ഉമ്മച്ചൻ പീറ്റിച്ചുനെ വിളിക്കുന്ന പേരാണ് ഈ ആളുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കത്തനാർ! പള്ളിയിലുള്ള കത്തനാരുടെയെടുക്കൽ വരെ അനുഗമിക്കാൻ തയ്യാറായിവന പടയാളി തുവാക്കേണ്ടുതെ പപ്പനും ഉമ്മച്ചനും മുറ്റത്തിനുവെളിയിൽ നില്ക്കുന്ന വന്ധുപ്രകൃതിയിലേക്ക് ഇരഞ്ഞി നടന്നു മറഞ്ഞു.

സമതലമായ ഒരു പുൽമേട്ടിരീഡ്യരുകിൽ ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടു. അവിടവിടെ കാട്ടാന കള്ളപ്പോലെ കരിംപാറകള്ലുകൾ മേഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. പ്രകൃതിക്കുമാത്രം അരിവുള്ള ഒരു വിന്യാസക്രമ തതിൽ കുറുൻ കരിവനകൾ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു. കാറുപിടിക്കുന്നോൾ ലോഹതകിട്ടുപോലുള്ള ഓല കൈയെടുകൾ കുടിയടിച്ച് മുഴക്കുമുണ്ടാകുന്നു. മലന്തതയുടെയും കാട്ടുകോഴിയുടെയും ശബ്ദങ്ങൾ.

എന്തിനേന്നറിയാതെ ഉമ്മച്ചനും കുട്ടുകാരനും നടത്തത്തിൽ ജാഗ്രതപാലിച്ചുതുടങ്ങാം. കുറച്ചുനീണിയപ്പോൾ ഏതോ ദുരൈക്കാലത്തുനിന്നേന്നപോലെ പതിചിതമായ മനുഷ്യശശ്വംഡ കേട്ടു. ഭേദക്കാഴ്ചപ കളും ശബ്ദങ്ങളും ഇന്തിരയെന്നായി പതിവുള്ളതുകൊണ്ട് അവർ മുവരേതാടുമുഖം നോക്കിയതേയുള്ളൂ. ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഒരു വളവുതിരിഞ്ഞ് കുടുതൽ വിശാലമായ പുൽപ്രദേശത്തേക്കു കടന്നതെ മുൻപേനടന്ന പപ്പൻ പെട്ടനു നിന്നു. ഉമ്മച്ചുനെ ഒരാംഗ്യം കാട്ടി. കുറച്ചുകലെ പരപ്പുള്ള ഒരു പാറയുടെ മുകളിൽ വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരാൾ തലകുനിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോനി. തെരുവപ്പൂന്തയുടെ മരവുപറ്റി അവർ അല്പപ കുടി മുന്നോട്ടുനീണി. ഇപ്പോൾ കാഴ്ച കുറേക്കുടി വ്യക്തമായി. പാറയിലിരിക്കുന്നത് ഒരു മനുഷ്യൻ തന്നെ. പാതിരിമാരുടെ ഭോഗ പോലുള്ള വന്നത്രെ ധരിച്ച്. അയാൾ ഏതോ വായിക്കുകയാണെന്നും അതു പീറ്റിച്ചു തന്നെയാണെന്നും സമ്മിശ്രവികാരങ്ങളോടെ അവർ മനസിലാക്കി. തപസ്വുപോലെ നിശ്ചലമായ വായന. അവരെ കുടുതൽ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന മഞ്ഞാരു നിശ്ചലദൃശ്യമായി പാറയുടെ സമീപത്ത് അമ്മാവനേപ്പോലോരാൾ; അതേ അദ്ദേഹം തന്നെ. അമ്മാവൻ ആരേയോ പ്രതീക്ഷിച്ചുനേരുപോലെ ആകാശത്തേക്കു നോക്കിനിൽക്കുന്നു. സംവിധായകൻ മറന്നിട്ടുപോയ ഒരു ബൈബിൾ നാടകരംഗം പോലെ!

ഉമ്മച്ചനും സഹചാരിയും തമ്മിൽ ദൃഷ്ടിക്കൾ കൊണ്ടു സംസാരിച്ചു.

അവരുടെ ഉദ്യോഗത്തെ ശമിപ്പിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ എങ്കിലും അമ്മാവൻ്റെ നിലയുടെ പൊരുൾ അവർക്കു വെളിപ്പെട്ടു. ഉയരമുള്ള കരിസ്പനയിൽ നിന്ന് ഒരാൾ ഇരങ്ങിവരുന്നു. അമ്മാവൻ ചലനം വീണ്ടും ശബ്ദവും!

ആ രണ്ടു പ്രേക്ഷകരെയും ഈ ദൃശ്യം ത്രസ്സിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ ഇരുവരും ഉള്ളാലെ അമ്മാവനു ശിഷ്യപ്പെട്ടു.

മറവില്ലെന്നെന്ന അവർ അച്ചന്നിരുന്ന പാരയെ സമീപിച്ചു.

പനയിൽ നിന്നിരങ്ങി വരുന്ന പ്രാകൃതനായ ആ ചെത്തുകാരൻ്റെ അരയിൽ ഇരുവശവും ചൊരിയ്ക്കുന്നുള്ള മദ്യഭാജനം തുക്കിയിരുന്നു. താഴെ വന്നശേഷം അയാൾ പന തൊട്ടു വന്നിച്ചു. പാടത്തിൻ്റെ വരവുപോലെ വീതികുറഞ്ഞ മരതേതാൽ, (അതോ തുണിയോ) കൊണ്ട് അയാൾ നശതമാത്രം മറച്ചിരുന്നു. നശത എന്നാണെന്നും എവിടെയാണെന്നും വ്യക്തമായ ഒരു ധാരണ ഇരാൾക്കുണ്ട്. (നമ്മുടെ വർത്തമാനലോകത്ത് സൗഖ്യരൂമത്സരത്തിൽ പഞ്ചക്കുന്ന പെൺകുട്ടികൾക്കേ ഇതു സുക്ഷ്മമായ നശതാജതാനം കണ്ടിട്ടുള്ളു.) വിജയഭാവത്തോടെ ഉമ്മച്ചനുന്നേരെ കള്ളുപാത്രമെടുത്തു നീട്ടുന്ന അയാളുടെ, തലമുടി വളർന്നുപടർന്ന് മുഖവായവയങ്ങൾ എല്ലാം മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും മരക്കുട തതിൽനിന്ന് ചിതറിവരുന്ന സുരൂപ്രകാശംപോലെ അയാളുടെ ചിരി നമുക്കു കാണാമായിരുന്നു. അതിൽനിന്ന് കണ്ണ്, കാത് തുടങ്ങിയവയുടെ സ്ഥാനവും നിർണ്ണയിക്കാം.

അയാൾ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കാതെ അമ്മാവൻ ഒരു കള്ളുപാത്രം വാങ്ങി പീറ്റിച്ചനുന്നേരെ തിരിത്തു.

“വെശനും ഭാഹിച്ചും മരിക്കുന്നതു ദൈവത്തിനുപോലും പിടിക്കാതെ കാരുമാ... കിടുന്നതു കഴിച്ചു ജീവിയ്ക്കാൻ പറിക്കണം... നീയാ പുസ്തകം ദുരോട്ടു കള്ളേതച്ച് ഇതു മേടിച്ചു കൂടിക്കം...”

അച്ചൻ മടിച്ചുമടിച്ച് പാത്രം വാങ്ങി. ഉന്നതങ്ങളിലേക്കു നോക്കി ദൈവത്തെ വന്നങ്ങിയിട്ട് പാത്രം ചരിച്ചുപിടിച്ച് പരിചിതനെപ്പോലെ കള്ളിൻ്റെ പതയുതി.

ആ സമയത്താണ് ‘ഗതികെട്ടാൽ പീറ്റിച്ചനും കള്ളു കൂടിയ്ക്കും... അല്ലോ!’ എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് ഉമ്മച്ചൻ ചാടിവീഴുന്നത്.

മാനക്കേടും സകടവും എല്ലാകൂടി അച്ചൻ്റെ മുവം വിവർജ്ജനമാക്കി. അദ്ദേഹം കള്ളുപാത്രം ദുരേയ്ക്കരിഞ്ഞു. എന്നാൽ ട്രപ്പീസ്ല്യാസിക്സ്‌കു കാവൽ നിൽക്കുന്നവരുടെ ജാഗ്രതയോടെ അമ്മാവൻ അതു വായുവിൽ വച്ചുതന്നെ വീണ്ടെടുത്തു. സമാനതരമായിത്തന്നെ “അതെന്നു പണിയാടാ പീറ്റരേ...” എന്നു ശാസ്ത്രക്കയും ചെയ്തു.

അമ്മാവൻ ആ പാത്രം വായിലേക്കു ചേർത്തു. പാത്രം ഒഴിയുന്നതിന് കുറച്ചുമുന്ത് നിർത്തിയിട്ട് ‘അല്ലോ, ദേഹിച്ചും വരാതിരിക്കുമോ’ എന്നു ചോദിച്ചു ബാക്കിഭാഗം കൂടി കൂടിച്ചുതീർത്തു.

ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും ധന്യതയോടെ അതു നോക്കി നിന്നു.

പാത്രം തിരികെക്കാടുത്തിട്ട് ചെത്തുകാരനിൽനിന്ന് മറ്റേ പാത്രം വാങ്ങി.

“വിശ്രേഷം ചോദിക്കുന്നതിനു മുന്ത് വേണ്ടേൽ അല്പപം കൂടിച്ചേരാ, തരക്കെടില്ല്” എന്നു പറഞ്ഞ് ഉമ്മച്ചനു നേർക്കു നീട്ടി. ഉമ്മച്ചൻ അതു വാങ്ങി. അച്ചനുന്നേരെ നോക്കാതിരിക്കാൻ എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇതെഴുതുന്നയാർക്കും അച്ചൻ്റെ മുവത്തു നോക്കാൻ ദേയരും തോന്ത്രനില്ല. എന്നാൽ അച്ചനെ ശ്രദ്ധിച്ചശേഷം ചെത്തുകാരൻ എന്നോ പിറുപിറുത്തു. ഇപ്പോൾ വരാം എന്നോ മറ്റോ ആംഗ്യം കാട്ടിയിട്ട് അയാൾ കാലിയായ കള്ളുപാത്രവും തോളിലിട്ട് തിടുക്കത്തിൽ നടന്നു. അവരെല്ലാം അയാളെ നോക്കിനും. നമ്മുടെ കാലത്ത് ഒരു ചെത്തുകാരൻ്റെ മാനറിസ്റ്റാളുടെ പ്രാർഥനയും അമ്മവാ ‘ആട്ടപ്രകാരം’ അവർ തിരിച്ചുപിഞ്ഞു.

ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും ജമാനരമായ ഗൃഹാതുരത്വത്തോടെ കള്ളുമോന്തിക്കുച്ചു. മുഴുവൻ തീർക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ച് പാത്രം അമ്മാവനെ തിരികെ ഏല്പിച്ചു.

അദ്ദേഹം വിഷയത്തിലേക്കു വന്നു.

“നിങ്ങളെന്തു കാണാനിരഞ്ഞിയതാ...? തൈദെ പുറകേവെച്ചുപിടിച്ചു അല്ലോ!?”

പ്രതീക്ഷിച്ചതുതന്നെ. ഉമ്മച്ചൻ അതെ വൈകാരികതലത്തിൽത്തന്നെ മറുപടിപറഞ്ഞു.

നിങ്ങളെവിടംവരെ പോകുമെന്നിയാൻ!... എന്നാൽ തൈസർക്കു ചിലതെല്ലാം കിട്ടി. ചിലരെയെല്ലാം കണ്ണു... ഇനിയും...”

ഇപ്പോൾ കണ്ണതു പോല്ലുള്ള ചിലരായിരിക്കും...!!

അത് അമ്മാവന്നും മറുമകനും കൂടിയല്ലോ... നിങ്ങൾ എത്തെങ്കിടൽ തന്നെഎത്തി...”

എന്നാൽ കേടോളും ഉമ്മച്ചാ തൈസർ...

അച്ചൻ ഇടപെട്ട് അമ്മാവനെ താക്കിതുചെയ്തു.

ഉമ്മച്ചൻ:- തൈസർക്കു രഹസ്യമൊന്നും ഇല്ല ഞാൻ പറയാം... എന്തേയൊരു പൂർവ്വികനെ അനേകിച്ചാവന്നത് കാണുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു ദിവസം അവിടെ വിശ്രമിച്ചു... കൂട്ടുത്തിന് അവിടെ ഒരു വിവാഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്പുതിരിമാർ മാമോദീസാമുഖിയതാണേയും!..

എത്താ പപ്പാ... ‘കാണ്ടിരതേതതിൽ മന’ അല്ലോ..? ഞാ... എത്രയോ തലമുറ കഴിത്തെന്നു എനിട്ടും ആ വീട്ടുപേരു പോല്ലും...”

“അതെവിടം ഉമ്മച്ചാ...? ഒന്നു കാണണമല്ലോ...”

ഉമ്മച്ചൻ ഒന്നു പരുങ്ങുമേഖലയും വീണ്ടും അച്ചൻ ഇടപെട്ടു: ‘നമ്മുടെ ആർക്കാരെ മുഴുവൻ കാണാൻ നേരമില്ല അപ്പഴാ...’

ചെത്തുകാരൻ കുറേപഴങ്ങളുമായി തിരികെ വന്നു. ഇന്റെയുടെ തണ്ണുചതച്ച് ഭംഗിയായി മെന്നെന്തുതു ഒരു ചെറിയ കുട്ടിൽ പേരയ്ക്കാ പോലെയുള്ള എന്തോ പഴം. അയാൾ അല്ലപം കുടി വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട് ഇപ്പോൾ. കുടാതെ മുടിപിറിക്കോട്ടു കോതിവച്ച് വയറിവള്ളിക്കൊണ്ട് തലയിൽ വടക്കെട്ടും കെട്ടി അല്ലപം മിനുങ്ങിയാണുവരും. ഇപ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണും വദനകുമാരവും മറ്റും കാണാം. പഴം അച്ചനുകൊടുത്ത് അയാൾ ചിരിച്ചു നിന്നു. അച്ചൻ പഴം വാങ്ങി ആശീർവ്വദിച്ച് ജ്ഞാഹയുടെ കീഴയിൽ നിന്ന് ഹനാം വെള്ളമെടുത്ത് തളിച്ച് എല്ലാവർക്കും ഓരോന്നു കൊടുത്ത് ഒരെണ്ണം സ്വയം തിന്നാനാരു ഭിച്ചു.

“ഉമ്മച്ചാ ഇത്തരം ചെത്തുകാരെ വേണമെങ്കിൽ കുറേ കൊണ്ടുപോയ്ക്കോ... ഡി.എ.യും ബോണസും ഒന്നും കൊടുക്കണാം...!”

പപ്പൻ ഇള സമയത്ത് ആ ചെത്തുകാരനിൽ സംഭേദനകമായ എന്തോ കണ്ണുപിടിച്ചു.

അയാൾ ഉമ്മച്ചൻ എന്തോ സുചനകൾ കൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നാൽ ഉമ്മച്ചൻ ഉത്സാഹത്തോടെ അമ്മാവന്നുമായി സംസാരിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്.

അമ്മാവൻ ശ്രഷ്ടിച്ചിരുന്ന കളളും പഴവുംകുടി കഴിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന് ചെത്തുകാരനോട് കൂദാശയെന്നതയും ഉപകാരസ്മരണയും വർദ്ധിച്ചു. ‘നിന്നെന്നെന്നാടാ ഞാൻ തരേണ്ടത്...?! കടലാസുരുപക്കാണ് എന്തുപ്പയ്യോജനം?’ എന്നു പറഞ്ഞ് പോകരിലുണ്ടായിരുന്ന നാണയങ്ങൾ വാരിക്കൊടുത്തു. അയാൾ സന്നേഡാഷത്തോടെ വാങ്ങി. കൊടുത്തതു മതിയായില്ല, അമ്മാവൻ തന്റെ വാച്ച് അഴിച്ചു അവൻ്തെ ചെവിയിൽ വച്ച് ഒച്ച കേൾപ്പിച്ചിട്ട് കൈയിൽ കെട്ടിക്കൊടുത്തു. അയാൾ ഒന്ന് സന്നേഡാഷിച്ചു ചിരിച്ചു! നല്ല പരിചയമുള്ള ഒരു ചിതി. അമ്മാവൻ അയാളെ സ്വന്നപരംകൊണ്ടു പൊതിയാൻ തുടങ്ങി. മുഖം തടവുകയും നന്നിയിലെ മുടി പിരക്കോടുകൂടിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

പെട്ടന് തിരിഞ്ഞ് അമ്മാവൻ ഉമ്മച്ചനു നേരേ ശകയോടെ നോക്കി. അപ്പോൾ പപ്പൻ ഉമ്മച്ചനെ ബലമായിപ്പിടിച്ചു എന്തോ സ്വകാര്യം പറയുകയായിരുന്നു. വീണ്ടും അമ്മാവൻ അയാളുടെ താടിക്കുപിടിച്ചു തല തിരിച്ചുനോക്കുകയും പരിശോധിക്കയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അച്ചൻ അടുത്തെക്കുവന്ന് അമ്മാവനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. കളളും കിട്ടിയതിന്റെ നഷ്ടി കാടുന്നു എന്നെ അച്ചൻ ധരിച്ചിള്ളു.

അമ്മാവൻ അച്ചുനെ മാറ്റിനിർത്തി ചെവിയിലെനോ മന്ത്രിച്ചു. അച്ചുന്നേ മുഖം വികസിച്ചു. രണ്ടു പേരും ചെത്തുകാരൻ്റെ നേരെ വാസ്തവ്യത്തോടെ നോക്കി.

നോട്ടെമെടുക്കാതെ തന്നെ അച്ചു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: ഉമ്മാ, ഈതാ തന്റെ മഹാപുർവ്വികൾ...! നോക്ക് നോക്ക്!!... നമ്പുതിരിന്നല്ലോ മുന്നേ പറഞ്ഞത്...?!

അവർ ആർത്തുചിത്രിച്ചുകൊണ്ട് ഉമ്മച്ചനുനേരെ തിരിഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും അവിടെ ഒട്ടും ശ്രഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല.

നോക്കുന്നതോറും, ആ ചെത്തുകാരൻ ഉമ്മച്ചന്റെ തനിസ്വരൂപമായിരുന്നു. അതേ ശബ്ദവും.

പത്രാണികമായ ഭാവഹാവാദികളും വേഷവും ഒഴിച്ചാൽ, അയാൾ ഉമ്മച്ചന്റെ പുർഖാവതാരം തന്നെ!

അച്ചുൻ ദൈവത്തിനു നൽകി പറഞ്ഞു. ഇയാളെ സൃഷ്ടിച്ചതിനും, തനിക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നതിനും. ഇതേപടി ഇയാളെ കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്നാശിക്കുകയും ചെയ്തു.

അമ്മാവൻ അയാളെ വടക്കിട്ടു നടക്കുകയും കെട്ടിപ്പിടിച്ചു മുത്തംപോലും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു തോന്നുന്നു.

അച്ചനും ഉമ്മച്ചനും കുടി അയാളെ ചോദ്യങ്ങൾ കൊണ്ടു ശ്വാസംമുടിച്ചു.

എന്നാൽ ചോദ്യം ചോദ്യമായും മറുപടി അങ്ങനെയും നിന്നതെയുള്ളത്.

ഇരു കക്ഷികൾക്കും ഭാഷ മനസ്സിലായില്ല. മലയാള ഭാഷയുടെ ശ്രേണിവമാഖികളായിരുന്നു അച്ചനും അമ്മാവനും കേട്ടത്. ഏഴുനേരും പിച്ചനടക്കുകയും തടങ്ങുവിഴികയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കുട്ടിയുടെ ചോഷ്ടകൾ പോലെയാണ് അയാൾ സംസാരിക്കുന്നത്. തമിഴ് ചുവവും വടിവുമാണ്.

കാലം ഏതാണ് 15-16 നുറ്റാണ്ടാണ്. പോർട്ടുഗീസ് അധിനിവേശത്തിന്റെയും വടക്കൻ വീരക മകളുടെയും കാലം. മലയാള ഭാഷയിൽ ധോക്കന്റെ നേരിയവരെപ്പോലെ കുലീനമായി സംസാരിക്കുകയും വി.എ.പി. ബോർഡ് അടിവസ്ത്രങ്ങളും അവയ്ക്കുമേലെ കസവുമുണ്ടും നേരുത്തും ധരിച്ചു നടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുർഖികൾ കണ്ണെത്താമെന്ന പ്രതീക്ഷയും സിനിമാറ്റിക് ചരിത്രഭോധവും ഇതേസ്ഥാനത്തുനാണ് ആർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചനും അമ്മാവനും ഒക്കെ അതിലും എത്രയോ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു...

ചെത്തുകാരൻ്റെ പേരുമാത്രം അധികം ആവർത്തിച്ചു പറയാതെ അവർക്കു മനസ്സിലായി. മർക്കോ എന്നായിരുന്നു.

15

ഒരു കൃഷിയിടം പോലുള്ള നിരപ്പായ പ്രദേശത്തായിരുന്നു പള്ളി. ശരിയ്ക്കും കൃഷിയിടമായിരുന്നില്ല. വൻമരങ്ങളെ നിർത്തിയിട്ട് കുറ്റിക്കാടും കുരു വൃക്ഷങ്ങളും വെട്ടിത്തെളിച്ചുത്ത ഭൂമി. നട്ട പിടിപ്പിച്ച കൃഷിയുമായിരുന്നില്ല. കുറുമുളകു വള്ളിയും കേരവുക്കഷങ്ങളുമേക്കെ തനിയെ മുളച്ചുവളർന്നവ.

ഹൈന്ദവക്ഷത്രങ്ങളുടെ വാസ്തവശില്പപമായിരുന്നു ആ ചെറിയ ‘വേദപ്ലള്ളി’ക്കും. മുറ്റത്ത് ആർത്തരം. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുഖപ്പിൽ ഒരു കുർശു കൊത്തിവച്ചിട്ടുണ്ട്. പള്ളിയുടെ അടുത്തുതനെ ചെറിയൊരു വാസസ്ഥലത്തായിരുന്നു പട്ടക്കാരൻ താമസിച്ചിരുന്നത്, അവിടെ അയാളുടെ ഭാര്യയും രണ്ടു കുട്ടികളും മൊത്തം. പള്ളിയുടെ നടത്തിപ്പുകാരനായ മുപ്പുനും അടുത്തുതനെ താമസിക്കുന്നുണ്ട്.

വലുതാകുഞ്ചേരി പട്ടതിനു പതിക്കേണ്ട മുത്തകുട്ടിയും ഒത്താണ് പട്ടക്കാരൻ പള്ളിയിലേത് കുവന്ത്. ഇരക്കം അല്പപാ കുടുതലുള്ള ഒറ്റമുണ്ടിനു പുറമെ പട്ടക്കാരൻ ഒരു കാവിത്രേതാർത്ത് പുതച്ചിരുന്നു. കുടുമി നിർത്തിയിട്ട് തല മുണ്ടായിരുന്നു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. കുടുമിയിൽ കുർശും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഇതുപോലെ പഞ്ചംപിടിച്ചു ഒരു പള്ളിയും പട്ടക്കാരനും ഒക്കെ നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും മാനക്കേണ്ടാണ് പീററച്ചൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു. ആ പാതിരിക്കോ മുപ്പേനോ ഭാഗ്യവശാൽ അതുമനസ്സിലായി എന്നു തോന്നുന്നില്ല.

“നിന്നക്കും ഇതുപോലെ കല്പാണം കഴിച്ച് മനുഷ്യരേപ്പോലെ ജീവിക്കാൻ മേലോടാ പീററേ”, എന്ന്

അമ്മാവൻ ചോദിച്ചത് അച്ചൻ ഒട്ടും ഇഷ്ടമായില്ല. കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതർ പണ്ഡു കല്യാണം കഴിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള ചരിത്രവസ്തുത തന്നെ ഒരു മാനക്രോധാധികാരി അച്ചൻ കരുതുന്നത്. വീണ്ടും ഏവഡികർക്കു വിവാഹം ഏർപ്പെടുത്തിയാൽ ഒരുപാടു കേസുകളും കുഴപ്പങ്ങളും വല്ലപ്പോഴും ഓരോ കൊലപൊതകങ്ങളും ഒഴിവാക്കാം എന്നതു നേരുതന്നെ. പക്ഷേ, അതോടെ അവരുടെ ‘ഗ്രാമർ’ ഇടിയുന്നു എന്നതാണു പ്രശ്നം. ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ താടിയും മേകപ്പുമിട്ട് സ്ത്രീഹ്യദയങ്ങളെ ത്രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുനടക്കാൻ ഒരു പ്രവ്യാപിത ബൈഹമചാരിക്കേ കഴിയു. അല്ലാത്തവനെ അശക്തിയരാവണന്നായോ, ഭോഗാധായരനായ പുംബാലനായോ മാത്രമേ ഭക്തജനം കാണുകയുള്ളൂ.

പെൺകുട്ടികളുടെ ആദരവും വീട്ടിന്മാരുടെ ആശ്രയത്വവും മാതാപിതാക്കളുടെ വിശ്വാസവും നിലനില്ക്കുന്നത് നിത്യബൈഹമചാരി എന്ന ഇരു പ്രകടനപത്രികയിലാണ്. (പ്രകടനപത്രിക വച്ചു ഭരിക്കാൻ പറ്റുമോടോ എന്ന് ഇന്ത്യിടെ ഒരു മുഖ്യമന്ത്രി). ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവ് എന്ന പരിമിതവൃത്തത്തിലേയ്ക്ക് ഒരുങ്ങുന്ന മറ്റുവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വൈദികരുടെ ബുദ്ധിമോൾഡേറ്റക്കുറിച്ച് പീറ്ററിച്ചൻ പൂച്ചന്തോടെ ഓർമ്മിച്ചു.

ചെത്തുതൊഴിലാക്കിയ ക്രിസ്ത്യാനി മർക്കോ ആയിരുന്നു അവർക്കു വേദപ്പള്ളിയും ‘സാമിയാർ’ എന്ന് അയാൾ വിളിക്കുന്ന പട്ടകാരനേയും കാട്ടികൊടുത്തത്. വലിയപ്രതീക്ഷകളോടെയായിരുന്നു പീറ്ററിച്ചൻ വന്നത്. പള്ളി സന്ദർശിച്ചതിന്റെ ഡിപ്രഷൻ തീർക്കാൻ വേണ്ടി, മർക്കോ പറഞ്ഞ സഹായത്തെയ്ക്ക് അവരെ കുട്ടുകാരനെക്കാണാനായി അവർ തിട്ടക്കത്തിൽ താഴെ തിരിച്ചു.

ചെരിയൊരു കാടുകടന് വെളിന്പെദ്ദേശത്തെത്താൻ. നാടൻ ചക്കിരേൾ തേങ്ങൾ ശബ്ദവും ആളുകളുടെ കുക്കലും വിഷാദം നിറങ്ങൽ താറുപാടിരേൾ നേർത്ത ഇന്നാവും കേൾക്കാം. അടുത്തവിടെയോ ആളുകൾ കുടിപ്പാർക്കുന്ന ഇടമുണ്ട്.

ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും എതിരെ വരുന്നത് അത്യാഹ്വാദത്തോടെ പീറ്ററിച്ചൻ കണ്ണുപിടിച്ചു. ഇനിയൊരു കുടിക്കാഴ്ച ഇവിടെ വച്ചുണ്ടാകുമെന്നു കരുതിയതല്ല. അച്ചനേയും അമ്മാവനേയും കണ്ണുമുട്ടിയതിൽ അവർക്കും സന്തോഷമായിരുന്നു. ‘സഹോദരമാരേ’ എന്ന് ഇരുകുട്ടരും അനേകാനും അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ രണ്ടു സഹോദരരാജുടെ പിനിൽ ഒരു മുന്നാമനുംഭാനും കണ്ണ ക്ഷണത്തിൽ ഉമ്മച്ചന്റെയും പപ്പന്റെയും മുവംബാടി.

അതു തന്നെയായിരുന്നു അച്ചൻ ആഹ്വാദഹേതുവും.

“ഉമ്മച്ചാ, അന്ന് ഇടയ്ക്കുവച്ചു മുങ്ങിയതെന്തിനാ... പിതാമഹരെക്കാണണേ... തൈകൾ നിങ്ങളെ അനേഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു...”

ചെത്തുകാരനെ അച്ചൻ നിഡിപോലെ കൊണ്ടുനടക്കുകയാണെന്ന് എടുത്തു പറഞ്ഞില്ലെന്നുള്ളൂ! ‘ഉമ്മച്ചാ’ എന്നുള്ള വിളിയും പേരിരേൾ ഉടമസ്ഥൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അച്ചനു തന്നോടുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ നീരസങ്ങളും വെടിത്തുപോയെന്നും അതിനു കാരണമെന്തെന്നും ഉമ്മച്ചനു ബോധ്യമായി.

ശവത്തിൽ കുത്തരുതല്ലോ എന്നു കരുതിയിട്ടാകും അമ്മാവൻ ചോദിച്ചു. “എന്നോട്ടാ താഴെ...?”

പള്ളി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ദിക്കിൽനിന്നും കഴിയുന്നതു ദുരേയ്ക്കു നയിക്കാമല്ലോ എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ അച്ചൻ പറഞ്ഞു. “തൈകൾ വിശ്രഷിച്ചു ഒരാളെ കാണാൻ പോകുവാ... വരുന്നില്ലോ കുടെ?” പറഞ്ഞതാഴിയാൻ പഴുതു കാണാതെ ഉമ്മച്ചനും പപ്പനും അവരോടൊപ്പം നടന്നു.

“ഇവരെല്ലായൊരു ബന്ധു ഉണ്ടെതെ... ക്രിസ്ത്യാനിയാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുകാരുമില്ല... പള്ളിയിൽ വരികയോ വചനം കേൾക്കുകയോ ഇല്ല... നായാടുമായി നടക്കുകയാ... മാംസം കൊണ്ടു മാത്രമല്ല ജീവിക്കേണ്ടതെന്നതു അവനെ അറിയിക്കണം...”

ചെത്തുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യരുതെന്ന് ഉമ്മച്ചന്റെ പിതാമഹനോടു താൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്... പാരസ്യരുതിരേൾ ശക്തി കണ്ണാം എത്ര തലമുറ കഴിഞ്ഞിട്ടും, ഉമ്മച്ചനും മനസായിട്ടല്ലെങ്കിൽപോലും കളളുകച്ചവടത്തിൽ തന്നെ വന്നുപെട്ടില്ലോ...!”

ഉമ്മച്ചൻ പകയോടെ ആ പ്രാക്കുതനെ നോക്കി. അയാളും ഉമ്മച്ചനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. അജന്ത തയുടേയും കേവലതയുടേയും ലാളിത്യത്വത്വാടെ, ജനാന്തരബന്ധങ്ങളുടെ അഭ്യോധപ്രസ്താവനത്വാടെ. തന്നേക്കാൾ പ്രായം കുറവാണ്. യമാർത്ഥത്വത്വിൽ തന്നേക്കാൾ എത്രയോ കാലത്തെ മുപ്പുണ്ടിയാൾക്ക്... പട്ടപട്ടകിഴവൻ! കാഴ്ചയ്ക്കു സാമ്യമുണ്ടെന്നു വച്ച് ഇയാൾ തന്റെ ആരുമാകണമെന്നില്ലല്ലോ... അഞ്ചുവ യസ്യുള്ളപ്പോഴത്തെ തന്റെയൊരു ഫോട്ടോ ഓർമ്മിച്ചു ഉമ്മച്ചൻ. എന്തുകൊണ്ടോ ഇപ്പോൾ ഇവനോടു ദേശ്യം തോന്നുന്നില്ല. ‘രെവത്തിന്റെ വഴികൾ എത്ര വിചിത്ര’അങ്ഗാബന്ന ഭാർഷനികതയിലേയ്ക്കു പതിച്ചുപോയി അദ്ദേഹം.

രു സയം കൃതാനർത്ഥത്വിലേക്കാണെന്നറിയാതെ അച്ചൻ ഉത്സാഹത്വത്വാടെ നടന്നു. ഒരു കാട്ടുതോടിന്റെ കുത്തതാഴുക്കിനുമുകളിലും, പാറകല്ലുകളിൽക്കൂടി തനെ ചാടിച്ചാടിക്കടക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അമ്മാവൻ പീറ്റിച്ചുനേ ഇള യാത്രയിൽ നിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ വുമാ ശ്രമിച്ചു.

വുക്കഷങ്ങൾ പടർന്നുപതലിച്ച ഒരു സമതലത്വിലെത്തിയപ്പോൾ മർക്കോ “പു... ഹോയ്...” എന്നു കുക്കി. രണ്ടുമുന്നു തവണയായപ്പോൾ അതിന്റെ മറുകുകുകിട്ടി. കൃത്യമായ ലക്ഷ്യം കിട്ടിയതുപോലെ തോമാവ് മുൻപിൽ നടന്നു. നായാടിനുള്ള ഒളികെട്ടിയ ഒരു മരച്ചുവട്ടിൽ എത്തിനിന്നു. അയാൾ മുകളിലേക്കു കൈചൂണ്ടി. വുക്കഷത്തിന്റെ കവരത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ. കൈണിവച്ചിടതേക്കായിരിക്കും, കൂറെ ദുരെ ഒരു സ്ഥാനത്തെക്ക് അതീവ ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കി ഇരിക്കുകയാണെന്നാൾ. മുനകുർത്ത അയാളുടെ ഏകാഗ്രതയെ ഭേദിക്കാൻ അവർക്കു ദൈരുമ്പണംകായില്ല. വാരന്നുവീഴുന്ന ഓരോ നിമിഷത്തിലേയ്ക്കും ഉറുനോക്കിയിരിക്കുന്ന ആ നായാടിയിലേയ്ക്ക് ഇരകൾ ആവാഹിക്കപ്പെടുമെന്നു തോന്തി. അവൻ്റെ കാലത്തെയും അതിന്റെ പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും അവൻ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു!

അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ചെറിയ മുഗത്തിന്റെ രോദനം കേട്ടു. ആ നിമിഷത്തിൽ തനെ മരക്കാനിൽ ആരവമുയർന്നു. മുകളിലിരുന്ന മനുഷ്യൻ വാനരന്റെ അനാധാരം സത്യോദാദ മരത്തിൽ നിന്നിരങ്ങി ഒച്ചയിട്ടുകൊണ്ടുതനെ ഓടിപ്പോയി. ചെറിയ പനിയുടെ വലിപ്പമുള്ള മുഗത്തെ കൈണിയോടുകൂടി അയാൾ എടുത്തുകൊണ്ട് ഓടിവന്നു. അതിനെ അവരുടെ മുന്പിലിട്ട് മുഗത്തിന്റെ മരണപ്പിടച്ചിൽ ഒരു ഷംഖാന്പോലെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട് ആർത്ഥചിരിച്ചു. മുന്പിൽനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യരെ അയാൾ നോക്കുന്നതെയില്ല.

മർക്കോ അയാളെ നിർബന്ധിച്ച് പുഴവെള്ളത്തിലിരിക്കി. ദേഹത്തെ ചോര കഴുകി. തലയിലെ വള്ളിക്കെട്ടിച്ചു മുടി മാടിയൊരുക്കി. അയാൾക്കു മുവരോമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കഴുകിയപ്പോൾ മുവം കണ്ണാടിപോലെ തെളിഞ്ഞു. വെള്ളത്തു സുമുഖനായ മനുഷ്യൻ.

നിന്നുക്കെന്തിന്റെ കേട്ട എന്റെ പീറ്ററേ... പോകാം എന്നിക്കു വിശക്കാൻ തുടങ്ങി.”

അമ്മാവൻ അക്ഷമയോടെ പറഞ്ഞു.

ഇതാക്ക ഓരോ നിയോഗമാ അമ്മാവാ... നാം ഓരാത്മാവിനെ രക്ഷിക്കാൻ ഹോകുന്നു.”

മർക്കോ അവൻ്റെ ബന്ധുവായ സുഹൃത്തിനെ സ്വന്തം രണ്ടാം മുണ്ടുപ്പിച്ചു കയറ്റിക്കൊണ്ടുവന്നു. അവൻ ആകെ മാറിയിരുന്നു. ആ വിചിത്രമനുഷ്യരെ ഇപ്പോഴാണവൻ കാണുന്നതെന്നു തോന്തി. മർക്കോയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അവൻ കൈകുപ്പിതെത്താഴുതു.

‘ഇയാളെ എവിടെയോ കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ...!’ അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉമ്മച്ചൻ ഓർമ്മയിൽ പരതി.

‘അതേ...!’ പപ്പന്നും അമ്മാവനും സമ്മതിച്ചു.

രു സ്ഥോടനംപോലെയാണ് ആ അറിവു വെളിപ്പെട്ടത്. ഒരു ഭ്രാഹ്മയിടുവിച്ചാൽ അവൻ പീറ്റിച്ച നായി! ഉമ്മച്ചനുപോലും അച്ചനോട് അല്പം അലിവുണ്ടായി. ഒന്നുരണ്ടു നിമിഷം മൂന്നം ആചപരിച്ചു കഴിഞ്ഞാണ് അദ്ദേഹം ആട്ടഹസിച്ചത്. ആ ക്ഷണം തന്നെയാണ് അച്ചന്റെയും അമ്മാവന്റെയും അന്തർജ്ഞാനമുണ്ടായത്.

16

എടങ്ങു ശ്രാമത്തിലെ സ്കൂളും പരിസരവും തിരിച്ചറിയാൻ വയ്ക്കാതവിധി നിരപ്പുകിട്ടാർന്നു. തോരണങ്ങളും കുലവാഴകളും കൊണ്ട് മോടിയായി അലക്കരിച്ചു. വിശിഷ്ടാതിമികൾക്കു വിശ്രമിക്കാനായി മുൻകൾ സജ്ജീകരിച്ചു.

മഹാ സമേളനത്തിൽവച്ച് ചരിത്രഗമങ്ങൾ പ്രകാശനം ചെയ്യപ്പെട്ടും. രണ്ടു കുടുംബചരിത്രങ്ങളാണ് ഒരേ വേദിയിൽ വെളിച്ചപ്പെട്ടുന്നത്. ഒരേ മന്ത്രിതന്നെ പുസ്തകം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഒരേ ബിഷപ്പു തന്നെ ആധ്യക്ഷം വഹിക്കുകയും പുസ്തകം പ്രകാശനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനു കാരണം, പെരുവഴിയിൽക്കാരും, കാൺതിരം നില്ക്കുന്നതിൽക്കാരും ജനനാ ഒരേ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിക്കാരാണ്. ഒരേ ക്രിസ്ത്യാനികളും.

എടങ്ങു ശ്രാമത്തിൽ റി.വി. എത്തിയിട്ടിലും. സമേളനവേദിയിൽ കുമാരിമാർ ഇടപെട്ട് സർവ്വവും കുളമാക്കുന്ന രീതി പ്രചാരത്തിലായിട്ടിലും. പീറ്റിച്ചനോടും ഉമ്മച്ചൻ മുതലാളിയോടും തുല്യ അടുപ്പമുള്ള തുകോണ്ട് നിങ്ങളുടെ ഈ എഴുത്തുകാരനാണ് അവതാരകരെ പണി കിടിയത്.

സമേളനം ആരംഭിച്ചു. കിട്ടിയ അധികാരം ഉപയോഗിച്ച്, മെത്രാനച്ചൽക്ക് ഉപകരിക്കുന്ന മന്ത്രിയുടെ ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗവും ഞാൻ കട്ടു ചെയ്തു. അവർ എന്നെ, ധമാക്രമം ദയനീയമായും ക്രൂഡമായും നോക്കി. മോതിരം മുത്താൻ ചെന്നപ്പോൾ ബിഷപ്പു തിരുമേനി കൈവലിച്ചു കളഞ്ഞു. അയാളുടെ ലാട മുള്ള ചെതിപ്പിട്ട് അറിയാത്ത മട്ടിൽ മന്ത്രി എൻ്റെ കാലിൽ ചവിട്ടി. എൻ്റെ നീം സ്വാഗതത്തിനുശേഷം, ഞാൻ പീറ്റിച്ചനെ ആമുഖപ്രസംഗത്തിനു ക്ഷണിച്ചു.

“വളരെ ക്ഷേമിച്ചും ഗവേഷണം ചെയ്തും തൈങ്ങൾ പെരുവഴിയിൽ കുടുംബക്കാർ, - രാജവീമിയാൻ, വലിയ വഴിയാണ്, പെരുവഴി എന്നതിനർത്ഥം തയ്യാറാക്കിയ ഗ്രന്ഥം, ഇന്നിവിടെ പ്രകാശനം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്ന ആ ബൈഹിത് ഗ്രന്ഥം കേരളീയർ എല്ലാവരും, വിശിഷ്യ, നാടുകാരായ നിങ്ങളെല്ലാം അവശ്യം വായിച്ചും അറിഞ്ഞും ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കാൻ കാരണങ്ങൾ പലതാണ്...”

പീറ്റിച്ചനെ ഇത്രയും ഉന്നേഷഭവാനായും നിസംശയനായും നാടുകാർ ഇതിനു മുമ്പു കണ്ടിട്ടിലും. അദ്ദേഹം തന്റെ ഇടതു ഭാഗത്തിരിക്കുന്ന ഉമ്മച്ചൻ പക്ഷക്കാരായ സദസ്യരേയും വലതുഭാഗത്തിരിക്കുന്ന സ്വപക്ഷക്കാരേയും ഒരേ വാതില്യത്തോടെയും കാരുണ്യത്തോടെയുമാണ് നോക്കിയത്.

‘... നിങ്ങൾക്കരിയാവുന്നതുപോലെ പെരുവഴിയിൽ കുടുംബക്കാരുടെ ചത്രിതം ഒരു തുറന്ന പുസ്തകമാണോ... ഈ പാഠം പീറ്റിച്ചനേയും എൻ്റെ മാതാ-പിതാക്കളേയും സഹോദരങ്ങളേയും എല്ലാം നിങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർക്കും അറിയാം. (കരിനഹൃദയരായ ഉമ്മച്ചൻ പക്ഷക്കാർ പോലും പ്രസംഗംകേട്ടു മാനസാന്തരപ്പെട്ടു തുടങ്ങി.) ഗ്രോക്കണം മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെയും, അറിവിക്കെൽ മുതൽ സഹ്യപരിപ്രതം വരെയും, വിന്യസനപ്പൂറത്തും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന തൈങ്ങളുടെ കുടുംബമഹാവുക്ഷത്തിന്റെ ശാഖയിൽപ്പെട്ട പലരേയും നിങ്ങളിലും. അവർത്തെ പലരും ദൈവക്കുപയാൽ ഇവിടെ സന്നിഹിതരായിട്ടുണ്ട്. പലരും വലിയ ഉന്നത പദവികൾ അലക്കരിക്കുന്നവരും സന്പന്നരും ആണെന്നുള്ള കാര്യം ഞാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നില്ലു. എക്കിൽപ്പോലും തൈങ്ങൾ ദൈവദയത്തിലും സഭാവശ്യമില്ലും ജീവിക്കുന്ന സാധാരണക്കാരാണ്...’

ക്രമേണ അച്ചൻ്റെ മുഖം ശാന്തവും ലളിതവും ആയ ഉല്ലാസഭാവം വെടിഞ്ഞു. അവിടെ അഗാധതയും ഗാംഡീര്യവും സ്ഥാപിച്ചു. അദ്ദേഹം തുടർന്നു.

“തൈങ്ങളുടെ കുടുംബക്കമ ഒന്നു രേഖപ്പെടുത്തി വയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി ഗവേഷണം ചെയ്തു ചെന്നപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും മറ്റു ചിലരുടെയൊക്കെ പുർവ്വചത്രിത്തങ്ങളും അപ്രിയ യാമാർത്ഥ്യങ്ങളും മൊക്കെ തൈങ്ങൾക്കു വെളിപ്പെടുകയുണ്ടായി. പണം മുടക്കിയും പത്രപ്പരസ്യം ചെയ്തും ഒക്കെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ! ആശ്യതാവും പൊരാണിക്കരവും ഒക്കെ ഉള്ള നല്ല ‘അസാലു ചത്രിതം ...!’”

അച്ചൻ ഇടതു ദൂഷ്ടി ചാട്ടുളിപോലെ ഉമ്മച്ചൻ പക്ഷത്തും വലതു ദൂഷ്ടി സഹർഷം സജനപ കഷത്തും പാരഞ്ഞതിക്കാണിരുന്നു.

‘എന്നാൽ ഒന്നനിയ്ക്കു മനസ്സാലായി. അറിയപ്പേണ്ടതുതന്നെന്നയായ ഈ ‘ചരിത്രം’ അതിന്റെ ഉടമകൾ പറഞ്ഞ നിങ്ങൾ ഒരിയ്ക്കലും കേൾക്കാൻ പോകുന്നില്ലു... അതങ്ങെന്നയാ!...’’ അർത്ഥമായ രീതിയിൽ അച്ചൻ ഒന്നു നിർത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘എക്ലോചന്’ത്തിൽ ആക്ഷേപഹാസവും ശാന്തവും മാറിമാറിതെളിഞ്ഞു.

“ആകയാൽ ഏവർക്കുമരിയാവുന്ന തൈജുടെ ചരിത്രം തല്ക്കാലം മാറ്റി വച്ചിട്ട് നിങ്ങൾ നാടുക്കു തന്നെ ‘അഭിമാന്’മായെക്കാവുന്ന കാണ്ടിരത്തെത്തിൽക്കാരുടെ കുടുംബചരിത്രമാണ് തോൻ ഇവിടെ പ്രസിദ്ധീകരണണ്ടതിന് തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളത്...”

അച്ചനോഴികെ ആ പ്രദേശം മുഴുവൻ നാടകസങ്കേതം പോലെ ‘നൃില്ലാ’യി നിലകൊണ്ടു. അച്ചൻ ആവർത്ത്തിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിച്ചപ്പോൾ വലതുഭാഗത്തിരുന്നവർ സ്തതംഭന്തതിൽ നിന്നുണ്ടൻ ഉഗ്രമായി കയറ്റി ആ.

അനന്തര പരിപാടിയിലേയ്ക്കു കടത്തുന്നതിനായി പീറിച്ചൻ മന്ത്രിയെ കുലുക്കിയും മേലധ്യക്ഷനെ കൈമുത്തിയും ഉണ്ടത്തി.

മെത്രാനച്ചൻ പുസ്തകത്തിന്റെ കവിഴിച്ച് സദസ്സിനെ കാണിച്ചു. ദൈവാനുഗ്രഹം കിട്ടുന്നതിനും ഫോട്ടോ ഏടുക്കുന്നതിലേയ്ക്കും വേണ്ടി അവിടുന്ന പുസ്തകം തലയ്ക്കു മുകളിൽ നാട്ടിപ്പിടിച്ച് അതി ലേയ്ക്ക് ദൂഷ്ടിയുയർത്തി അല്പപനേരു നിന്നു.

പീറിച്ചൻ ചെരുപ്പിന്റെ വാർ തൊട്ടുവദിച്ച് അച്ചനു ശിഷ്യപ്പുട്ടതായി പ്രവൃംപിച്ച്, ആ കൊടും മന്ത്രി വിനയാന്വിതനായി ശ്രമം ഏറ്റുവാങ്ങി.

മർട്ടികളേറിൽ ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ച പുസ്തകത്തിന്റെ കവർച്ചിത്രമായി, കരിവനയുടെയും ചുറ്റും ചാരിവച്ച കളളുപാളകളുടെയും ചിത്രമാണ് ആലോവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

‘കാണ്ടിരത്തെത്തിൽ കുടുംബചരിത്രം’ എന്ന ശ്രമമനാമത്തിനു താഴേയായി ‘ഭേദ പോയിര്ന്നിൽ’ പെരുവഴിയിൽക്കാർ സൗജന്യമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നത് എന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സിനിമയുടെ ക്ലോക്സുപോലെ സദസ്യരിൽ ഒരു വിഭാഗം ഉച്ചത്തിൽ കൈയടക്കുകയും ചുള്ളം വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘മുതലാളിയെ ശരിയ്ക്ക് അലക്കീടുണ്ടാകും!’

‘ഉമ്മച്ചനിനി നാടുവിടേച്ചാൽ മതി! ’ എന്ന് പലരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ഉമ്മച്ചൻ ആരാധകർ അദ്ദേഹത്തെ സഹതാപത്തോടെ നോക്കി.

എറു സ്നേഹിച്ചിരുന്നവർക്ക്, നോക്കാൻ തന്നെ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ലു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറുമിത്രങ്ങൾ ആംബുലൻസിനു ഫോൺ ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചിത്രിച്ചു.

ഉമ്മച്ചൻ ഇടതുഭാഗത്ത് ശാന്തനായി തുണ്ണുചാരി നില്ക്കുകയായിരുന്നു.

അ ശാന്തത കണ്ടിട്ടാണ് ചിലർക്ക് ഒരു ദേഹം തോന്തിയത്.

ഹാളിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് അട്ടഹാസങ്ങളും കുവിവിളികളും ഉയർന്നപ്പോൾ മറുഭാഗത്ത് ഭയജനകമായ ഒരു നിറ്റബുദ്ധം പരന്നു. അമുർത്തമായ അതിന്റെ ഭാരംകൊണ്ട് ശബ്ദങ്കോലാഹലം തെരുങ്ങിയ മർന്നു തുടങ്ങി.

തുടർന്ന് ഏകമനസ്സാടെയുള്ള ഒരലർച്ചയോടെ ഇടതുഭാഗത്തിരുന്നവർ ഉയർത്തേണ്ടു.

അപകടം മനസ്സിലാക്കിയ ഉമ്മച്ചൻ വേഗം സ്നേജിലേക്കു കയറി മെക്കിനടുത്തത്തി.

“ചതിയാ ഇത്! ഒരുത്തനേനു വെറുതെ വിടില്ല!” ഇടതുഭാഗത്തെ ജനം അലറിത്തുടങ്ങി.

ഉമ്മച്ചൻ രണ്ടു കൈയ്യുമുയർത്തി ഒരു നിമിഷം നിന്നു.

ബഹുളത്തിന്റെ വൻതിര ഒരവരോഹനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച സമയത്ത് ഉമ്മച്ചൻ ശാന്തതയോടെ പരഞ്ഞു

- മാനുക്കരേ, ഇതിൽ വലിയ ചതിയെയാനുമില്ല. നിങ്ങൾ അടങ്കിയിരിക്കണം... നമ്മുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട പീറ്റർ ചുപ്പൻ പെരുവഴിയിലവർകൾ, എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു കർത്താവെനിക്കു തോന്തിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ടും, അനുരുദ്ധര ചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്ന ഫോഷിത വേല ഒരു പീറ്ററച്ചൻ്റെ മാത്രം ചുമതലയല്ലാത്ത തുകാണ്ടും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ആ ‘തുറന്ന പുസ്തക’മാണ് നമ്മളിവിടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ പോകുന്നത്...!

അടുത്ത കഷണത്തിൽ തന്നെ അച്ചൻ്റെ ശബ്ദമുയർന്നു.

‘കരുതിക്കുട്ടി ഉമ്മൻ എന്നെ അപമാനിക്കാൻ ചെയ്യുന്നതാ, ആ പുസ്തകം പിൻവലിക്കണം’ എന്ന് അച്ചൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുതുടങ്ങി. എങ്കിലും എല്ലാ അനുഷ്ഠാനങ്ങളാടെയും പെരുവഴിയിൽ കൂടുംബമാ ഹാതയും’ പ്രകാശനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. കവർച്ചിത്രം അന്നും വില്ലും ധരിച്ച്, തെറ്റാലി കൈയിലേറ്റിയ ഒരു മല വേട യുവാവിന്റെതാണ്. അധാർക്ക് അച്ചൻ്റെ മുഖ്യായയും!

‘കാൺതിരതേതതിൽക്കാരുടെ സംഭാവന’ എന്നും പുറംതാളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

സ്വാഭാവികമായും ഉദയകക്ഷികൾ ഭീകരമായ ഒരേറ്റുമുട്ടലിന് തയ്യാറാടുക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആകസ്മികമായാണ് അതു സംഭവിച്ചത്.

മെമക്കിനടുത്ത് ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അശരീരികളുടെ ഒരു ശൃംഗ് എന്നു വേണു കരുതു വാൻ; കോളാനിയിലുടെ ശക്തിയായി ‘ജനഗണമന’ പാടിത്തുടങ്ങി. അതോടെ കലഹം വെടിഞ്ഞ് ആളുകൾ മൃതപ്രായരായി എഴുന്നേറ്റു നിലകൊണ്ടു. ദേശീയഗാനം തീർന്നതോടെ ഇതുവരെയുള്ളതെല്ലാം മറന്ന് ജനങ്ങൾ ഉറക്കെഴും സംസാരിച്ചും പടിയിരിക്കുന്നുണ്ട്.